
JIŘÍ KULHÁNEK
DIVOCÍ A ZLÍ
TEMNÝ PROROK
FOSTER
TDK
ČÁST · TŘETÍ
POUTNÍK

Pod značkou Poutník již vyšly tyto knihy Jiřího Kulhánka:

Vládci strachu
Cesta krve - Dobrák
Cesta krve - Cynik

Divocí a zlí - Čas mrtvých
Divocí a zlí II. - Hardcore

Připravujeme

Divocí a zlí - Kříže

Jiří Kulhánek: Divocí a zlí - část třetí
Temný prorok

Copyright (c) 2000 Jiří Kulhánek
Illustrations (c) 2000 Juraj Maxon
Copyright (c) Klub Julese Vernea Praha 2000

ISBN 80-85892-45-6

Všechny osoby a zvířata v této knize jsou vymyšlené.
Pouze Kelly Family ne.

Co tě nezabije to tě posílí.

Když vám ale veselý sadista autogenem uřeže končetiny (o vydloubnutém oku nemluvě), dá se o tomto optimistickém přísloví s úspěchem pochybovat - jak říkávají právníci. Se stejným úspěchem by se dalo pochybovat i o jiných věcech - například o mém zdravém rozumu, kdybych vám tvrdil, že jsem potkal živého boha.

A vidíte.

Není to sice *ten Bůh*, ale jenom Zářící Spasitel, zato je to pěknej hajzl. Využil mé zdravotní indispozice a pronikl do šlupky kde se ke mně - krom toho, že zničil interiér - choval nadmíru ošklivě. Nejdřív zkoušel mentální útok (hnusně studený a slizký pocit v mozku), potom si na mně zatancoval v pravdě boží odzemek - to když si uvědomil, že ve šlupce není pánem on (jak se domníval), ale já. Šlupka je možná jediné místo na Zemi, kde tohle platí, a co čert nechtěl, bez mé dobré vůle se z ní nikdy nedostane - což ho poněkud rozrušilo. Abych nelhal - on si to ani tak neuvědomil, jako jsem mu to řekl - přesněji řečeno, řekl jsem mu, že je můj zajatec, že by měl opravit zničené čalounění a ať si dá tatrgelový džus.

Pak následoval zmíněný odzemek.

Naštěstí (naštěstí!) se ve šlupce nachází pokročilý lékařský automat známý jako rakev, který Spasitel (spolu s ostatní technikou) naštěstí nerozmlátil. Přece jen to není takový kretén. Rakev - jediné místo v tomhle století, kde se můžu dát dohromady, přičemž ono „dohromady“ je v mém případě až nechutně výstižné. (Kdyby vám připadalo divné, že nějak podezřele snadno pozbývám tělesné integrity, pak je to proto, že jsem před ztrátou nahraditelných končetin přišel o nenahraditelnou bitevní kombinézu {a s ní i o Pistol}. Další dva vroubky které u mě má doktor Seydelmann.) Na závěr rozhovoru s bohem jsem zjistil, že můj už tak účinný úsměv získal (zřejmě právě v Seydelmannově mučírně) na přesvědčivosti - či spíš na průraznosti. Každopádně, jen jsem se usmál, Zářící Spasitel uvěřil všemu, co jsem řekl.

Abych nezapomněl. Tahle kniha se původně měla jmenovat PAN HODNÝ, ne TEMNÝ PROROK. Protože kdo je to Temný Prorok? *Skutečný* Temný Prorok? - Jestliže vy to víte, já tedy ne. Ale že jsem pan Hodný, toho už si doufám všiml každý.

Jinými slovy: kdo si v tom přejmenovávání smočil pazoury, má to spočítané.

A bude to bolet.

Patejl

Nakonec jsem v rakvi strávil celý měsíc. Prvních čtrnáct dní měl na svědomí Seydelmann a jeho autogen, druhých čtrnáct dní ta božská dupnutí. A že by jakýkoli čas v rakvi byl něco příjemného, to tedy ne.

Ale když mne stroj propustil, byl jsem zase kompletní: uřezané končetiny zregenerovaly, poškozené kosti i vnitřní orgány byly jako nové a obě oči jsou taky fajn.

* * *

Točila se mi hlava, trochu jsem se potácel a v plicích mne při prvním nádechu ostře píchlo. Při druhém a třetím a dalším už to bylo lepší, jako vždy. Atmosféra ve šlupce byla opět kyslíková a regenerační gel jako vždy příšerně smrděl.

Zářící Spasitel seděl v pilotním křesle a zíral do monitoru, po němž se hnaly barevné pruhy - zřejmě dokáže přijímat informace daleko rychleji, než je běžné. S opravou rozervaného čalounění se nezatěžoval, ale podle toho jak nepříjemně vypadal už z profilu, jsem se rozhodl mu to nepřipomínat. Nechtěl bych se do lékařského automatu vracet příliš brzo.

„Jen se osprchuju," řekl jsem. Po měsíci v rakvi jsem měl obličejové svaly jako gumové.

Střídání horké a studené vody mne (jako vždy) vzpamatovalo. V rakvi jsem sice takhle dlouho nikdy nebyl, ale zase jsem tam nebyl ani poprvé.

Když se gel spláchl, zjistil jsem, že mi na těle přibylo pár jizev, a že se mé nové končetiny od těch předešlých neliší ani ve tvaru, ani ve funkci. Rakev má můj organismus dobře zmapovaný, takže k obnově použila i pseudometaliku posilovačů. Když jsem se utíral, podíval jsem se do zrcadla a spatřil první a doufám jedinou odchylku. Přístroj samozřejmě nemohl regenerovat můj kybernetický zrak - v pravém důlku místo něj vytvořil něco jako složené muší oko. Vidím na něj stejně jako na to původní, jen samozřejmě nemá technické

funkce, takže není ani neprůstřelné; na druhou stranu, jeho pohled je zatraceně širokoúhlý.

Také není duhovězlaté, ale černé - můj úsměv tím ještě získal.

Když jsem zabalený v ručníku přecházel do své kajuty, Zářící Spasitel se na mě stále ani nepodíval. Tušil jsem proč. Za ten měsíc už si zcela jistě stihl ověřit, že jsem mu s tím, kdo je čí vězeň, nelhal, a být něčím zajatcem, je pro takového nadutce určitě obtížné.

* * *

Seděl jsem na posteli a zíral na prasklinu v příčce mezi mou a Elviřinou kajutou. Naklonil jsem se a jinou prasklinou vykoukl, co dělá zářící spoluobyvatel. Pořád civěl do monitoru a nevšímal si mě. Asi se domnívá, že když se ven nemůže dostat *On*, je to složitá procedura i pro mě.

To víš!

Ale nebude to tam venku nic jednoduchého. Vstal jsem. Takže se musím pořádně obléci. Ale do čeho, když nemám bitevní kombinézu. Stál jsem v tričku před otevřenou skříní a úporně přemýšlel. Nakonec jsem se rozpomněl na neprůstřelnou vestu, kterou před vynálezem kombinéz nosívala Elvira - nechala si ji jako talisman. Dělali jsme si z ní s Hnusákem šoufky, že je sentimentální, a jak se to teď hodí.

Přestože Elvira byla nevelká, vesta byla uzpůsobena na stav její energetické naplněnosti - tedy byla určena na postavu značně tlustou.

Tedy se dala vhodně zformovat i na mě.

„Fajn," zabušil jsem si pěstí do břicha. Nepříjemné je, že mne nyní může zabít i nepříliš výkonná kulka do pravého oka. Ale kdo je dokonalý.

Kalhoty, záložní vysoké boty (stejné, o jaké jsem přišel u Seydelmanna), stará dobrá kožená bunda prohnaná regenerátorem (za ten měsíc na podlaze se krví prosáklá kůže změnila na něco jako smrdutý šutr), navrch dlouhý černý plášť zvaný oleják. V kapse bundy jsem našel diktafon; prostřílenou placku s D-manem kupodivu ne. Asi se líbila Seydelmannovi.

„Na co jsem zapomněl?" podíval jsem se do zrcadla na vnitřních dveřích skříně. „Brejle," nasadil jsem si stříbročerná skla, „rukavice", nahmatal jsem v bundě své staré dobré s klouby vyztuženými ocelovým páskem, „a hlavně zbraně!" klepl jsem se do čela. Podle

toho, s kolika lidmi si mám co vyříkat, budou pistole celkem v permanenci.

* * *

Tentokrát se na mne Zářící Spasitel otočil. Zlatá barva jeho pohledu za ten měsíc potemněla.

„Ty se někam chystáš, Patejli?“ To studené slizké mi zase obalilo mozek.

„Ani ne. Ale vždy připraven,“ řekl jsem nenuceně. „Pokud zrovna neutíkám z mučírny, obvykle vypadám takhle nějak. Tak si zvykej.“

„Jsi větší, než jsem si myslel.“

„Trochu to klame, když člověk nemá nohy,“ otevřel jsem zásuvku, kam Hnusák uložil glocky. Vzal jsem si dva, pár zásobníků a náboje.

Kupodivu, ani tady už to nebyly desítky, ale jedenáctky. Z toho plyne, že čas proniká i pravděpodobnostním polem. Zajímavé.

„To máš na mě?“ ušklíbl se Zářící.

„To patří k oblečení,“ ušklíbl jsem se také, ale někde uvnitř mi probublalo trochu mrazivé zuřivosti. Kdo ví, co by takový Spasitel řekl na dávku mikrovln z Pistolu. Hezky zblízka do ksichtu. Ale kde je Pistolu konec.

„Řekni mi, Patejli, kdo tohle vyrobil?“ mávl rukou po šlupce. „A kde - nebo lépe řečeno kdy?“

„Abych pravdu řekl,“ zarazil jsem i do druhého glocku zásobník a schoval zbraň do kapsy, „co je ti do toho, náfuko?“ A jakoby mimoděk jsem zvedl ruku, abych se opřel o stěnu. A jakoby náhodou zrovna v místě, kde v potrhaném béžovém čalounění zela trhlina až na sametovou čerň pravděpodobnostního pole.

* * *

Ne že bych Zářícího v příštím okamžiku viděl, na to se pohyboval příliš bleskově. Ale je-li člověk často v blízkosti velmi rychle se pohybujících bytostí - a býval-li takovou bytostí i on sám - naučí se podobný pohyb vnímat jaksi jinak.

Než jsem dokončil ten krátký, zdánlivě klidný, ke konci však střelhbitý hmat, Zářící se z naprostého klidu v křesle na opačné straně šlupky dostal těsně ke mně. Ale opravdu jen těsně.

Nestihl to asi o sedm a půl centimetru.

* * *

Materializoval jsem se obvyklých třicet centimetrů nad povrchem a instinktivně pokrčil kolena, abych ztlumil dopad. Je to radost, mít zas kolena a kotníky a paty a vůbec všechno, na co se obvykle doskakuje.

Ještě v letu jsem tasil pistole, rozhlédl se, a...

(*a sakra!)* Vzduch byl chladný a vlhký a voněl lesem a pozdním podzimem a schylovalo se k večeru. Nikde žádné stěny, žádný strop, žádný beton, prostě žádná budova.

Jako obvykle pršelo.

* * *

Okolí za ten měsíc doznalo změn opravdu převratných. Na druhý pohled se z nich dalo vyvodit, že moc Církve Zářícího Spasitele se stala absolutní. Jak jinak si vysvětlit, že vojenská megabudova kolem šlupky zmizela? A to doslova *zmizela*? V prvním okamžiku jsem si myslel, že mne šlupka v rámci Zářících experimentů s počítačem opět přenesla do minulosti, ale pak jsem uviděl, jak jsou stromy kolem menší než dřív, jak jsou vysázeny v pravidelných odstupech, jak je kolem šlupky okrouhlá mýtinka, jak na uhrabané zemi není zvadlá tráva a jak spadané listí vypadá, jako by si někdo dal práci a navezl ho sem. Křoviska byla stejně hustá jako předtím. Někdo pomocí gigantických investic uvedl les do stavu, v jakém by byl, kdyby ta budova nikdy neexistovala (tedy až na tu mýtinu). A kdo tak asi, v Nové demokracii.

Kousek vlevo stála nevelká jednoduchá... kaple to nebyla, ani kostelík. Byla to svatyně Zářícího Spasitele. Malá, prostá, trochu jako altán se špičatou střechou, ale jistě nejsvětější na širém světě. Neměla stěny, tak byl vidět věčný plamen hořící v mosazném kahanu i železný model Knihy Pravdy ležící na podstavci před ním. Po bo-

cích Knihy stály dvě postavy v kápích, kamennou lavici pro unavené poutníky před sebou.

Že by Bdělí? Okamžitě jsem si vzpomněl, co dokázala slečna Tinkerová ještě za živa (a co teprve za mrtva) a glocky v mých rukou na ně namířily skoro samy.

Ale postavy se ani nepohnuly - zato vpravo se ozvalo hlasité zapraskání.

* * *

„Odhoď zbraně!“ zaburácel elektronicky zkreslený hlas a od zrcadlovek se mi odrazilo světlo mnohasetwattového reflektoru.

* * *

Mé nové oko oslněně zkolabovalo, staré přesně lokalizovalo cíl a po krátkém paprskovém úderu zbyl ze světla jen rychle hasnoucí rudý kruh. O to zřetelněji pod ním byla vidět trychtýřovitá ústí dvojice hlavní.

Bratři se poučili (zřejmě bedlivě proanalyzovali, jak jsem jim tehdy na moři sundal druhý bitevní vrtulník), protože na čistě mechanický kulomet mé paprskové útoky nemají vliv. Kulomet i reflektor byly instalovány na důmyslně maskovaném obrněném vozidle.

Proto je tady tolik roští!

„Odhoď zbraně!“ ozvalo se znovu, tentokrát mnohem slaběji a bez zkreslení. Amplion to koupil taky.

Abych pravdu řekl, začínal jsem o tom odhození docela uvažovat - necítil jsem se tváří v tvář tomu kulometu zrovna dvakrát. Na své nové končetiny jsem si ještě ani nestačil zvyknout a ten kulomet rozhodně vypadal, že by mi je dokázal ustřílet - bez kombinézy jsem se cítil jako slipy bez těla nebo jak je to přísloví.

Navíc to nebyl kulomet.

Pořádně jsem na zbraň zaostřil: byly to spřažené protiletecké kanóny.

Pětatřicítky.

„Nemohli bychom si nejdřív rozumně promluvit? Místo střílení?“ zvedl jsem ruce a nechal glocky vklouznout do rukávů pláště.

„Dobrý nápad,“ ozvalo se zleva. Hlas anglického Otce za ten měsíc a půl, co jsme se neviděli, poněkud zestárl.

* * *

„Víme, že nejste pravý Temný Prorok, a víme, že nějakým podlým způsobem držíte Zářícího Spasitele uvnitř Menhiru.“ Anglický Otec se tahal za vousy a mluvil velmi tiše, aby ta strašná rouhačská slova vyjma mne nikdo neslyšel. Na sakokravatnický klobouk mu dutě klepal déšť.

„Ano?“

„Nevíme, jak se vám to podařilo zosnovat. Už nás to ani nezajímá, ale máme pro vás návrh.“

„Ano?“

Usmál jsem se.

„Zamítá se předem,“ řekl jsem, protože se mi podařilo zamanévrovat tak, aby Otec stál mezi mnou a dvojčetem. Trhl jsem zápěstími a glocky mi vklouzly zpět do dlaní:

„Tímto okamžikem rozumné řeči končí a oficiálně se stáváte mým rukojmím. *Táto*.“ Anglický Otec si povzdechl, jako bych byl opravdu jen nezvedený syn:

„Jste hlupák, Carle, nebo jak se jmenujete. Když mne zabijete, kam dál? Já jsem nahraditelný, Otců je mnoho a zástupů za nimi milionkrát víc... Navíc jistě tušíte, že zabít mne nebude nic snadného.“

„Hmm, jistě... proč to ale nezkusit?“

„Třeba proto, že si s vámi opravdu chci promluvit. Určitě tušíte, že mám spousty jiné práce než tady na vás čekat. A že čekám *dlouho*.“ Na to nebylo co říci. „Propusťte Zářícího Spasitele,“ do hlasu se mu sice tiše, ale jistě vrátil dřívější nadutě rozkazovací přízvuk. „Ať má tento svět konečně jednou klid! Zaslouží si ho!“ Na tom něco je: vzpomněl jsem si na klid mrtvých v Temži, vzpomněl jsem si, že já jsem ten hodný a že za klid „tohoto světa“ jsem v budoucnosti vycedil nejednu kapku krve.

„Ne,“ řekl jsem.

„Ne?! Blouznivče! Netušíš, jakému nebezpečí tím Zemi vystavuješ!“ Otec použil něco jako jednoduchou hypnosugestivní modulaci.

„Tuším, jakého nebezpečí Zemi zbavuju,“ ukázal jsem mu levou pistolí na hruď, „třeba vás a vaší Církve.“ Ale tak jistý, jako byl tón

mého hlasu, jsem si zdaleka nebyl; stačilo si vzpomenout na budoucnost. Nikdo neví, co bylo (bude) příčinou Velké Katastrofy, která planetu uvrhne ve zmatek předcházející čtyřiadvacátému století. A co teprve Protivníci. Co by asi tak řekli na Zářícího Spasitele stojícího v čele pozemských armád. Jisté je jen to, že mnou někdo manipuluje, ale pohnutky tohoto loutkoherectví jsou krajně neprůhledné.

„Chcete mě vydírat?!“

„Cože?“ vrátil mne Otcův hlas zpět. „To jste slyšel v nějakém seriálu?“

„Tuhle větu?“ zavrtěl jsem hlavou. „Žádné vydírání - myslím, že tohle je nový rovnovážný stav.“

„A co s tím rovnovážným stavem hodláte dělat, Carle? A co hodláte dělat sám se sebou? Svět pro vás nebude dost velký a Černý menhir je... obsazen.“ Slovo, které se obvykle používá v souvislosti se záchodem mu v souvislosti se Zářícím Spasitelem nešlo přes rty. V tom měl pravdu to, že se nemohu dostat z tohohle Času, mne trápí asi nejvíc. Ale na druhou stranu, v podzemí na mě stále čeká Merlinova pravděpodobnostní koule... ale už nemohu doufat, že bych se někde uložil nepozorovaně. Ale na další stranu, jestli mne ten kdosi režíruje, mohl by se taky jednou projevit i pozitivně.

Pro mě.

Snad.

Rozhodl jsem se tedy pro řešení, které umím nejlépe:

„Co hodlám dělat sám se sebou? Mohl bych začít tím, že vás použiju jako štít, a až se dostanu k transportéru, že vás zabiju.“ Vtlačil jsem mu hranatá čela glocků hluboko do břicha.

„Pořád to násilí... Když jinak nedáte, i já jím mohu sloužit. Znáte muže jménem Seydelmann? Doktor Seydelmann?“

Nevybral si pro vyslovení toho jména nejvhodnější okamžik, skutečně ne. Prsty na spouštích se mi rozechvěly.

„Ano. Vy také?“ najednou jsem trochu chraptěl.

„Před třemi týdny nám nabídl své služby. Nevěřili jsme mu, ale poměrně přesně věděl, co se stalo se Zářícím Spasitelem, proč se v daném termínu nezjevil všemu lidstvu a co se odehrálo v těchto posvátných místech, těsně než jsme nechali odstranit veškerá znesvěcení. Objasnil i vaši účast v tomto zpoždění, předpověděl, že se tady objevíte a předpověděl i vaše současné chování. Současné i budoucí. Řekl mi: ‚Až vám Patejl bude mířit na břicho, zkuste se ho zeptat na

tohle‘,“ Otcův hlas se opět ztišil: „Znáte mladou ženu jménem Veronika? Veronika Braunerová?“

„Do hajzlu!“ řekl jsem a Otec se prohnul a rozkašlal, jak mu hlavně glocků zmáčkly žaludek. Vojáci, kteří se zatím stahovali v hustých houfech, varovně namířili zbraně.

„V pořádku, v pořádku! Odstupte od nás!“ zvedl Otec ruku a narovnal se. Chraptěl trochu víc než já, ale když mi pohlédl do brýlí, jeho pohled byl vítězoslavný:

„Takže ji znáte. Doktor Seydelmann to říkal. Takže vám mám vzkázat, pokud nepropustíte Zářícího Spasitele, vezme si ji do práce. Já sice nevím, co to znamená, ale vy prý ano.“

„Ano,“ řekl jsem a stiskl spouště.

Glocky měly zapnuté tlumiče, tudíž bylo slyšet jen rupnutí látky a dva kovové nárazy, jak kulky, když prolétly Otcovým tělem, práskly do pancíře obrněného transportéru.

„Nebolí to?“ zašeptal jsem a odtáhl ruce, aby mi krev nenatekla do rukávů.

Vojáci nevěděli, co se stalo.

Otec byl najednou strašně šedý, klobouk mu sklouzl na stranu, po čele tekl pot a z koutku úst pramínek tmavé krve. Oči mu zkalila bolest.

Chtěl něco říci, ale z úst se mu vyvalil jen zápach žluče a výkalů.

Prostřelené vnitřnosti nejsou nic příjemného. A asi dost dlouho. Doufám, že *dost dlouho*.

Pustil jsem tělo a kotoulem se vrhl vpřed. Bylo to tak tak. Do mrtvého úhlu pod dvojče jsem se dostal snad v poslední pikosekundě.

*** * ***

Vlna řvoucí oceli mi rvala hlínu podél boku a glocky kosily vojáky vybíhající zleva i zprava. Naštěstí už se hodně setmělo a gejzíry zeminy tryskající v palbě kanónů mne kryly. Střelec v transportéru ale zapřemýšlel, a rozhodl se mne dostat odrazem. Ke své smůle odrazem od boku šlupky.

Pravděpodobnostní pole vrátilo dávku z pětatřicítek přesně do místa, z kterého vylétla.

* * *

Z rozervaného transportéru se kouřilo a tekla z něj krev. Pro mě to znamenalo, že si budu muset najít jiný dopravní prostředek.

Vyměnil jsem zásobníky a přikrčen se rozběhl směrem, kde by měla být silnice.

* * *

Výbuchem oslepení vojáci nebyli překážkou. Jediné, na co jsem si musel dávat pozor, bylo, aby mne krev příliš nezacákala.

Pak jsem jednoho vojáka střelil (jako obvykle) do čela, ale on místo aby (jako obvykle) padl, zůstal stát. Vůbec to byl divný voják - neměl uniformu ani zbraň a místo přilby měl čepici. A obličej pod kšiltem mi byl povědomý. Povědomě promodralý.

„To ne!“

Dlouhý kabát vytáhl obrovský revolver a ze dvou metrů mě střelil do břicha.

* * *

Jak jsem chytal rovnováhu, přemýšlel jsem, že už bych taky sakra zatraceně rád věděl, jak tyhle sakra mrtvoly zabít nějak *definitivněji*.

Do ramene se mi zasekla ruka. I přes vestu a posilovače v něm podezřele zaskřípalo.

Ocelí vyztužená rukavice ale funguje i na mrtvou slečnu Tinkerovou. Ne sice nějak moc, ale stačilo to. Náraz mé pěsti do její roztomilé brady mi sice projel kostrou až k patám, ale ji srazil do listí.

Vzápětí jsem chytl do zátylku dvě rány ze samopalu a nad ramenem mi proletěla střela z reaktivní pušky.

Prostě obvyklá pohoda.

* * *

Mé staré oko je proti oslnění asi nejodolnější ze všech možných očí.

Nebo aspoň ze všech přítomných očí. Výbuch reaktivní střely porazil strom a hořící třísky se rozlétly jako šípy. Protože jsem jako

jediný viděl, proběhl jsem mrtvým pod rukama a na sprint setmělým lesem je to oko také dobré.

* * *

„Já si to s váma jednou vyřídím, vy...," funěl jsem, mokrá země mi v pravidelném rytmu pleskala pod nohama a odlesky požáru slábly. Mrtvým běh moc nejde, a navíc za mnou vypukl pěkný chaos - začaly kompetenční spory. Ani dnešní den jsem nežil nadarmo: Zjistil jsem, že se Bratři a mrtvoly nemají rádi.

* * *

Takže jsem k silnici doběhl sám a nezraněný. Už byla úplná tma.

Prodral jsem se křovím asi padesát metrů od místa, kde jsme s Veronikou tenkrát v devátém století poprvé narazili na úvoz plný kobylinců. Teď tu byl hladký zmáčený asfalt s bílými reflexními pruhy.

Veronika.

Bez rozmyšlení jsem zatočil vlevo a vydal se do Daleronu.

Veronika. A doktor Seydelmann.

Rázoval jsem po krajnici, připraven přeskočit příkop a zmizet v houští mezi stromy. Z polí na opačné straně cesty se plazila mlha a voněla zmarem a smrtí stejně jako tehdy před staletími. Není pozdní podzim, spíš časná zima. Mám časnou zimu rád.

Přemýšlel jsem, co pro mne Veronika Braunerová znamená. Na pozitivní stranu vah jsem položil, že mi zachránila život. Tehdy s vrtulníkem. A nesmím zapomenout na její diktafon, který mne probudil z mnohasetletého spánku; sevřel jsem kolem krabičky v kapse bundy prsty. S tím vrtulníkem pro mne dokonce riskovala svůj život, a na to se taky nezapomíná. Na druhou stranu vah dolehlo, že jí šlo spíš o reportáž než o mne... Ale!

Konečně mi došlo to podstatné: Jaká to tady vlastně je Veronika? Ta z minulého jedenadvacátého století přece zemřela v devátém a ta ze současného jedenadvacátého století by měla být se mnou - s mým časovým dvojníkem - někde v minulosti, nebo dokonce už taky mrtvá.

Nebo ne?

Začala mě bolet hlava. Zase to časové laškování - lidský mozek není uzpůsoben na řešení neřešitelných paradoxů. Ale jak jsem tak na Veroniku myslel, ucítil jsem někde uvnitř něco divného. Něco, o čem jsem si myslel, že zemřelo už dávno, před lety, spolu s mou ženou Ingrid.

Zhluboka jsem se nadechl. Ať je to jak je, po Seydelmannovi se stejně podívám - s identifikací citů, které chovám k němu, rozhodně žádné problémy nemám. Až jsem přidal do kroku, jak mne myšlenka na to, co řekne na mé nové končetiny, šťouchla do zad. A co řekne, jaké věci s těmi končetinami dokážu, když je nemám upnuté v nerezu. Pod žebrem, tam kde jsem visíval na řeznickém háku, mne nedočkavě píchlo.

V mlze za mnou se ozvalo hučení motorů. Přeskočil jsem škarpu, prodral se houštím a posadil se zády k tlustému stromu. Zvedl jsem si límec pláště, aby mi kousky mokré kůry nenapadaly za krk.

* * *

Jak jsem tak seděl a poslouchal pleskání kapek a dunění vojenských strojů a sršení vody odstřikované pneumatikami, přepadly mne vzpomínky na staré časy.

Vzpomínal jsem na bitvy s Protivníky a na Hnusáka a na Elviru - na to, co dělala protivnickým zajatcům. Bylo to sice v polních podmínkách, ale některé finesy s nožem by mohly Seydelmanna překvapit.

Vozidla hučela tam i zpátky, v houstnoucí mlze voněla spálená nafta a přistihl jsem se, že mi do mysli - navzdory situaci - proniká neobvyklý klid a dokonce i cosi jako smířlivá nálada. Nůž pracující na Seydelmannově organismu zmizel. Nejprve jsem to nechápal, pak jsem si vzpomněl, že kolem starých stromů bývá biopole, které zklidňuje.

Kupodivu i mně zklidnění pomohlo; myšlenek, které mi vířily vzadu v hlavě a které jsem násilím odsouval stále hlouběji, bylo příliš mnoho, aby se tam daly udržet bez poškození hrází. Ten staletý stromový mír mi umožnil ujasnit si priority:

Peníze.

Seydelmann.

A hlavně objevit bezpečný způsob pohybu po světě plném Bratrů.

Když jsem si vzpomněl na bolest v očích anglického Otce, nálada se mi ještě zlepšila.

* * *

Asi za hodinu auta prořídla, tak jsem se zvedl, oklepal z pláště mazlavé listí, a pro jistotu se nevrátil na silnici, ale šel mezi stromy.

Nebylo to nijak rychlé, přesto jsem nedlouho po půlnoci došel do míst, kde se mezi lesem a prvními zahradami Daleronu táhl pruh bahnitého pole.

Mlha nad ním visela jako vystydlá tatrgelová kaše... Uvědomil jsem si, jaký mám hlad. Déšť šuměl, bláto tiše mlaskalo a lepilo se - vysoké boty mají opravdu něco do sebe. Alfredův hrad se v mlze dal jen tušit - masa kamení sálala neviditelnou tíží.

Zatřásl jsem hlavou - neviditelná tíže, a ještě sálat! kam na to chodím?

* * *

Přestože v ulicích hlídkovali vojáci, podařilo se mi do města proklouznout víc než snadno - strouhou, ve které jsem si navíc umyl boty i plášť a vůbec se zcivilizoval. V mlze a matném černém olejáku jsem byl (až na odlesky holé hlavy) téměř nespatřitelný.

Vyhoupl jsem se na nábřeží a mé mokré stopy se na mokrém dláždění okamžitě rozpily. Jediné, z čeho jsem měl obavy, byli mrtví. Nechápu, jak mne vždycky vyčmuchají, a ta jejich překvapivá zjevení už mi začínají poněkud vadit: představa mrtvol ploužících se mlžnou tmou mi dělala hůř, než bych si kdy býval připustil. Radši se soustředit na praktické věci. První v seznamu jsou peníze.

„Peníze...," zastavil jsem, opřel se o vlhkou kamennou zeď a zamyslel se. Zeď studila i přes neprůstřelnou vestu, a ačkoli jsem napínal uši, žádné plouhavé kroky - a vlastně ani jiné zvuky - jsem v mlhou udušeném světě neslyšel. Na malé, měděnkou potažené destičce přišroubované ke zdi vedle mé hlavy byl nápis ŽELEZNIČNÍ SKANZEN. Pak mi to došlo, kam tady pro peníze. Kam taky jinam.

„Doufám, že máte noční provoz," usmál jsem se do mlhy a někde blízko poděšeně vypískl netopýr.

* * *

V NORTH-WEST BANK měli službu ti samí strážní jako tenkrát, když jsem tu byl poprvé. Záře pronikající bílými závěsy kreslila do mlhy zlaté pruhy a za skleněnými otáčecími dveřmi jsem viděl vysokého i kníratého chlapa.

Cestou k bance jsem kromě dvou vojáků nepotkal ani človíčka. Být Bratrem určitě znamená být na sebe přísný - nebýt, ještě přísnější. Ale už je po půlnoci a možná už jsou Bratry všichni - alespoň v tomhle svatém městě. Knihy Pravdy a jejich plamenná poselství zřejmě fungují, i když je Zářící Spasitel oddělen od reality pravděpodobnostním polem.

Anebo nefungují, ale kdo by to zkoušel. Jestlipak Bratři našli Knihu, kterou jsem schoval v Londýně do bankovní schránky?

Opřel jsem se do dveří a elektronická nápodoba zvonku cinkla.

* * *

Na čestném místě visel státnický portrét Velkého Otce. Šedé vlasy, kulaté oči, brýle se stříbrnou obroučkou. Byl oblečený do obřadního roucha, na levém rameni otcovské insignie, pod sebou heslo nové doby:

VÍRA A ŘÁD

Strážní měli stejné uniformy jako dřív, jen na rukávech jim přibyly fialové pásky: jednoznačné přiřazení k Církvi. Tihle lidé propadlí uniformám to mají hluboko pod kůží, stát někde v řadě, nevyčnívat, někam patřit, někam pokud možno k většině, a pokud možno k co největší. Stádní pud se tomu myslím říká.

* * *

Detektor kovu poděšeně zahvízdal.

Strážní tentokrát oba stáli za mříží a ruce jim sjely k pažbám revolverů, jen na mne padl první paprsek světla - něco se jim na mně takhle v půl jedné v noci asi nezdálo.

„Něco je špatně, pánové?“ zazubil jsem se.

„Ne," řekl ten větší.

„Ne jako že ne, nebo ne jako že ano?" Oba jenom sevřeli pažby pevněji.

Pravda, být bankovním hlídačem, i já bych na klientovi přicházejícím půl hodiny po půlnoci, z mlhy a v zrcadlových brýlích neshledal všechno v pořádku. A protože ani detektor kovu neshledal, turniket z chromovaných trubek se přede mnou neotevřel.

„Pokud chcete vstoupit do prostor banky, odložte prosím všechny kovové předměty na podnos," řekl strážný s knírem. Zřejmě vlivem vlhkého vzduchu mu vousiska visela přeš rty a měl v nich zamotané nějaké bělavé drobky. Takovou tou šupsemšuptam zásuvkou mi skrz boční ochranné sklo prostrčil nerezovou misku s velkým číslem jedna na dně.

„To bude možná problém," mrkl jsem na misku, „ten podnos je příliš malý."

„Malý?"

„Ano. Malý."

Vytáhl jsem zpod pláště obrovskou celoželeznou palici na podbíjení pražců - sice jen „maketu", ale zatraceně funkční - půjčil jsem si ji ze zdi ŽELEZNIČNÍHO SKANZENU. „Nebo myslíte, že se tam tohle vejde?" Bacil jsem do zásuvky, a jak se s ohlušujícím křápnutím rozlétla, strážní uskočili a tasili zbraně. Vzadu od přepážek se vyklonily dva bledé bezpohlavní obličeje. Vzalo-li by se to doslova, obličeje obvykle bezpohlavní bývají. Druhou ranou palice jsem rozrazil turniket. Patnáct kilo oceli poháněné metráky mých posilovačů dokáže divy.

* * *

Kníratý hlídač kupodivu začal střílet. Přitom měl být šokovaný mým počínáním a hlukem. A střílel znova a znova a znova. Viděl jsem, jak mu zpětné rázy oklepávají drobky z vousů.

No nezabili byste ho?

Druhý hlídač pustil zbraň a začal disciplinovaně zvracet. Ta palice opravdu dokáže divy.

Postavil jsem se doprostřed a rozpřáhl ruce: „Dámy a pánové - myslím tím vás za těmi přepážkami," kývl jsem palicí, až krev cákla na okénka, „pokud nenastartujete alarm, nikomu dalšímu se nic ne-

stane.“ Na palici se pohupoval knír, tentokrát plný růžovošedé mozkové hmoty. A taková věc má dar přesvědčovat. Spustil jsem PROTITERORISTICKOU ROLETU (velký knoflík pod velkým nápisem na pultíku u stanoviště hlídačů), sebral z podlahy oba revolvery a smýkl živým strážným k palmě vprostřed haly.

Byla pořád stejně strupatá a pořád stejně ošklivá jako minule.

„Budu vybírat.“

Za levou přepážkou seděla žena. I ona měla pásku bratrství - v jejím případě spíš sesterství. Ale podle toho ksichtu, kdo ví.

„Bohužel jsem zapomněl číslo konta, takže si radši vezmu všechno,“ sundal jsem si brýle a usmál se. Kdyby to nebyla Sestra, takhle zlý bych na ni nebyl. Když mi zásuvkou šoupala svazky bankovek, raději se dívala na kníratou palici, než aby mi podruhé pohlédla do obličeje.

Jak už jsem se zmínil, můj úsměv se v Seydelmannově mučírně stal opravdu neodolatelným.

* * *

Se dvěma igelitovými taškami plnými peněz jsem odstoupil od okénka a výraz mé tváře se pro všechny tři přítomné stal víc než čitelný.

„Ne,“ zašeptal strážný, „prosím, to ne!“

Kamery, které měly zaznamenávat každý můj krok, strnule mířily do prázdna. Zničil jsem je paprskovým úderem, hned jak jsem otevřel dveře.

Takže ti tři byli jediní, kteří mne mohli identifikovat. Přehodil jsem si tašky do levé ruky a z kapsy pláště vytáhl jeden z policejních revolverů:

„Dámy, pojďte sem, prosím, sem před přepážky,“ ukázal jsem před okénka. Obě jako jeden muž (jako jedna Sestra) vstaly a začaly couvat.

Jako by se měly kam schovat. Kdyby tu byla ta ženská s fialovooranžovým přelivem, co mne minule natáhla s alfrédskými denáry, bylo by to jednodušší. Namířil jsem na tu bližší a stiskl spoušť.

Sklo bylo opravdu neprůstřelné. Odražená kulka rozkřápla květináč s palmou a na mramorovou podlahu vyhřezla granulovaná hlína.

Strážný si zakryl oči a pomočil se. Obě ženské dost nepříjemně ječely. Schoval jsem revolver, položil tašky a zvedl palici.

Sklo bylo sice neprůstřelné, ale ne zas tolik.

* * *

„Když nebudete uhýbat, nebude to bolet," řekl jsem. Obě ženské dál ječely a místo couvání se teď pozadu plazily mezi židlemi. Vyskočil jsem na pult a vyražené neprůstřelné sklo mi zaskřípalo pod podrážkami.

Obě Sestry, jak se tak plazily, rozcuchané vlasy po ramenou, přísné brýle na ňadrech, ňadra na břiše, mi najednou hleděly do očí. Oběti vždy přesně vědí, kam se mají dívat, odkud přijde smrt. Je to instinkt.

Natáhl jsem kohoutek a zamířil na tu bližší. Tento trojoký pohled doplněný o můj úsměv je jedna z nejúčinnějších věcí, jaké znám. Žena omdlela jako po ráně do čela. Přemířil jsem na druhou, která omdlela také - jako na povel. Hlavy jim působivě zaduněly. Přestože ženy padly jako špalky, můj obličej nezapomenou do nejdelší smrti. Nezabil jsem je, protože mne napadlo něco lepšího.

„Poslouchejte, příteli," seskočil jsem zpátky před přepážky a mramorové dlaždice mi praskly pod nohama, „poslouchejte a pamatujte si každé slovo!" Muž horečně kýval, oči mu plavaly, po bradě mu tekly sliny, a ani se nesnažil vylézt ze žluté louže, v které seděl. Když rozprášíte stádo, jednotlivé kusy jsou bezbranné. Tenhle člověk by v čtyřiadvacátém století v Čase klanů přežil asi tak dvacet minut.

Kdyby měl štěstí.

„Já jsem pan Hodný, tady v tom zlém světě!" znovu jsem rozpřáhl ruce a nechal svůj hlas zahřmít. „A Zářící Spasitel a ti co mu slouží jsou *ti špatní*. A ty mi uvěříš a zopakuješ to všem, které potkáš!" Strážný horečně kýval, až mu promočené kalhoty čvachtaly.

Nepřijmout mou pravdu s krvavou podbíjecí palicí před očima je obtížné, a on mi opravdu uvěřil. To bylo to zajímavé, co mne před chvílí napadalo. Takový malý experiment. Takže vzápětí už jsem věděl, že samovznícení funguje, i když je Zářící Spasitel mimo zdejší realitu. Ta funkce je asi zakotvena přímo v Knihách Pravdy.

Banka byla rázem plná kouře, a zmítající se uhelnatějící mrtvola na mne nepůsobila právě esteticky. A jen máloco smrdí hůř než vařící se moč.

Nasadil jsem si brýle.

Nejvyšší čas jít.

* * *

Stiskl jsem knoflík, protiteroristická roleta vyjela vzhůru a rychlým krokem jsem zmizel v mlze.

Přestože ten strážný mé poselství nepřežil, ty ženy budou vypravět o tom, že jsem je nezabil. Čili vlastně budou hlásat, že jsem hodný. Čili budou hlásat pravdu. A druhá věc - bude nápadné, že uhořel jen jeden z nich. Lid by mohlo napadnout, že nemusí uhořet každý, kdo se dotkl Knihy Pravdy a kdo přísahal věrnost Zářícímu Spasiteli. Semínka pochybností byla zaseta, jak se tak psává ve špatných knihách. Když už nic jiného, tak mi v rámci vlny planých nadějí (autokremací) alespoň ubude nepřátel: kdo uvěří, že jsem hodný, zemře. Kdo ne, zemře taky. Svět konečně začíná fungovat, jak má.

* * *

Potřeboval jsem se někam schovat - co nejrychleji. Se dvěma igelitkami přetékajícími svazky bankovek, v nočním liduprázdném městě, jsem poněkud nápadný. Někde v dálce právě začaly výt policejní sirény.

Nemohl jsem objevit vhodný dlouhodobější úkryt a sirény se blížily, tak jsem se vmáčkl do nejhlubšího stínu v klenutém průchodu s popelnicemi. Posadil jsem se za přetékající kontejner a objal tašky rukama. Smrdělo to tam, ale byl klid. Aspoň na chvíli.

Peníze by tedy byly. Další věcí je zjistit, kde je Seydelmann a kde drží Veroniku - s tím zároveň musím vyřešit svůj nenápadný pohyb. Od úst mi stoupaly obláčky páry a v popelnicích šramotili potkani. Tohle zařídit bude podstatně obtížnější než vykrást banku.

Najednou jsem se začal cítit nesvůj. On to sice byl průchod, ale bytelná vrata za mnou byla zavřená. Zadržel jsem dech a poslouchal. Do průchodu se ale natahovaly jenom další a další šlahouny mlhy a ovíjely popelnice a potkani šramotili a pískali. Než se schovávat tady

v tom městě, kde se všichni znají, bude jednodušší zmizet do Londýna. I když *jednodušší*... Ale v Londýně se rozplynu v davu, dostanu se k Síti a...

No ovšem! Rázem jsem věděl, kde v pátrání po Seydelmannovi začít.

Myslím, že mne hoši u Červeného kohouta rádi uvidí.

Usmál jsem se a tentokrát jako by couvla i mlha. Podbíjecí palice mi sympaticky tížila závěs na bundě. Na kabátě nedělá skoro ani bouli.

* * *

Vyrazil jsem na opačnou stranu, než se ozývaly sirény, a zanedlouho mi pod nohama místo hrbolaté dlažby zapleskal moderní hladký asfalt. Po stranách ulice se objevila zaparkovaná auta, oranžové lucerny zhoustly a mlha kolem každé svítila v mrtvolně zelené kouli. Co jsem vylezl z banky, kupodivu nepršelo.

Vybral jsem si malý černý mercedes, protože v úzkých uličkách bude šikovný a na hranici města budu asi muset stejně přesedat. Selektivním paprskovým úderem jsem zničil ochrannou elektroniku, bohužel dřív, než mne napadlo odemknout elektrické zámky.

V okamžiku, kdy jsem s tichým křupnutím strhl boční okénko, se od konce ulice ozvaly kroky. Nebylo to rázné dupání vojenských bot. Byly to takové toporně šouravé zvuky. Kůže na zátylku se mi začala ježit a na okamžik jsem nevěděl, jestli nemám začít utíkat. Ale s těmi taškami... a peníze potřebuju. A třeba je to jen nějaký opilec.

Vklouzl jsem do mercedesu.

Auto bylo zevnitř překvapivě velké a vonělo kůží a novotou. Vyhákl jsem palici ze závěsu a zatížil s ní igelitky. Krátká paprsková sondáž, čip nalezl kombinaci, vůz hvízdl a kovově cvakl, jak se odemkl volant.

Všechno tohle se odehrálo docela rychle. Ale ne tak, jak bylo potřeba.

* * *

V zářící mlze pod nejbližší lampou jsem uviděl mrtvé. Přestože přední sklo mercedesu bylo rozvlněné vysráženou vodou, obrys Turisty si nelze splést.

Naštěstí jsem nemusel rozbíjet spínací skříňku a spojovat dráty, čip dokázal nastartovat bezkontaktně.

Motor nebylo skoro slyšet.

Když jsem zadupl plyn do podlahy, už ano.

* * *

Autíčko mělo takzvaný městský rejd - to znamená, že při vyjíždění z řady u chodníku šla všechna kola vytočit o devadesát stupňů - stroj se tak pohyboval bokem jako krab.

Stále pod plným plynem jsem zavířil rukama, strojek za hvízdotu gum obkreslil téměř dokonalou kružnici a vyrazil vpřed. V zrcátku jsem viděl, že se mrtví ani nenamáhají běžet, ale dobře si vzpomínám, že Pohřbení v minulém jedenadvacátém století zvládli i vrtulník.

Mercedes hned po nastartování automaticky rozsvítil, třikrát kmitl stěrači a pustil ofukování skel; teď, když rychlost překročila třicítku, mne melodický hlas palubního počítače vyzval, abych se připoutal.

Kontrolovaným smykem jsem projel nechutně úzkou zatáčku a začal zrychlovat. Lucerny se rozběhly dozadu a mlha se proti přednímu sklu valila jako nekonečná tsunami. Na padesáti mne počítač varoval, že překročením rychlosti porušuji zákon. Na to jsem ohled pro jistotu bral.

Policista, který se v mlze objevil jako svůj vlastní přízrak, stejně zvedl červené světlo. Taky mne ten sakra počítač mohl varovat dřív.

Je důležité být co možná nenápadný. Takže jsem zastavil.

„Dobrý večer, pane řidiči. Mohl byste se prosím legitimovat?“ V rozptýleném světle reflektorů se mu na čepici s varhánkovitým plastikovým potahem třpytily kapky vody a na rukávu měl pásku bratrství.

Stáhl jsem okénko až dolů: „Co myslíte, strážníku...,“ přečetl jsem si jeho jmenovku, „... strážníku Tilsone, jak velký má tohle auto kufr?“

„Prosím?!“ udiveně zvedl obočí. Vysílačka u jeho pasu zachraptěla.

„Jestli se do něj vejde mrtvola,“ řekl jsem, chytil ho za nos a střelil glockem do čela. Takhle zblízka musíte hlavu oběti co nejrychleji otočit, jinak máte klín plný krve. Vystoupil jsem a s pistolí v ruce propátral mlhu - policajt tu ale byl sám, trouba. Rychle jsem ho prošacoval a vzal mu náprsní tašku a vysílačku.

Abych ho nacpal do kufru, musel jsem mu zlomit nohy.

Někde v mlze za mnou zaburácel silný mnohoválec. To sešlápnutí plynu znělo tak trochu strnule. Tak trochu mrtvolně.

* * *

Vojáci u zátarasu naštěstí kontrolovali spíš auta jedoucí do města než z města. Takže kupodivu k žádné přestřelce nedošlo a mercedes zůstal nepoškozen - projel jsem na identifikační kartu zabitého policisty.

Přepsat informace v jejím čipu nedělalo mému čipu problémy: když hlídka stiskla příslušný (levý dolní) roh, ze zobrazovací strany plastového obdélníčku se na ni zazubila má nadpřirozeně sympatická, usměvavá tvář, pod kterou byly všechny údaje jako šité na mé míry, plus falešné jméno.

A protože jsem byl „policista“, nechtěli po mně ani doklady od vozu.

(Tyhle průkazy jsou vrchol ochrany soukromí - když si třeba jdete na poštu pro balíček, proč si má každý ve frontě číst vaše osobní údaje. Takhle úředník zmáčkne růžek a vidí všechno potřebné - a jen on.) „Prosím, konstáble Parkinsi, pokračujte,“ zasalutoval voják, automatickou pušku na lokti, a mávl, aby mi odtáhli ježatý zastavovací pás.

Zasalutoval jsem taky.

* * *

K hranici velkého Londýna to je necelých sto kilometrů, a protože jsem na sebe nechtěl upozorňovat, dodržoval jsem předpisy, takže jsem se v pomalu jedoucím autě docela nudil. Světlomety z mlhy vytínaly jasné kužely, a když jsem projížděl kolem odbočky ke šlup-

ce, chytil mercedes smyk - jediné vzrůšo za celou cestu. Vojenské stroje zanesly asfalt vrstvou mazlavé hlíny.

Každých deset minut mne policistova vysílačka požádala, abych se hlásil - můj čip dokázal simulovat rušený příjem tak dobře, že dispečer neměl ani tušení, s kým mluví. Ze začátku jsem se pořád díval do zrcátka, ale mrtví (jestli to tedy byli oni) mne ztratili.

Chvíli jsem poslouchal rádio, ale nedávali nic zajímavého, tak jsem palubní počítač požádal o nějakou hudbu. Původní majitel mercedesu měl v přehrávači disk - a kupodivu právě tu zakázanou českou skupinu, SDR.

Dost dobré. Dobré i proto, že ne všichni lidé jsou Bratři a Sestry: souhlasit jen s jediným z úderných veršů by pro slouhy Zářícího Spasitele znamenalo jednoznačnou kremaci.

Kingdom of Kondom byla nejlepší.

* * *

Do vnitřního Londýna jsem dojel kolem půl páté - taková proplétaná jako s landroverem a slečnou Tinkerovou to nebyla, ale ulice a křižovatky si své dvě hodiny stejně vzaly. Po svítání zatím nebylo ani vidu - naštěstí.

Město sice žilo, ale bylo mnohem prázdnější, než když jsem tu byl minule. Pouliční prostituce, narkomani a bezdomovci tábořící podél zdí zmizeli. A to dokonce i na hodně zchátralé periferii. Pod koly mercedesu syčely kaluže a duněly výtluky a já přemýšlel, jak asi Bratři tento úkol z projevu Velkého Otce splnili - a tak rychle. V Temži možná nebude k hnutí.

Ale absence pouličního života mi vyhovovala. Sice nerad, ale potřebuju se zbavit auta s mrtvolou (mercedes jsem si na rozdíl od tuhoše oblíbil). Několik posledních minut mne pojímal takový divný pocit, jako by se z kufru ozývaly pohyby. A že by ten policista byl živý, tak to jsem si iluze nedělal.

„Doufám jen, že se z nich smrtí nestávají telepati," zašeptal jsem a zase se mi zježila kůže na zátylku. To, jak mne dokážou najít, mne děsí čím dál víc.

„Instrukce nesrozumitelná," odpověděl palubní počítač.

„Kreténe!"

Lekl jsem se tak, že jsem vozu instinktivně odpálil polovinu zbývající elektroniky. Naštěstí to jelo dál, jen na displeji pod tachometrem se rozblikal červený nápis NOUZOVÝ REŽIM - NÁVŠTĚVA SERVISNÍHO STŘEDISKA NEODKLADNÁ.

Zahnul jsem do první příhodné uličky a projel mezi nakupenými odpadky a rozmláceným nábytkem, kam jen to šlo. Lampy tady nejenže nesvítily, ale ani žádné nebyly. Okna ve vysokých činžácích ze zčernalých cihel byla temná a většinou vytlučená. Přidal jsem a zapíchl auto do hromady plesnivých krabic. Motor ztichl.

„Co s váma?“ podíval jsem se na tašky plné peněz a paprskovým úderem odpravil vnitřní osvětlení. Počítač auta vlezle sloužil do posledního obvodu. Ani po Londýně nemůžu běhat s igelitkami naditými bankovkami. A jít se podívat, jestli u sebe nemá něco vhodného mrtvola, tak to se mi tedy vůbec nechtělo. Zvuky linoucí se z kufru už zněly docela koordinovaně. Na střechu mercedesu začal bubnovat déšť a z chladnoucího motoru se ozývalo pravidelné tikání.

„Sakra, takový auto a není tu taška!“ bacil jsem do volantu. Nakonec jsem stáhl potah z opěradla pro spolujezdce, nacpal prachy do něj a zavázal to páskem z kabátu. Ne že by neforemný vak vypadal příliš nenápadně, ale aspoň peníze nebudu trousit. Něco vzadu začalo skřípat.

Naklonil jsem si zrcátko - střed opěradla zadní sedačky se milimetr po milimetru boulil dovnitř a nahoře vyčnívaly velmi bledé prsty. Nejvyšší čas jít.

„Sbohem, konstáble Tilsone,“ vystoupil jsem a tiše zabouchl. Do závěsu na bundě jsem si pověsil podbíjecí palici - budu muset dávat bacha, z kabátu bez opasku by železný topor mohl nepatřičně vykukovat.

Jak jsem zabouchl, nezničitelný, německy mnohokrát zálohovaný počítač zapípal, že nelze zamknout. Hodil jsem na auto několik promáčených krabic - smrděly, ošklivě mlaskaly a lezli po nich hnusní černí brouci.

* * *

Potřeboval jsem se někde ubytovat, což bylo poněkud komplikované, protože můj ksicht je tady pěkně profláknutý: I když si Bratři v současnosti (kdovíproč) myslí, že nejsem pravý Temný Prorok,

snímky s obličejem HRDINY, které se přerodily ve snímky NEPŘÍTELE ČÍSLO JEDNA, jsou jistě stále v permanenci. Bůh ví, kolik Londýňanů připisuje ztrátu člena své rodiny na Great Queen Street právě mně. A přitom zabíjel Kyberkentaur a já jsem pan Hodný. Bratrská mašinérie na mne zcela určitě hodila i spoustu z těch, kteří zmizeli v Temži, a kdo mi neklade za vinu ničí smrt, nenechá si ujít odměnu, která už je zaručeně mimořádně mastná.

Rázoval jsem uličkou a dával pozor, abych nešlapal do těch nejhorších věcí, co se tu válely. Pach výkalů byl téměř stejně hustý jako mlha, a déšť mi (zase jednou) pleskal po holém temeni. Došel jsem zpátky k hlavní a začal se vracet směrem odkud jsem přijel - asi po stu metrech je stanice podzemky.

Když jsem došel k osvětleným schodům, vzpomněl jsem si na brožuru pro turisty, kterou jsem našel a přečetl ve „svém“ bytě, coby blahé paměti bratrský HRDINA. Psalo se tam: *Pokud možno, nikdy nejezděte metrem po setmění. Obzvlášť se vyhýbejte periferním stanicím! Používejte registrovaná taxi!* Žádné taxi vidět nebylo. Nadechl jsem se a sestoupil do neznáma.

* * *

Do metra, nebo alespoň do těchto odlehlých částí podzemního systému, bratrství zatím neproniklo. Ze stínů podél zdí svítily šílené oči lidských trosek, v neuvěřitelných sedimentech na podlaze se plazily pramínky moči, stěny byly posprejovány tak silně, že se původní barva nedala ani odhadnout...

„Za libru ti ho vykouřim, že ti vypadnou voči, fešáku!“ Žena měla vlasy slepené do neohebných cancourů, přes tvář jí hnisala dlouhá řezná rána a mezi rtěnkou napastovanými rty rejdil růžový jazyk. Zastavil jsem a *usmál se* na ni. Škytla a podle všeho si ten jazyk spolkla.

„Ne, děkuji,“ se zájmem jsem se díval, jak se dusí.

* * *

Během postupu do hlubin stanice ovzduší houstlo. Zdejší šlusáci vždy nechali nějakou stropní lampu svítit - asi proto, aby si neudělali

ložnici v místech, kde jiní mají záchod. I když některým už to bylo očividně jedno. Vysoké boty jsou opravdu fajn.

Když jsem (konečně) došel na nástupiště, kroky, které se za mnou delší dobu množily, zrychlily. Jisté a pevné kroky. A docela dost. Neotočil jsem se, protože jsem věděl, kdo to je. Takováhle místa vždy mají elitu - vládce kruté a nelítostné.

Díval jsem se na lesklé kolejnice táhnoucí se mezi odpadky a na mysl se mi draly neodbytné vzpomínky. Tady ti drsňáci nemohou vědět, jak rajské místo je zdejší zastávka proti šlusáckému podzemí v ranném čtyřiadvacátém století. Co by asi řekli na ohýnek s mřížkou z mrazáku a rožnící se lidské ruce. Většinou to nebyly celé ruce, ale jen prsty s dlaněmi - klan Lovců je rozdával, protože si občas, když byla nouze o maso, nějakým šlusákem vypomohl. Takže to vlastně byla vratná investice.

A když se strhly nehty, i dobré *barbecue*.

Kroky za mnou zastavily. Beze spěchu jsem se obrátil, abych měl záda krytá kolejištěm. Kolem se svíral půlkruh temných postav - stále jsem se nemohl přinutit, abych nepřemýšlel, co by řekli na takovou fajn smaženou ruku.

Já bych si docela dal.

* * *

Byly to typické zjevy, jaké se tady v tom prostředí daly čekat. Dlouhé vlasy, vyholené lebky, tetované lebky, barevné vlasy, černá kůže, cvoky pobitá kůže, černá tetovaná kůže, bílá špinavá kůže, řetězy, boxery, nože, baseballové pálky.

Pistole vidět nebylo.

Všichni byli vychrtlí a zřetelně už několikátá zdejší generace, protože ani jeden neměl přes metr sedmdesát a jejich proporce byly místy poněkud nevyvážené. Proti šlusákům v mém Čase ale pořád v lidské normě.

V neprůstřelné vestě, bundě a olejáku jsem byl dvakrát mohutnější než nejmohutnější z nich, ale v žádném případě jsem je nepodceňoval - lidé odmalička bojující o holý život mají dobré instinkty.

Jako já.

„Co tu chceš, kreténe?“ řekl jeden, který se tím identifikoval jako šéf. Obličej měl důlkovatý okrouhlými promodralými jizvami.

„Čekám na metro?“ pokrčil jsem rameny a pustil si pytel s penězi k nohám.

„Prej čeká na metro, debil,“ zavrtěl vůdce hlavou. „Co si vo sobě doprdele myslíš, že tajdlejc čekáš na ňáký zasraný metro?!“

„Prosím?“ natočil jsem hlavu a cvrnkl se do ušního boltce. „Promiňte, nějak nechápu, na co jste se ptal.“

Vůdce tentokrát zavrtěl hlavou, až mu dlouhé, do copánků spletené vlasy zachřestily. Měl modré oči, černošský nos i rty, ale kůži pod vrstvou špíny a tetování bílou. „Hele, magore, vlastně už seš mrtvej. To je asi tak všechno, co ti chci říct, takžejc všechny další kecy...“

„Mrtvý? Moment,“ skočil jsem mu do řeči, „rád zaplatím.“

„To si piš, že zaplatíš, ty píčo!“ řekl vyholenec stojící vedle vůdce, švihl obrovským nožem a nakročil ke mně.

„Počkej, Vezi, ten vůl mě začíná bavit,“ položil mu šéf ruku na rameno. „Čím chceš zaplatit, magore? Koulema?“ Všichni se hlasitě rozesmáli. Zdvořile jsem se zasmál taky.

„Ne, koulema ne. Ale nezabiju vás. Dobrá cena, není-liž pravda?“

Smích ustal a všechny zbraně zaujaly pozice vhodné k útoku. Já jsem pořád stál se svěšenýma rukama a (normálně) se usmíval. Nechtěl jsem je moc znechutit, protože se mi začal rýsovat plán. A oni by v něm mohli hrát i sem tam nějakou roli.

„Tos přehnal, kreténe!“ Vez vypadal jako těžký narkoman, který si už dlouho nepíchl. Ruka s nožem se mu najednou třásla, jako by trochu mé krve mohlo zahnat abstinenční příznaky.

Vzápětí mi ostří blesklo po krku.

* * *

Utrhl jsem Vezovi paži v lokti a obnaženým kloubem mu ji vrazil pod hrudní kost. Vyzvracel něco zeleného a zaduněl o podlahu.

„Mám kvůli vašemu kamarádovi kabát od krve,“ řekl jsem.

Umírající Vez bublal a pšoukal.

* * *

Vůdce si nemohl dovolit ztratit tvář, ale naštěstí to udělal chytře.

Opřel se o baseballovou pálku jako o hůl a kývl na Vezovu ruku trčící z hrudníku: „Tohlejc nebylo špatný.“ Ruka stále svírala nůž.

„Umím i jiné věci,“ řekl jsem. „Ta ruka by se dala i sníst.“

„Ale fuj! Vez se s ní porád šťoural v prdeli!“ zaječel černoch s modrými vlasy. Všichni se rozchechtali, jen vůdce trochu později, protože on se mi díval do obličeje, a tak věděl, že to myslím vážně.

„Fajn, sekáči,“ polkl, když smích přestal. „Čekáš tadyhlejc na metro. Beru to, protože ty myslim můžeš. Ale zabils nám Veze. Chápej, s tím musíme něco udělat.“

„Samozřejmě,“ kývl jsem.

„Co máš?“

Sáhl jsem do kapes a vytáhl revolvery po strážných v bance - držel jsem je za hlavně. Gang zahučel.

„Jeden by za Veze stačil. Kdyžs alejc dal voba...,“ vůdce si zbraně zastrkal za opasek. Podal jsem mu je jednou rukou a dával pozor, abych viděl na jeho ohmatanou (a omlácenou) pálku. Celkem rozumně nezaútočil.

„Když už jsme u zbraní,“ ustoupil jsem od něj ani ne ze strachu, jako kvůli smradu, „nevíte, kde by se tady mohl někdo jako já vybavit trochu lépe?“

„Jak jako lépe?“ zvedl ke mně vůdce dolíčkovatý obličej. Zřetelně nechápal, jak lépe by se chtěl ozbrojit člověk, který se právě zbavil dvou kvalitních revolverů.

„Potřebuju si vybrat nějaké speciality.“

„Bacha na to,“ zvedl prst. „Podlejc přízvuku seš cizinec a todlejc je zasraná Anglie. Už dřív to byl průser, ale teďhlejc, jak u tebe ty pámbíčkářský píči najdou něco vostřejšího, bez soudu tě popravěj.“

Začala se projevovat obvyklá zločinecká solidarita. Tady na ten typ lidí stačí jednou udělat dojem, a pak vás berou - sice s jistou ostražitostí, ale berou. Utržená ruka v břiše jejich kamaráda je na takový dojem dobrá.

„Můj problém.“

„Tadyhlejc v Londýně o ničem nevim. Ani v Anglii. Rozuměj, my se z metra moclejc nehneme, ale to zasejc víme, že tadyhlejc v tom zasraným státě je to s bouchačkama na hovno.“

„Slyšel jsem ale, že v Lübecku jeden takovej flek je,“ promluvil černoch s ječivým hlasem a modrými vlasy. „To je v Německu,“ dodal důležitě.

„Taky sem slyšel, ale nejni to přesně v Lübecku, ale kousek votamtaď v Travekunde - prej je to přístav. Řikal to ten zkrachovanec, co zařval minulý pondělí, Danny se menoval," přidal se nejvíc potetovaný vyholenec.

„Trave*münde*, ne *kunde*. Vede to chlap, cosejc menuje tak nějak jako Krysa," znovu si vzal slovo vůdce.

Pak nastalo vyčkávavé ticho. Očividně se čekalo na mě. Jak jde o zisk, jde jakákoli zločinecká solidarita do háje.

„Travemünde bude dost velké město, ne?" řekl jsem.

Vůdce se začal vychytrale usmívat. Jeho zuby vypadaly asi jako zuby vojáků v devátém století, možná hůř. Povzdechl jsem si - informace a jejich tržní hodnota.

Porozhalil jsem si plášť a světlo zářivky odhalilo hlavu podbíjecí palice. Gang předvedl synchronní krok zpět. Vůdce se přestal usmívat a znovu tak trochu polkl. Jak říkám, každá informace má svou cenu. A on mi za zprávu o palici řekl přibližnou adresu toho Krysy:

„Je to někdejc v přístavu, ptej se v bordelu U pirátova vesla. U toho Krysy se můžeš zkusit odkázat na Dannyho - byl to nějakej makléř nebo co, než zkrachoval."

„Fajn, dík," řekl jsem. „Kdybych někdy měl nějakou práci, neměli byste zájem?"

„Práci?! Seš píča?!" vyhrkli jako jeden muž.

„No práci... Něco takovýhleho," kývl jsem k mrtvému Vezovi. „A platil bych dobře." Jen jsem doufal, že se Vezova mrtvola nezačne zvedat, dokud neodjedu.

Dívali se na mě nedůvěřivě a z tunelu vlevo konečně začal vanout smrdutý průvan a ozvalo se hučení ocelových kol.

„Když ne, tak ne," zvedl jsem pytel s penězi. „Musím poprosit, abyste se o našem setkání nikde nešířili." To jsem řekl jen proto, že se to ode mne čekalo. Až se Vez zvedne, myslím, že se už nikdo z nich o ničem nikdy šířit nebude.

Metro vyjelo ze tmy, a zepředu připomínalo spreji pomalovaný pancéřový vlak.

* * *

V celé soupravě jsem byl vyjma řidiče sám. Skrz dveře mezi vagóny bylo vidět dopředu i dozadu.

Zahákl jsem se loktem za madlo (lavice potažené rozřezanou zelenou koženkou by mne tradičně neunesly), proražený reproduktor něco nesrozumitelně zachraptěl, dveře zapadly a celé se to s cuknutím rozjelo. Jak se dveře zavíraly, měl jsem pocit, že mi Vezova břišní ruka zamávala.

* * *

Asi po deseti stanicích metro dojelo do obydlených končin a začalo se plnit dělníky ve špinavých montérkách. Za několik dalších stanic dělníci vystoupili a vystřídali je úředníci v černých oblecích s černými deštníky a černými aktovkami. Připadl jsem si mezi nimi cize, do jednoho měli bratrské pásky na rukávech. Vypadalo to, jako by všichni mimo mě jeli na nějaký velký pohřeb, kde je smuteční barvou fialová. Blesklo mi, jestli to v souvislosti se mnou není nějaký průhled do budoucnosti.

Úředníci, stejně jako dělníci před nimi, měli bledé nevyspalé obličeje, ve studeném světle zářivek pomrkávali a z jejich šatů táhl sychravý vlhký zápach časného rána.

Sledoval jsem to všechno v odrazu ve skle - v zrcadlovkách jsem takhle nad ránem pod zemí ještě o trochu nepatřičnější než obvykle. Když začali vystupovat úředníci, začali nastupovat studenti v různých extravagantních oděvech. To už jsem se mohl směle obrátit. Jedné dívky s dlouhými vlasy a toxickým pohledem jsem se zeptal, jestli nezná nějaký levný hotel.

„Zkus přístav," odpověděla lakonicky. První Angličanka, která v hovoru nepokračovala reflexivní společenskou konverzací.

To možná ty drogy.

* * *

Stejně jsem do přístavu potřeboval, takže jsem asi dvě hodiny přesedal a jezdil dokola a v půl osmé vystoupil na povrch s kolonou dokařů ve žlutých pogumovaných kabátech. Měli zarudlé hrubé obličeje, uvyklé na louhování londýnským povětřím.

Chvíli jsem se motal mezi skladišti, pak se mi podařilo najít cosi jako místní obchodní ulici. V ponurém krámku s cigaretami, alkoholem a suvenýry jsem si vybral černou kšiltovku s nápisem NICE

DAY a stáhl si ji hluboko do čela. Tady v přístavu bych byl obzvlášť nerad, aby mne někdo poznal.

Zatím.

„Dvě libry," zachraptěl vysušený prodavač a ostře se rozkašlal. V hlubokých vráskách měl zažranou špínu a cigaretový kouř. Já jsem se proklel - zapomněl jsem si přendat nějaké peníze z potahu do kapes. A vytáhnout bankovky z neforemného vaku nenápadně se moc nedá. Prodavač kašlal, zapaloval si cigaretu bez filtru a se zájmem mne sledoval.

Strčil jsem ruku do pytle a zkusil to. A měl jsem štěstí - byla to pomuchlaná pětilibrovka, žádná tisícovka; potah se dokonce ani nerozevřel a nevysypal.

„Vypadáš, chlape, jako bys ten pytel měl pětilibrovek plnej!" zasmál se prodavač, když mi vracel drobné a smích plynule přešel v další záchvat kašle.

„Hm," udělal jsem kysele a cvrnkl se do štítku čepice. Škrtila mě a připadal jsem si v ní divně - budu si muset sehnat klobouk. Bez pozdravu jsem odešel.

Čtyři bloky jsem rázoval po hlavní, a než jsem zahnul do boční uličky, kde měl podle cedule být HOTEL PRO NÁMOŘNÍKY - CENY MÍRNÉ, strčil jsem si hrst bankovek do kapsy.

* * *

HOTEL PRO NÁMOŘNÍKY páchl lacinými parfémy a rychlým sexem. Ve „vstupní hale" byl stolek s hromadou novin, podlaha, schodiště a recepce. Pod stropem se táhly žluté plynové trubky a za recepčním pultem stála (nebo spíš tkvěla) obrovská matrona s miliardami odbarvených kudrlin, gigantickým poprsím a očima omalovanýma jako vagón metra:

„Tady je to jen pro slušný lidi," varovala mě, ale hlas měla kupodivu docela příjemný.

„Jak se to pozná?"

„Maj prachy."

„Tak to jsem ten pravý na pravém místě." Ceník za jejími zády byl správně stimulační: Za dvě hodiny libru devadesát, za týden dvacet devět liber devadesát. PLATÍ SE PŘEDEM!

„Budu tu asi týden," vytáhl jsem z kapsy smotek bankovek a pečlivě je rovnal a pokládal na pult. Měl jsem s tím trochu problémy, jako každý, kdo platí penězi, na které není zvyklý.

„Prej *týden*. Seš asi vopravdu ňákej slušňák."

„Klidně i *tejden*, když jinak nedáte." Matrona se rozesmála a její obrovská prsa předvedla něco, z čeho se do mě dala mořská nemoc. To veselí bylo dozajista způsobeno zbytkem bankovek, které jsem si vrátil do kapsy. Podala mi (přes vlnobití) tužku a já se pečlivě zapsal do orvané a flekaté knihy hostů.

„Tady máte," položila na stůl klíč s omlácenou cedulkou a skoro nečitelným číslem sedm, „po schodech nahoru a doleva, a když večer řeknete, uklohnim vám vajíčka k snídani. Je to v ceně. Skoro," dodala na můj překvapený pohled. „A ze sedmičky je *skvělý* výhled."

„Aha," řekl jsem poněkud užasle.

* * *

Sedmička měla opravdu *skvělý* výhled. Tak skvělou mlhu jsem neviděl skoro pět minut. Tady v přístavu byla tmavá a čmouhatá kouřem; vypadala trochu jako mramorová káva.

Pokoj byl také fajn. Až na pár drobností. První, kterou jsem odhalil, že o ležení v posteli si můžu nechat tak akorát zdát - na podlaze.

„V takovejhlech pajzlech by přece postele měly bejt dobrý," vztekle jsem do trosky s matracemi kopl, až upadla postranice. Potřeboval jsem se vyspat, a to docela akutně. Ono být měsíc v regenerační rakvi, potom ta dlouhá noc, to si člověk zrovna neodpočine.

Zvenčí jsem na kliku pověsil uhmatanou ceduli NERUŠIT, zamkl, dal si ranec s penězi pod hlavu a usnul. Poslední vjem: Jak jsem dýchal, skřípalo mi pod zády prkno.

* * *

Probudil jsem se a za okny byla tma.

Probudilo mne nějaké klepání. Ozvalo se znovu - někdo klepal na dveře.

V prvním okamžiku jsem nevěděl, kde jsem - i potom jsem se vzpamatovával znatelně pomaleji než obvykle.

„Pane Chodny, není vám něco?!“ hlas matrony byl ztlumený dveřmi a zněl vylekaně. Kdybych umřel, policajti by to tady určitě probrali z jedné vody. Přemýšlel jsem, jak svou obrovskou rozteklou postavu vyšprajcovala až sem do patra. Ale když ty schody unesly mě...

„Jsem v pořádku,“ zvedl jsem se. „Nemohla byste mi pro dnešek udělat ty vejce k večeři?“

„Večeře neděláme!“

Jakmile zjistila, že jsem nepřišel spáchat sebevraždu (že bych vypadal až tak špatně?), do hlasu se jí vloudila běžná odmítavost člověka, po kterém pořád někdo něco chce.

„Zaplatím,“ připomněl jsem jí obsah své kapsy.

„To si pište, že jo!“ za dveřmi zavrzala podlaha, jak matrona přešlápla, „za deset minut ať ste dole!“ Když odcházela, celé patro se rozechvělo.

Z pokoje přes chodbu jsem zaslechl vzdechy a pravidelné vrzání. Tam určitě mají postel v pořádku, to jen já mám furt takovouhle smůlu. Z prken mě bolela záda, ale jinak jsem se cítil odpočatě.

* * *

„Sundáváš si taky někdy ty brejle?“ přešla matrona znovu na tykání, když mne dole nahnala do kuchyně. Opatrně jsem se posadil (na krajíček židle - sedíte-li přesně nad nohami, sedací nábytek obvykle vydrží) a neodpověděl. Ona ani žádnou odpověď nečekala a plynule pokračovala:

„Přece si nezaseru talíř, dyž to můžeš sníst z pánve, ne?“ Položila přede mne prkénko a na něj pánev se škvířícími se vajíčky. Na to se taky nedalo nic říct.

V kuchyni bylo přítmí a docela čisto a vajíček mi udělala šest a se šunkou a tak akorát ani ne moc ani ne málo a otevřela mi k nim nakládanou zeleninu a pivo - asi mi četla myšlenky.

Celou dobu, co jsem jedl, seděla naproti a pozorně si mě prohlížela.

Přemýšlel jsem, jestli mne poznala, a jestli ano, jestli mne udá. Novin na stolku v hale byla vysoká hromada. Zatím ji ale nemůžu zabít, potřebuju tady aspoň pár dní vydržet.

Navíc, zabíjet u tak dobrého jídla nebaví ani mě.

„*Chodny*, co je to za jméno?“ začala konverzaci, když jsem dojedl a když přede mne postavila druhou a před sebe třetí lahev slabé vodovaté břečky (vzpomínal jsem na Čechy, na hospodu U Křena a na plzeň).

„Ne ‚Chodny‘ ale ‚Hodnýýý‘,“ natáhl jsem koncovku.

„Vy ste cizinec!“ ukázala na mne sklenicí s pivem a její tón se podobal prozřevšímu seriálovému detektivovi: ‚Vy jste vrah, pane!‘.

„Polák, co?“ Protože jsem zrovna pil, jen jsem pokrčil rameny. Mezi tykáním a vykáním přecházela velmi dynamicky a tu druhou větu řekla kupodivu velmi měkce.

„Takže Polák. A určitě nemáš pracovní povolení, co?“

„Jak jste to poznala?“ otřel jsem si rty hřbetem rukavice.

„Pche! To já poznám,“ rázně postavila sklenici, až pivo (poprvé) zapěnilo. Někdy je dobré nechat lidi mluvit. Takhle mi sama vymyslela krytí, kterému bezvýhradně uvěřila a které mi umožní chovat se trochu ilegálně - přesně tak trochu, jak potřebuju. A nebudu ji muset zabíjet.

Možná.

Byla by to škoda, protože míchaná vajíčka se šunkou umí skutečně dobře.

* * *

Dopíjel jsem další pivo a paní Argentová vyprávěla něco o své sestřenici, která byla v Polsku na dovolené. Přesně ten typ konverzace, na který se dá jen kývat hlavou a říkat „hm“ a „aha“. V duchu jsem řešil problém, co s penězi. Lépe řečeno, kam s nimi.

Nakonec, protože jsem cítil, že na nic jiného stejně nemám čas, jsem se rozhodl pro radikální postup.

Zkoumavě jsem paní Argentové pohlédl do obličeje. Já to na sobě nepoznám, ale můj zkoumavý pohled musí mít něco do sebe i skrz brýle.

Rozjetá paní Argentová se zajíkla a polekaně si zabořila ruku do podbradků visících spolu s ošoupanou bižuterií hluboko ve výstřihu.

„Ježišmarjá...!“ zašeptala přiskřípnutě. Její namalované oči rázem vypadaly jako dva velké kulaté koláče s připálenými okraji.

„Umíte mlčet?“ Na zkoumavosti pohledu jsem neubral a začal cinkat hranou lžíce o pánev. Když jsem trefil zbytek vajíčka, znělo to dutě.

Pohřebně. Nechal jsem zvukový doprovod vyznít a po několika docela dlouhých vteřinách (pro paní Argentovou) pohled sklonil.

„Nemyslím, že bych mohla říct ne,“ vzpamatovala se a zkusila se usmát - vyšlo to trochu plaše. Kdysi musela být celkem hezká.

„Máte pravdu,“ cinkl jsem znovu, „ale bylo by lepší, kdybyste to myslela upřímně; abych tak řekl: z hloubi ducha. Lepší pro nás oba.“

Normálně jsem se usmál a paní Argentové se tentokrát úsměv také povedl.

„Chvíli počkejte,“ vstal jsem a pustil lžíci na stůl, „nebo radši nejdřív vyhoďte všechny hosty a zavřete hotel. Řekněte, že je sanitární den.“ Oči se jí znovu koláčovitě rozšířily a zalétly k telefonu - na velké ceduli nad ním bylo černým fixem napsáno číslo policie.

„Nebojte se, neproděláte na tom.“

To rozhodlo.

* * *

V hotelu byly jen dva páry, oba na dvouhodinové směny Ten první šel snadno.

Ten druhý ne - jak jinak.

* * *

„Ty tlustá krávo!!!“

Paní Argentová do druhého pokoje přišla zjevně nevhod. Ten hlas duněl, až se dveře mé místnosti otřásaly a zaječní a chrapot paní Argentové se v něm málem ztratily.

„Ach jo,“ pustil jsem pytel s penězi na rozvalenou postel, opřel palici zpátky o zeď a vyšel na chodbu.

Obrovský přístavní dělník oblečený ve špinavých slipech a těžkých dokařských botách držel paní Argentovou za fald pod krkem a kroutil jím, takže chroptěla čím dál tišeji. Do pravého oka jí mířil velmi špičatým vystřelovacím nožem a stále řval, teď už docela nesrozumitelně. Byl asi trochu nervózní a svaly mu zpod vrstev špeku vystupovaly jako bochníky.

Měl jsem obavy, jak se podlaha chodby zachová pod součtem mé váhy, jeho váhy a váhy paní Argentové, ale špička toho nože už se koláčovitého oka utopeného v maskaře téměř dotýkala, a já majitelku hotelu potřebuju.

A nakonec jsem ji do téhle situace dostal.

„Dovolíte, příteli?“ poklepal jsem dokařovi na rameno. Nemohl jsem dělat moc rychlé pohyby, podlaha se znatelně prohýbala.

„*Cože*?!!!“ odhodil paní Argentovou, otočil se a upřel na mě krví podlitý zrak. V tom pohledu se objevila nefalšovaná radost. Přece jen, podříznout ženskou, k tomu je potřeba odvaha. Ale bodnout si do chlapa, to se v některých kruzích hodnotí.

A bodnul si.

Měl jsem trochu problém. Takového pořeza (byl ještě vyšší než já a navíc dvakrát širší) jsem si nemohl dovolit jednoduše složit - holka z pokoje se na nečekaný výstup nadšeně dívala a určitě by o tom nemlčela, a tak by toho do rána byl plný přístav - zároveň jsem si kvůli sténající podlaze nemohl dovolit žádné velké hopsání. A to bodání nožem mi ničilo bundu.

O tomhle jsem uvažoval, zatímco on pořád bodal. Nakonec jsem si vzpomněl. Chytl jsem ho za ruku a opatrně, abych ji nezlomil (nebo nedej bůh neutrhl!) mu ji zkroutil za záda. Naštěstí - skoro na poslední chvíli - jsem si uvědomil, že by se mi to v rámci fyzických proporcí nemohlo povést jednou, tak jsem použil obě paže. Stejně paní Argentová i šlapka užasle vydechly.

Nůž bouchl o podlahu.

Držel jsem chlapa za předloktí a nevěděl co s ním - zabíjet je mnohem jednodušší.

„Co s ním?“

„Vyhoďte ho ven, pane Chodny. A ty, prase,“ namířila Argentová na cukajícího se dokaře prst, „ty vypadni z města! Mám dva svědky, žes na mě vytáh nůž! A kdyby pan Chodny neměl neprůstřelnou vestu, tak... Vem mu šaty a pakuj se taky!“ houkla do pokoje na holku, která už se strojila.

* * *

Když za vychladlým dokařem zapadly dveře a zacvakaly všechny zámky, paní Argentová si hlasitě oddychla: „A je to.“

„Naopak, teprve to začíná,“ opět jsem použil ten zkoumavý pohled. Paní Argentová se zase zajíkla, ale tím pohledem jsem si ušetřil další vodopád díků a hlazení po ruce.

„Počkejte v kuchyni a ukliďte stůl, prosím.“ Možná jsem to s modulací hlasu trochu přehnal, protože jí v očích bleskl strach, který tam neměla, ani když se k nim blížil vystřelovák.

Ale aspoň poslechla.

* * *

„Tak se na to podíváme,“ zavřel jsem dveře mezi halou a kuchyní. Paní Argentová stála u stolu a třásla se jí ramena. Ten třas vyvolával na její hrudi značné ňadrotřesení.

„Myslím, že se nemusíte bát. Alespoň ne tolik,“ položil jsem naditý autopotah doprostřed plastikového ubrusu. Byl ještě vlhký po utěrce. „Co se stane, záleží jen na vás. Hm... Neposadíme se?“ Rozvázal jsem opasek a autopotah vyvrhl šustící vnitřnosti.

Zatímco jsem si navlékal pásek do poutek kabátu, paní Argentová silně zbledla, přitiskla si ruku na srdce a lapala po vzduchu. Ale jako každý rozumný člověk takovou událost ustála.

„Když mi pomůžete, půlka je vaše hned. A nechám vám i všechno, co mi zbude po nákupech.“

Tohle málem neustála.

„Nejdřív to ale musíme spočítat,“ slovo „musíme“ jsem zdůraznil, sedl si a začal rovnat pomuchlané svazky.

Protože přestala dýchat už před chvílí, začínal jsem o ni mít strach.

Zkoumavě jsem vzhlédl.

„Kurva noha!“ konečně vydechla a jak si sedla, její obrovské poprsí rozhrnulo horu bankovek jako dva ledoborce.

* * *

Nebylo to zas tak strašné: Sto sedmdesát šest tisíc liber a nějaké drobné. Když se to srovnalo, hromádka to byla tak akorát.

Snad nikdy jsem neviděl šťastnějšího člověka než paní Argentovou; jak počítala, láskyplně bankovky uhlazovala a rovnala jim růžky. Počítání jí šlo znatelně lépe než mně - abych dosáhl bleskurych-

losti jejích prstů, musel bych se přepnout do bojové rychlosti, což bohužel nelze.

„Říkejte mi Margot, pane Chodny," řekla, když jsme sečetli, co jsme napočítali, a střídavě hladila očima mě a peníze. Neřekl jsem nic, jen jsem trochu přitvrdil zkoumavý pohled a střelil ho přes stůl. Tentokrát se zajíkla hlasitě.

„To, že vám přenechám polovinu, neznamená, že se s vámi chci přátelit. Je to obchod. Musím asi tak na tři dny pryč a nemůžu to s sebou vláčet. Nemůžu do banky, nemůžu to nechat nahoře v pokoji. Vy ty peníze schováte, a dokud definitivně nezmizím, neutratíte z nich ani libru. A za to dostanete zaplaceno. Jasné?" Zatímco jsem mluvil, uložil jsem si do náprsní kapsy u bundy patnáct tisíc ve stolibrovkách a do kapsy kabátu smotek drobných. Ty stolibrovky byly úplně nové a jejich čísla už určitě mají na každé bankovní přepážce v zemi. Ale v Německu, u překupníka zbraní by to vadit nemuselo.

„Jasné," řekla Margot.

* * *

Za pět minut už za mnou zapadly dveře HOTELU PRO NÁMOŘNÍKY a obalila mne tma a oblíbená rosolovitá mlha. Nějak od jisté doby nemám noční přístavy rád - glocky a sympatická váha podbíjecí palice byly tím jediným, o co bych se v nouzi mohl opřít.

Vyrazil jsem k metru a dával si bedlivý pozor, jestli se za mnou neozývají nějaké kroky.

* * *

Naprosto bez problémů jsem se metrem dostal do centra, našel si taxi a řidiči jen zasvítily oči, když zjistil, že chci až do Harwiche.

„Zastavte mi tam někde, odkud jezdí lodě do Německa. A cestou pokud možno mlčte, chci spát." Co nejopatrněji jsem se posadil doprostřed zadního sedadla, ale podvozek hranatého auta přesto poděšeně zaskřípal.

„Jak je ctěná libost," řekl taxikář a uraženě mrkl do zrcátka. Protože jsem měl sundané brýle a oči stíněné jen kšiltem čepice, asi se mi od nich odrazil nějaký náhodný záblesk. Řidič přilepil pohled nad volant a na krku se mu udělala husí kůže.

Aspoň celých osmdesát kilometrů neřekl ani slovo.

* * *

Ne že bych spal, ale při jízdě si vždycky odpočinu a auta se spalovacími motory jsou na to nejlepší. Za Londýnem se dalo do deště a monotónní klepání na střechu a vrzání stěračů odpočinek ještě zpříjemnily.

V Harwichi jsem zaplatil pět liber přes a poděkoval. Dával jsem si bedlivý pozor, aby mi tentokrát do očí žádný záblesk nepadl, a na slova jsem použil modulaci, která navozuje příjemné pocity.

„Nashle, šéfe," okénko taxíku vyjelo, motor zahučel a pod koly zašplouchala kalužž.

* * *

Pořád pršelo, a navíc jsem měl smůlu - nejbližší loď do Travemünde jede až za dvě hodiny a je to opravdu loď, ne vznášedlo, takže těch devět set kilometrů bude *opravdu* dlouhých. V prázdné, ostře osvětlené hale jsem si od ospale vypadající blondýny ve vzorně vyžehlené uniformě s nápisem SEEKÖNIG koupil lodní lístek.

„Molo jedenáct, pane. Nastoupit si můžete hodinu před vyplutím - lodní bar vám bude k dispozici."

„Děkuju," voda stékající z mého oblečení dělala na podlaze louže, za což mne uklízeč s dálkově ovládaným robotem u nohy probodl pohledem.

Protože s palicí pod kabátem se nedá sedět moc nenápadně, šel jsem radši ven.

Ve vzduchu páchla slaná voda, vítr hlasitě svištěl a od vlnolamů se ozývalo těžké dunění. Nebude to klidná cesta.

S lodním lístkem jsem mohl do bezcelního prostoru, kde byl celonočně otevřený supermarket. Protože mne kšiltovka štvala stále víc (pršelo mi za krk), koupil jsem si sice předražený, ale jinak docela hezký klobouk.

„Je dobře impregnovaný, nepromokne a neztratí tvar, pane," ujišťovala mne prodavačka. Zkoušel jsem si klobouk před zrcadlem v kabince - nebyl to žádný stetson, ale byl černý a měl dostatečně širokou krempu na zakrytí očí.

Kšiltovku NICE DAY jsem hodil do koše a v trafice mezi kloboučnictvím a suvenýry si koupil TIMESY. Po krátké úvaze jsem kšiltovku z koše opět vylovil, rozepnul si kabát a schoval ji do kapsy u bundy (kdo ví, kdy se bude hodit) a sedl si na ocelové zábradlí nad schody, do krytu vysoké umělohmotné palmy. Pořád jsem měl tři čtvrtě hodiny čas.

Uprostřed první strany TIMESŮ se na mne usmívala má vlastní fotografie. Černé brýle měly naštěstí jiný tvar než ty, co mám nyní v kapse. Byla to fotografie z období HRDINA.

Pečlivě jsem si utřel mokré ruce, aby se mi v nich noviny nerozpouštěly.

Hromadný vrah stále uniká!

Muž, který ve středu vyloupil pobočku NORTH-WEST BANK v Daleronu stále uniká spravedlnosti! Jak víte z našich předchozích zpráv, při svém činu brutálně zavraždil bankovního strážného a je důvodně podezřelý, že stojí za zmizením jednoho z policistů mobilizovaných k jeho dopadení. Našemu zvláštnímu zpravodaji se podařilo zjistit, že v zavazadlovém prostoru odcizeného vozu, který hledaný zřejmě použil k přesunu do Londýna, byla nalezena krev a zbytky tkání, jež jsou geneticky shodné se záznamy zmizelého konstábla.

Dobře informovaný zdroj z centrály NORTH-WEST BANK nám sdělil přesnou výši odcizené sumy: 323 440 liber šterlinků. (A vida!) *Policie důrazně vyzývá občany kteří by muže z fotografie identifikovali, aby se ho v žádném případě nepokoušeli zadržet. Obvyklé označení „ozbrojen a nebezpečný“ je v jeho případě zcela nedostačující.*

Jistě všichni máme v živé paměti masakr, který před necelými dvěma měsíci způsobil na Great Queen Street. Navíc podle informací získaných naším zpravodajem v národní centrále Europolu, je muž z fotografie důvodně podezřelý ze spoluúčasti na blíže nespecifikovaných násilných činech v České republice a USA. (Pozornému čtenáři našeho listu se i přes onu „bližší nespecifikovanost“ jistě vybaví neblaze proslulý Pražský a Portlandský masakr.) To je divné. Skutečně ani slovo, že jsem Temný Prorok.

Tento muž, vystupující pod mnoha pseudonymy, je také důvodně podezřelý že způsobil těžké zranění, které vyřadilo anglického Otce z veřejné činnosti...

Mrkl jsem na podpis pod článkem. Mám neodbytný pocit, že se potápěčský spolek na dně Temže brzy rozroste. Novináři si zjevně na Novou demokracii ještě úplně nezvykli: jak by mohl být přímý zástupce Zářícího Spasitele zraněn sprostým vrahem a navíc těžce? Usmál jsem se. V dalším vydání TIMESŮ bude dementi přes půl první strany, a redaktora, který ho napíše, čeká zářivá budoucnost. Informace je to ale důležitá: Anglický Otec stále žije, takže zázračné léčení funguje, i když je Spasitel izolovaný ve šlupce (o mrtvého v patách méně). A vůbec, ta informace je důležitá i z důvodu, že by konečně mohli začít přemýšlet i lidé, kteří obvykle nepřemýšlejí. A jak už tak bývá dobrým zvykem jejich poněkud zkratkovité duševní výbavy, poněkud zkratkovitěji: Když je možné zástupce Zářícího těžce zranit, nejsou nakonec všechny ty řeči kolem Církve a Nového řádu tak trochu humbuk? I když, tomuhle jsem moc nevěřil. Zkratkovití lidé přemýšlejí strašně neradi a televizní show o věcné ceny pro ně mívá vyšší informační hodnotu než pravda - nebo aspoň pokus o ni.

Otočil jsem list. Na druhé straně se psalo o tom, že Otcové umožní sloučení Severního Irska a Irské republiky a že ke slavnostnímu podpisu smlouvy dojde už příští pondělí.

... což znamená, že R-IRA složí zbraně a že ustane nekonečná bombová kampaň, po desetiletí sužující celou Velkou Británii! To je od novinářů chytré a zároveň to ukazuje na nestejnou promořenost redakce bratrstvím: Na první stránku senzaci, na druhou něco, co se předchozím vládám nepodařilo za léta snahy. Už jsem viděl ty uvolněné a spokojené tváře čtenářů, kteří přestanou mít strach z tikajících odpadkových košů, opuštěných aktovek a jiných oblíbených předmětů. Ne že bych měl zrovna tyhle teroristy raději než ostatní - s Elvirou a Hnusákem jsme proti nim v minulém jedenadvacátém století několikrát zakročili-, ale co s nimi po podpisu smlouvy udělá bratrská mašinérie, jsem jim nijak nezáviděl. Napadlo mne, jak asi mají v Irsku hluboké řeky.

Pozorně jsem stať dočetl a bylo to přesně tak, jak jsem si myslel, a přesně to potvrzovalo, o čem jsem před chvílí přemýšlel. Uklidnit, oblbnout, namazat med. Pravda upravená tak, aby byla srozumitelná pro co nejširší masy, všechno psáno přesně vybranými frázemi složenými z asi dvou set prvkové slovní zásoby, aby to pochopili úplně všichni a aby si úplně všichni řekli, že teď, za nova, je svět fajn. Kdo

se bude zamýšlet nad tím, co znamená termín *sloučení států* v rámci bratrství a Nové demokracie.

V článku také opomněli zmínit, co na to tamější unionisté - protestanti se jim říkalo, vzpomněl jsem si. Ale ti byli vždycky měkčí než R-IRA, takže protestantský potápěčský kurz už možná proběhl.

Na třetí straně byl další optimistický text, tentokrát ze zahraničí a kupodivu z Čech. Byl o tom, jak Církev Zářícího Spasitele, jednou provždy zlikvidovala rasové nepokoje v jejich severní části. Bohužel tam nebylo nic o likvidační metodě.

Další stránka:

... dnes si fanoušci legendární hudební formace Kelly Family připomínají dvacáté výročí jejího tragického zániku. Koncert za účasti nejpopulárnějších hudebníků probíhá již od včerejšího večera v Hamburku - produkce bude ukončena plavbou na místo, kde se loď Kelly's potopila.

Po vhození věnců do moře a modlitbách... Na téhle pietě SDR hrát nebudou.

Listoval jsem dál a článek o odporu ekologických skupin z Manchesteru byl skoro až na konci, malým písmem a spíš v humorném tónu. Čili žádný problém. Co na tom, že když jsem jel mercedesem do Londýna, odchytl můj čip policejní hlášení, že ti nevinní a směšní odpůrci Nového řádu vykradli armádní sklad zbraní a srovnali se zemí dvě policejní stanice - vše za necelé dvě hodiny. Povzdechl jsem si. Když bude nejhůř a jestli ekologisté přežijí, možná je budu muset vyhledat. Rychle jsem tu myšlenku zapudil; i přes docela sympatické vybíjení Bratrů jsou ekos asi tak přesně totéž jako oni, akorát v zeleném; bez Zářícího Spasitele, zato s Matkou Přírodou.

Poslední strana:

Masový sport (pokud nejde o rychlostřelbu do Protivníků) mne nikdy nezajímal - v mém Čase se prakticky nevyskytuje. Složil jsem noviny, vyšel ze supermarketu a pomalu se vydal k molu jedenáct.

* * *

Mlha trochu zřídla, ale déšť zhoustl a tma nad mořem vypadala daleko temněji než nad pevninou.

Moje loď už tam byla. Šedesát metrů od přídě po vlajkový stěžeň na zádi, vespod pasažérská paluba s malými oválnými okénky, naho-

ře široký prosklený můstek a nekrytá vyhlídková paluba se zábradlím - dvoupatrová krabice pro pět set lidí. Přestože je přístav chráněn, loď na vlnách nadskakovala, trhala lany a tak podivně se kroutila a potácela. Nemám lodě rád. Tady z té vypadal nejlépe velký bílý nápis SEEKÖNIG; jinak i její vlastní jméno působilo mírně řečeno opršele: DAS MÄDCHEN.

„Mohu vidět váš lodní lístek, pane?“

Před krytými a spolu s lodí tancujícími schůdky stála průchozí budka a v ní dva uniformovaní muži. Ten druhý nic neřekl, jen protáhl mou zfalšovanou identifikační kartu snímačem, překontroloval údaje očima a pak zasalutoval:

„Vítejte na palubě, konstáble.“

Když jsem přecházel vlnící se lávku za schůdky, začal jsem tušit, že něco není v pořádku. Z lodi se linula sladká unylá hudba - a to dost nahlas.

* * *

Uvnitř lodi už víc než *dost nahlas*.

V druhé třídě byly dvě řady troj- a jedna řada pětisedadel, a v polovině, zhruba proti vstupním dveřím, točité schody nahoru na vyhlídkovou palubu a na můstek. Prošel jsem do první třídy a posadil se k oknu těsně za dveře - tahle řada míst je nejblíže k těžišti lodi, takže by se to tady mělo nejméně houpat. Krom hudby a stevardky jsem tam byl docela sám.

„Nedalo by se to ztlumit?“ zvedl jsem na stevardku hlas. Nevím proč, ale pochopila to jako vtip. Vzápětí jsem se podíval z okénka a už jsem věděl, co není v pořádku. Přestože bylo tak pozdě a tak ošklivo, na nábřeží najednou začala přijíždět auta - v téměř nepřetržité koloně a samé taxíky. Mokrý asfalt se pod kulatými reflektory leskl, dveře se otvíraly, slabé žluté lampičky vnitřního osvětlení se rozsvěcely a deštníky vyskakovaly jako klobouky rychlohub. Nevěřícně jsem zesílil obraz a znovu zaostřil oko: Postavy vystupující do vířící mlhy vypadaly, jako by si do jedné nesly záchranný kruh. Asi jsem opravdu na špatné lodi! Pak první z postav došla do světla před úřednickým přístřeškem a já poznal, že to není záchranný kruh, ale věnec.

Ne že by mě to uklidnilo.

Černá stuha frčela ve větru, takže se nedalo přečíst, co je na ní napsáno. V té chvíli jsem to ale docela přesně tušil.

Opravdu jsem na *mimořádně* špatné lodi.

„Do hajzlu! Do hajzlu! Do hajzlu!“ opřel jsem se, až sedadlo poděšeně zaskřípalo. Co se ale dá dělat. Nasadil jsem si brýle, stáhl klobouk ještě hlouběji do čela a zmáčkl malé tlačítko pod nápisem STEWARD.

„Prosím, pane?“ během okamžiku se objevila slečna v modrém, přesně ta, co odmítla ztlumit medovitou hudbu.

„Deku!“

Natáhla se a ze zavírací přihrádky nad sedadly vyndala složenou modrou přikrývku s černým nápisem SEEKÖNIG.

„Prosím, pane.“

Slovní zásobu měla opravdu širokou. Zpod krempy jsem po ní střelil jeden obzvlášť vražedný úsměv. Pod mejkapem zbledla a rozšířily se jí oči. S hlubokou modří jejího rukávu kontrastovala fialová, pečlivě vyžehlená páska bratrství.

* * *

Stihl jsem se zahalit, než do kajuty vpadla první deštěm lesklá postava s věncem. Na stuze bylo zlatým ozdobným písmem přesně to, co jsem čekal:

Nikdy nezapomeneme, Kelly's!

* * *

Těch lidí bylo tolik, že se nakonec stalo, co se stát muselo. Někdo si sedl vedle mě.

Proklínal jsem se, že jsem si nekoupil lístek do druhé třídy - tady v první jsou na rozdíl od tamních troj- a pětisedadel jen dvojsedadla, takže mne od společenského hovoru nemá kdo zachránit.

Začalo to hned poté, co mi sprška vody z věnce cákla na ucho a zevnitř na brýle:

„Není to *skvělé*, jak nám SEEKÖNIG vyšel vstříc? Že proplujeme přesně nad místem, kde se *TO* stalo?“ podle hlasu to byla žena kolem padesátky. Upřeně jsem zíral z okénka a měl sto chutí se zeptat: ‚Co

TO?‘ Ale tím bych na sebe hloupě upozornil. Ospalým hlasem jsem řekl:

„Ano.“

Vzápětí *osoba* nadšeně vyjekla a začala si spolu s ostatními zpívat právě začínající písničku.

„*An Angel*! Ta je moje nejoblíbenější!“ přestala zpívat, bacila mě mokrým deštníkem a začala nadskakovat, až se sedačka otřásla: „Která vaše? Řekněte!“

Co se na tohle dá říct? Neznalostí té *hudby* bych na sebe upozornil daleko víc, než odmítnutím společenské konverzace.

„Celé druhé CD,“ řekl jsem a použil modulaci, jako bych mluvil ze sna; nebo spíš z hrobu.

„Moje taky! Moje taky!“ položila mi osoba ruku na koleno - jsme zkrátka spřízněné duše. Kdybych ji zabil, bylo by to asi vůbec nejnápadnější. Bohužel. Aspoň jsem uhnul nohou.

Naštěstí je píseň *An Angel* dost dlouhá, takže osoba přestala mluvit a opět se rozezpívala. Během patnácti následujících vteřin jsem slovo „naštěstí“ změnil v „naneštěstí“.

Pokusil jsem se sluchové vjemy zablokovat elektronickou přehradou z čipu, ale pohříchu to z konstrukčního hlediska nelze zcela. Aspoň jsem tedy pod kabátem hladil ploské čelo podbíjecí palice a nechal se unášet sladkými sny o tom, jak v jejím ponurém svistu utichají veškeré unylé písně a veškerý zpěv.

Na mnohohlasé prosby byl *An Angel* puštěn ještě jednou a pak ještě potřetí a počtvrté. To už jsem do palice jenom zatínal prsty a druhou rukou se držel sedačky, abych nezačal vstávat.

Pak po palubě zadupala námořnická bagančata, zasvištěla lana a konečně jsme odrazili.

„Plujeme, plujeme!“ vypískla osoba a dál s celou lodí zpívala *An Angel.*

Popáté to nepustili. To bych asi sólově začal *An Palice*.

* * *

„Než se vypluje na volné moře - když se to takhle houpe - měl byste si dojít na záchod,“ osoba se mne jala poučovat - další stupeň tortury.

Podíval jsem se na ni: šedý svetr, anglický nos, mladá barva na vlasy.

Kelly's a podstatná většina pasažérů zpívali něco o touze, naštěstí už trochu tišeji.

„Já ale necítím... hmm, potřebu," řekl jsem.

„Ale stejně byste měl jít," řekla osoba, „*já* jdu." Když se vrátila, voněla mýdlem a měla čerstvé zprávy:

„Představte si! Kapitán slíbil, že poplujeme nad místem, kde se *TO* tehdy stalo *přesně v minutu*, kdy se *TO* tehdy stalo! Není to skvělé?"

„No to je *skvělé*," řekl jsem. Doufám, že tam spadneš i s tím věncem, babo, dodal jsem v duchu. Co byla pryč, musel jsem ten mokrý pichlavý nesmysl držet.

* * *

Když jsme dopluli za vlnolam, zpěv doprovázející reprodukci poměrně rychle utichl. Vlny byly skutečně vysoké - jejich bílé hřebeny fosforeskovaly o dost výš než okno, kterým jsem se do burácející tmy díval. Vítr kvílel v nástavbách a loď se - kromě houpání - docela děsivě otřásala.

Za chvíli utichl i hovor, a za další se do posvátné hudby začaly ozývat poněkud méně posvátné, ale z mého hlediska víc než případné (charakteristické) zvuky zvracení. Krátkým pohledem jsem překontroloval, zda je v držáku před osobou dostatek pevných papírových sáčků. Byl, ale pro jistotu jsem si stejně přitáhl deku až k brýlím.

„Nebojte, já zvracet nebudu," zase mne poplácala po koleni, „než manžel zemřel, měli jsme loď - dokonce umím i kormidlovat." Klimatizace začala vydechovat intenzivní vůni citronů a Kelly's začali další písničku.

* * *

Příští dvě a půl hodiny se vyjma zvracení nic nedělo. Na pozadí hudby jsem poslouchal, jak kapitán komunikuje s pevninou - měl klidný hlas, hlášeni zněla standardně, a tak jsem si pomalu přestal dělat starosti.

Vlnobití bylo sice stále znervózňující, ale stále stejné, a loď to stále zvládala, tak nebyl důvod, proč by to nezvládala dále. Osoba opravdu nezvracela a jednu chvíli jsem se (brrr!) přistihl, že si pobrukuji s nesmrtelnými (a nevypnutelnými) Kelly's. Nesmrtelní...

V okamžiku, kdy jsem se zamyslel nad tím, jak se nemožná nesmrtelnost stává v mé přítomnosti tak často skutečností, stala se i druhá nemožnost - zpívající famílii někdo *vypnul uprostřed slova*. Nezvracející pasažéři začali rozhořčeně protestovat a ti zvracející alespoň rozhořčeně bublali do pytlíků.

Nebyl to od posádky šťastný nápad, vypínat hudbu. Ryk bouře může být dost znervózňující. Vzápětí v reproduktorech ostře zapraskalo, jak někdo přepnul na mikrofon a pak do něj něčím zaklepal. Něčím kovovým.

„Dámy a pánové, prosím o pozornost," ozval se sytý, elektronicky zkreslený hlas: „Jsme členové úderného komanda ekologické skupiny Zelený úsvit. Od tohoto okamžiku je loď plně pod naší kontrolou." Hlas se odmlčel, aby ta zpráva došla všem. Než se ozvalo tradiční ječení, obvykle takováto sdělení doprovázející, hlas pokračoval: „Nikomu se nic nestane, pokud bezvýhradně uposlechnete pokyny členů naší jednotky - poznáte je podle zelené pásky na rukávu. První dvě instrukce mám už nyní já - připravte si mobilní telefony, budou vám prozatím odebrány, druhá, za všech okolností setrvejte na svém místě. Mohu vás ujistit - až budou splněny naše požadavky - loď přistane v místě původního určení a...," další slova se rozplynula v ženském zavřeštění. Šlo odněkud zepředu.

Proč se všechno, co poslední dobou dělám, musí takhle zatraceně komplikovat?!

„Do prdele!" vydechla osoba vedle. Přece jen to asi bude i člověk.

K ječící ženě se lavinovitě přidávaly další a další a nad opěradly sedadel se začaly zvedat hlavy vstávajících lidí. To je v takovýchhle případech druhá obvyklá reakce utéct, přestože není kam. Profesionální teroristé se poznají i podle toho, že dokážou zvládnout davovou paniku.

„Ticho!!!" přebuzené reproduktory zařvaly, až celá loď zadrnčela.

Přeřvat řev je jeden z méně krvavých způsobů potlačování paniky. To ale znamená, že v kabinách je odposlech. Rozhlédl jsem se svými elektronickými smysly, ale v doslechu žádného mikrofonu jsem nebyl.

Po tom strašlivém výkřiku jekot znatelně zeslábl.

„Ticho!“ ozvalo se znovu, ale zdaleka už ne tak brutálně. Ječení opravdu ustalo.

„Nikdo, opakuji, *nikdo*, kdo uposlechne našich příkazů, nemusí mít obavy o svou bezpečnost. Proto bezpodmínečně zůstaňte na svých místech.

Po lodi se rozmístí členové našeho oddílu, aby zajistili pořádek. To pro případ, kdyby si někdo z přítomných chtěl hrát *na hrdinu*...“ reproduktory se výhružně odmlčely. Jen jsem doufal, že taková hovadina nikoho nenapadne. Teď záleží, jaké budou mít únosci požadavky. Doufám, že pouze peníze... Vzápětí mi blesklo hlavou, co mi tam mělo blesknout, hned jak ten hlas promluvil - a polohlasem jsem se proklel. V palubním počítači určitě bude, že jsem policista - ne nadarmo při vstupu na loď prohnali mou identifikační kartu snímačem. Znovu jsem se proklel. A to jsem si myslel, jaké je to skvělé krytí! Je skvělé, ale přesně do doby, než vás unesou teroristé.

Člověk se pořád učí.

Druhý zákon profesionálního terorismu totiž zní: Hned po potlačení paniky je potřeba dav rukojmí zlomit a ovládnout. Na to se obvykle vybere silný jedinec, s kterým se zachází velmi ošklivě - policista je na to jako dělaný.

Zvedl jsem hlavu a rozhlédl se, ale dveře zepředu i zezadu se právě otevřely.

Zezadu vyšla vysoká dívka s vlasy staženými do ohonu a komunikačním zařízením na hlavě. Krátká kožená bunda, zelená páska na rukávu, přiléhavé kalhoty a poměrně nechutně vypadající kalašnikov bez pažby.

Tak nechutně vypadal proto, že byl oleštěný používáním, a hlavně proto, že ho dívka držela jako člověk, který ví, *jak na to*. S rovnováhou při zmítání lodi neměla sebemenší problémy. Zůstala stát mezi sedadly na naší úrovni, trochu se rozkročila a přihnula si před ústa malý mikrofonek. Sledoval jsem, jak jí pod elastickými kalhotami - když vyrovnávala náklony - pracují svaly.

„Zelená osm na místě,“ řekla.

Takže jich je nejméně osm. No výborně.

Teroristovi, který procházel předními dveřmi, to procházení trvalo trochu déle. Když jsem ho uviděl, zjistil jsem, že je zle: Těmhle nejde o peníze, ale o ideály. Čili jsou to magoři. Dalo se to velmi snadno poznat z toho, že ten člověk neměl nějakou normální zbraň, ale kapalinový plamenomet - dokonce se zapálenou iniciační tryskou. Něco, takového se používá na dobývaní nedobytných betonových pevností, ne na únosy lodí.

Když jsem si uvědomil, že nemám bitevní kombinézu, oblil mne chladný pot - až jsem si přitáhl deku. To jsem si představil, jak exemplárně grilují jednoho troubu, který se vydává za policajta.

„Ty v tom klobouku! Deku na zem a ruce na kolena?“ Teroristka mi mířila do obličeje. Měla bleděmodré, odhodlané oči.

„Jistě, jistě,“ udělal jsem přesně, co chtěla.

„A žádný kraviny, hajzle!“ zatvářila se podle svého nejlepšího svědomí výhružně.

Šlo jí to.

„Nemusela byste být na pána tak hrubá!“ ozvala se osoba (teď snad už i paní).

„Ty drž hubu!“ Teroristka jí opřela hlaveň o nos, div jí ho nezlomila.

Paní se zatvářila statečně, ale škytnutí-napůlvzlyk ji prozradilo.

Teroristka neztratila rovnováhu ani na okamžik.

„Všichni poslouchejte,“ ozvaly se reproduktory, „mrzí mě, že neproplujeme nad místem, kde se Kelly Family utopili, v okamžiku, kdy se to tenkrát stalo. Ale slibuji vám - pokud anglická vláda splní naše požadavky - proplujeme tam nejdříve, jak jen to bude možné. Slibuji.“

Hlas se odmlčel a zaslechl jsem šustění papíru: „Nyní přečtu naše prohlášení.“ Reproduktory si praskavě odkašlaly a můj čip uslyšel, jak se to odkašlání rozlehlo i na frekvenci palubní vysílačky. Ten magor to bude číst nejen nám, ale celému světu. Mé nejtemnější předpovědi se začaly naplňovat.

* * *

Ani jsem nemusel poslouchat, jako by to nebylo vždycky stejné:

„Blablabla, bratrství je špatné, blabla, propusťte naše soudruhy zadržené v Manchesteru, bla, vzdejte se vlády, blabla, vraťte nám demokracii. Nebo každou hodinu zabijeme jednoho z pasažérů, blablabla.“

Zmýlil jsem se pouze v té poslední větě - na tu reproduktory do kabin vypnuli, takže jsem ji „slyšel“ jen já. Ale zmýlil jsem se v ní pouze v tom, že to nebude každou hodinu, ale každou půlhodinu. Skoro pět set lidí vydrží i při takovémhle plýtvání na dlouho. Kdyby k tomu došlo, měl jsem neblahé tušení, že přesně vím, kdo půjde jako jeden z prvních.

Takže k tomu nikdy dojít nesmí.

* * *

Napnul a uvolnil jsem svaly.

Paní hodila mobilní telefon do vaku, který jí nastavil terorista, co to měl na starost - potil se a potřeboval by vyčistit zuby. Když jsem zavrtěl hlavou, přejel mne přístrojkem, a když zjistil, že opravdu žádný mobil nemám, pokračoval.

Ten trouba, co si zahraje na hrdinu, tedy musím být já. A to tak, že brzo. Tihle únosci totiž, stejně jako většina idealistů, věc naprosto nedomysleli. Už nyní nevědí, o co jde, a ani zdaleka netuší, jak vlastně Bratrům geniálně nahrávají do ruky: Během půl hodiny se kdesi vysoko nad bouří nad Severním mořem prožene stíhací bombardér, a samonaváděcí puma vymaže DAS MÄDCHEN z hladiny. A během hodiny se na celém světě rozpoutá protizelená kampaň a každý z pěti set mrtvých pasažérů v ní bude tím nejvyšším trumfem. Jestli někdo byť jen v koutku ducha s protibratrským hnutím ekos sympatizuje, tak ho to po této události naprosto a jednoznačně přejde.

Jak někdy i dobrý záměr namířený dobrým směrem, může uškodit. A jak hlavně *tenhle* dobrý záměr může uškodit *mně*. Jestli se DAS MÄDCHEN potopí, bez bitevní kombinézy a zásoby energie jsem na prkně; přestože by to trvalo docela dlouho, na hladině se věčně neudržím a po dně nedojdu.

Jistě, tohle všechno by mne mohlo trápit až potom, co bych přežil tu samonaváděcí bombu. Z toho plyne, že se musím zmocnit lodi, a než dopluje do přístavu, musím jako hrdinný policista, který při boji

s teroristy utrpěl mnohá vážná zranění, hrdinně zesnout a zmizet ve vlnách.

Sevřel jsem pažby glocků a ještě na okamžik se zarazil: Bez bojové kombinézy a bojové rychlosti by se mi to s tou hrdinskou smrtí mohlo i podařit.

Zatracený kalašnikovy!

* * *

Právě v okamžiku, kdy jsem se začal zvedat, se začaly dít věci. Do nosu mne udeřil děsivý smrad hořící látky, vlasů a uškvařeného masa.

Někde přede mnou vyšlehly plameny a vybuchl zalykavý řev.

Okamžitě jsem věděl, co se stalo - některý z pasažérů, který přísahal na Knihu Pravdy, uvěřil teroristickému prohlášení. Ale zjišťuji, že se víra někdy i hodí: Oba glocky, jak jsem se je pokoušel vytasit co nejstřelhbitěji, se mi zapletly do podšívky kapes. A tak rychle, jak bylo potřeba, podšívku neroztrhám ani já.

Teroristka s kalašnikovem totiž (přestože byla zaujatá hořící mrtvolou tlukoucí se v uličce), mne přece jenom koutkem oka zahlédla a začala se otáčet.

A to tak že *rychle*.

Hlaveň její zbraně zcela instinktivně sledovala směr jejího pohledu.

V takovýchhle vypjatých okamžicích vše probíhá velmi jasně a z mého úhlu zpomaleně.

Viděl jsem štíhlý prst, jak na boku vražedného automatu překlapl pojistku do polohy DÁVKOU. To už jsem pustil pažby nevytáhnutelných glocků a vyrazil pěstmi. Zároveň už jsem ale věděl, že nemohou být rychlejší než druhý štíhlý prst obepínající spoušť.

Míří-li vám do obličeje nějaká hlaveň, zdá se její ústí vždy strašně široké - ať jste smrtelný nebo nesmrtelný. Když jste smrtelný, je asi tak dvakrát širší. Mé pravé oko by ječelo hrůzou, kdyby mohlo.

V té chvíli mi do zorného pole vpluly dvě vrásčité, jakoby vylouhované ruce a chňaply po zbrani. Než chňaply, spíš ji odstrčily.

Tenký ukazovák na spoušti provedl onen krátký, ale životně důležitý pohyb. To pro jeho majitelku - pro mne spíš *smrtelně důležitý*.

Ale ty vrásčité ruce odstrčily zbraň přesně o ten kousek, aby mne proud střel minul.

* * *

Dým ze střelného prachu mi zakalil brýle a zapálil límec kabátu.

Teroristka švihla malíkovou hranou a srazila paní na opěradlo sedačky.

Přestože na to nespotřebovala příliš času, bylo ho dost, aby mé ruce předstihly druhou dávku: jedním, vzájemně obráceně orientovaným pohybem jsem pravou pěstí, kterou jsem zaťal kolem mušky automatu, trhl dozadu a levou, kterou jsem mířil na teroristku, dopředu. Prolomený hrudník se rozchlípl do strana koženou bundu propíchly úlomky žeber. Má pěst se zastavila až o páteř.

O nějaký obratel jsem si zatrhl nehet na palci.

Protočil jsem kalašnikov na prostředníku a mrkl na paní - jak ji teroristka uhodila, rozbila jí ret - paní ale kupodivu nevypadala zdeptaně, natož vyděšeně. V očích jí hořelo... nevím přesně, co to je - je to takové to, co je fajn, když mají v očích lidé, kteří vám kryjí záda.

Když se na věc šlo pomaleji, glock z levé kapsy vytáhnout šel. V kajutě panoval děsivý kravál, v průstřelech za mými zády kvílel vítr, dýmající mrtvola sebou stále bušila, všichni řvali a reproduktory se to snažily přehlušit. Pustil jsem paní pistoli do klína a prosmekl se do uličky. Poněkud iracionálně jsem doufal, že když nezvrací v bouři a umí s lodí, umí i s glockem.

* * *

Než jsem se prodral přes mrtvou teroristku, chlap s plamenometem už se i v tom randálu a čoudu zorientoval. Bohužel ne natolik, aby zhasl plamenomet a pokusil se mne dostat nějak normálně.

Ale ani já jsem se nezachoval, jak bych měl. Jedno ze základních pravidel boje s lidmi, kteří mají na zádech tlakové nádoby s napalmem, je, nikdy po nich nestřílet něčím, co ty nádrže může prorazit.

Pokud tedy nejste aspoň kilometr daleko.

* * *

A to jsem rozhodně nebyl.

* * *

Jak on držel spoušť plamenometu, já držel spoušť kalašnikovu.

* * *

Netrvalo to příliš dlouho, ale i ta chvilka stačila, aby se první třída poněkud vylidnila.

Pak plamenometčík explodoval.

Skrz dým a masu zmítajících se hořících těl to nebylo vidět, jen slyšet. Ta těla mi zachránila život - odstínila výbuch tlakových nádrží a odklonila ho doleva nahoru. Obrovský výšleh plamene by byl za jasné noci vidět až na oběžné dráze - do DAS MÄDCHEN rázem trochu foukalo.

„Rychle!“ zvedl jsem hlavu, když přestal vodorovný meteorický déšť utrhaných končetin a hořících věnců.

NIKDY NEZAPOMENEME.

Paní se tvářila zmateně, tak jsem ji vyrval ze sedačky a hodil ke dveřím do druhé třídy - byly hned za mnou.

Automatické hasicí zařízení chrlilo pěnu všemi tryskami, a přestože napalm většinou vylétl do bouře, i tak ho uvnitř zbylo docela dost.

* * *

Dveře do druhé třídy byly jako všechny dveře na lodi vodotěsné, požárutěsné, a tedy i zvukotěsné. Takže když jsem je rozrazil, stál terorista za nimi sice čelem, ale jen je s poněkud zamyšleným výrazem pozoroval. Víc zamyslet už se nestihl - kulka z kalašnikovu mu utrhla půl hlavy. To je tak, kdyby nebyl tak přísně vycepovaný a dovolil si porušit rozkaz o střežení svého úseku a podíval se, co se to v první třídě děje, měl by šanci.

Možná.

Možná by mu hlavu ukopla nějaká rychle letící noha.

Na teroristu na opačné straně druhé třídy jsem potřeboval dvě rány.

* * *

„V pořádku?“ otočil jsem se na paní. Právě loktem dorazila dlouhou páku zajišťující dveře. Trochu se nám kouřilo ze šatů.

„Ano,“ oči měla přes půl obličeje, po bradě rozmazanou krev, ale kolem rtů se jí usadil takový tvrdý, spravedlivý rys. Pistole, kterou držela v obou rukou, byla připravená k palbě.

Druhá třída byla skoro plná a cestující na nás strnule zírali. Ti chytřejší už byli pod sedačkami.

„Teď už to tak jednoduché nebude...“ Skoro jsem ani nestačil dořící.

Po točitých schodech vedoucích nahoru na vyhlídkovou palubu a na můstek sklouzl vysoký muž v černém. A konečně i já jsem uznal, že zelené pásky na rukávech mají něco do sebe. Ne že bych měl potíže s rozeznáváním teroristů, ale minulý výstřel z kalašnikovu byl v tomhle zásobníku poslední, a tak kvůli té pásce neměla potíže s rozeznáváním teroristů ani paní.

Glock se zapnutým tlumičem jenom syčel, a přestože teď už se mezi sedačkami kryli všichni cestující, měl jsem pocit, že bylo zase jednou potvrzeno známé přísloví o lese a třískách.

Akorát, že les pořád stál.

* * *

Do ruky se zelenou páskou vyskočil malý ingram s dvojitým zásobníkem.

„Bacha!“ zařval jsem, ale to už mi relativně neškodné, ale v neuvěřitelné spoustě létající kulky začaly cupovat kabát, bundu a krycí látku neprůstřelné vesty. Proud lesklých vystřílených nábojnic vypadal, jako když čůrá slon.

Terorista se držel zábradlí, tak mu výkyvy lodi nepůsobily takové rozptylové obtíže jako paní.

Musím se jí zeptat, jak se jmenuje.

* * *

A situace se ještě zrychlila.

Seshora od schodů vykoukla dlouhá černá hlaveň automatické pušky.

Projektilů nebylo tolik jako z ingramu, ale zase měly mnohem větší energii.

Brát střílející paní pistoli by bylo poněkud nebezpečné.

Nejbližší jinou použitelnou zbraň měla mrtvola u mých nohou.

Uzi.

* * *

Přestože jsem se shýbal rychleji, než padal odhozený kalašnikov, připadalo mi to *velmi* pomalé, a navíc se mi pod kabátem štosovala palice. I v rachotu zbraní od schodiště jsem slyšel, že glock za mnou stále syká - a dokonce jsem si všiml, že už nelétá molitanová výplň z opěradel, a že se jednou zablesklo i ze zábradlí vedle parchanta s ingramem. Zrovna měnil zásobník.

Užuž jsem svíral pažbu zbraně zabořené v krví prosáklém koberci, když mi do hlavy narazilo něco jako hejno opravdu nasraných včel - podle toho, jak vypadaly dýmající trosky mého krásného nového klobouku, šlo i chlapovi s ingramem míření stále lépe.

Pak mi uzi konečně sedlo do dlaní.

* * *

Muž s ingramem zmizel v prskancích jisker, roztančil se jako Derviš Absolut a bílá stěna za ním se proměnila v rudé graffiti nebývalé umělecké invence.

Černá hlaveň odshora se zbaběle stáhla.

* * *

I přes ticho, které najednou nastalo, jsem neslyšel glock. Snad paní konečně došly náboje. Stejně jsem se pro jistotu otočil ještě v podřepu.

Paní ležela opřená o krví zacákané dveře, provinile se usmívala a na rtech jí praskaly červené bubliny. Dávka jí přejela šikmo přes hruď a bubliny popraskávaly i na otvorech v šedém svetru.

Odložil jsem prázdné uzi, a zatímco jsem se pokoušel ze zaťaté ruky vykroutit glock, strčila mi něco lepkavého hranatého za neprůstřelnou vestu. S umírajícími jsou vždycky potíže. Prsty kolem pažby glocku konečně povolily, zacvakl jsem do něj nový zásobník, a konečně vyndal i zbraň z pravé kapsy. Pak jsem se rozběhl k točitým schodům.

* * *

Jak jsem běžel uličkou mezi sedadly, všiml jsem si, že mnozí z cestujících druhé třídy budou potřebovat věnce s nápisem NIKDY NEZAPOMENEME mnohem dřív než dávno zetlelí Kelly Family.

Byl jsem sotva napůl cesty, když odshora mezi příčkami zábradlí opět vykoukla ta černá hlaveň a kabinou se prohnala další smršť střel. Byl to ale jen klamný manévr - po schodech se mým směrem odrazil malý granát.

Malý, ale náš.

Někde za mnou kovově bouchly dveře a rozeřval se velký samopal.

* * *

Bacil jsem sebou mezi opěradla a molitan a cáry modré látky se na mě jen sypaly. Pod trojsedačkou leželi tři mrtví a jeden měl na krku věnec jako vítěz nějakého slavného závodu.

Závod NIKDY NEZAPOMENEME.

Pak vybuchl granát.

* * *

Je-li člověk vycvičený, ví, že musí vystartovat hned po výbuchu. Čím lépe je vycvičený, tím vystartuje dříve. Takže zatímco se teroristé z ohlušující detonace teprve probírali, já už jsem běžel. Ono to není jen tak, používat granáty v uzavřených prostorách. Kdo ale čistil kosmické základny od Protivníků, ten ví co a jak.

Vyběhl jsem na schody, otočil se a dvěma výstřely dostal samopalníka, jenž proběhl z vypálené první třídy. Byl celý od špinavé

hasicí pěny - pod nárazy mých projektilů se zajímavě rozstřikovala. To by byl šestý.

Takže tu jsou ještě minimálně dva.

Po výbuchu granátu přibyla na schodech automatická puška a chlap ležící na zádech - byl to ten, který předtím sbíral mobily. Z nosu a uší mu tekla krev.

Protože mohl být jen omráčený, když jsem ho překračoval, střelil jsem ho do čela.

Sedmý.

Schody se staly trochu kluzkými.

* * *

V okamžiku, kdy jsem hlavou dosáhl úrovně podlahy horní paluby, se odněkud zleva ozvala prudká střelba.

Přikrčil jsem se, ale kolem kupodivu nic nelétalo.

Loď se vzepjala a prudce se položila na bok.

Chytil jsem se rozstříleného zábradlí, které mne nemohlo udržet (a neudrželo), a spolu s mrtvolou jsme se zřítili na rozšvihaného chlapa stále svírajícího ingram. Granát a uzi do něj udělaly tolik děr, že mi ten dopad připadal jako do fontány. Vzápětí se kabinou prohnala vlna červené, ledové, slané vody. Vrhl jsem se zpátky k silně šikmému schodišti a tehdy se loď opět narovnala a vlna prolétla zpátky.

V místě, kde před chvílí vybuchl granát, praskl trup, ale moře uvnitř nebylo zas tolik. Zatím.

Nohy se mi smekaly po vystřílených nábojnicích a rozmočeném koberci, schody byly pro změnu umyté dočista. Tentokrát jsem nahoru vyběhl bez problémů.

* * *

„Drž to kormidlo, kreténe! Drž! *Drž*!!!“ ječel někdo. Přestože nebyl elektronicky zkreslený, poznal jsem hlas z reproduktorů. Proběhl jsem kolem prosklených dveří vedoucích na vyhlídkovou palubu - podle toho, že se přes ni právě převalila vlna, se během několika uplynulých okamžiků buď prudce zhoršilo počasí, nebo kormidelník.

Obojí bylo asi tak stejně nebezpečné, protože kousek od zábradlí se šklebil nepravidelný vychlípený otvor po výbuchu plamenometu.

* * *

Za dveřmi s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN - POUZE PRO POSÁDKU, byl můstek spojený s kormidelnou. Na tak nevelkou loď docela rozlehlý a moře tam dělalo daleko větší kravál než na pasažérské palubě.

Na zemi se v rytmu vln převalovala tři zakrvácená těla, u kormidla stál vousatý muž v kapitánské uniformě a po levém rameni mu tekla krev - terorista vedle něj mu do ledvin tiskl uzi s prodlouženou hlavní. Přesně v okamžiku, kdy jsem rozrazil dveře, na kapitána znovu zařval: „Drž to kormidlo, kreténe!“ Kapitán vypadal, že než na držení kormidla myslí na to, jak se udržet při vědomí.

Dva teroristé, kteří měli hlídat dveře, začali otáčet hlavy.

Muž a žena.

Smršť projektilů z glocků nemohli ustát příliš dlouho.

Osmý a devátá.

„Zahoď to!“ přeřval jsem moře a výmluvně přitom mířil na šéfteroristu.

Nikdy není na škodu zajmout nepřátelského velitele - minimálně z toho bývají informace. A zabít se dá vždycky.

Neposlechl a trhl samopalem mým směrem.

Přestože jsem mu chtěl uzi jen vystřelit z rukou, na kolébající se lodi se strašně špatně míří.

V čelním okně přibyl další otvor.

Druhou ranou jsem mu zato upálil všechny prsty na levé paží - vyjma palce - těsně u posledních kloubů. To už uzi pustil - lépe řečeno nepustil, ale upadlo mu i s prsty.

Hopla.

Terorista zařval, stiskl si zmrzačenou hnátu druhou a šel do kolen. V té chvíli se ale zhroutil i kapitán: kulka z glocku se bohužel odrazila od zásobníku samopalu a *bohužel* mu prolétla krkem.

Co taková malá rána nadělá škody, to by jeden neřek'.

* * *

Kormidlo se roztočilo jako ventilátor a loď se pokusila o něco jako o stojku.

V posledním okamžiku jsem se loktem zahákl za chromované madlo obkružující celý můstek, a tak jsem jen chvíli vlál do prostoru. Když se loď stejně prudce vrátila do původní polohy, prorazil jsem hlavou přepážku do chodby a palice mi zavířila po žebrech v extrémním cimbálovém sólu.

Mrtvoly i stále žijící terorista předvedli také dobré akrobatické kreace, akorát s větším rozletem.

V té jediné pikosekundě klidu, než se loď pokusila tentokrát místo o stojku o kotoul, jsem přesprintoval můstek a zasekl ruce do kormidelního kola. Obě pistole, jak jsem je v běhu pustil, mne vzápětí předletly a narazily do okna.

Ani ovládání takovéhle lodi nečiní pilotovi z klanu Pilotů potíže.

* * *

Zavířil jsem kormidlem, loď kotoul nedokončila, krátké kontra, motor naplno a plynulým pohybem poslat příď po větru.

Řev oceánu a praskání v trupu se sice ztišily, ale vichřice dál kvílela v prostříleném okně, které bylo na to, jak bylo venku, až zbytečně velké: mlha, tma a šílené vlny se vařily v odporném guláši.

Nedlouho po okamžiku, kdy se lodní gymnastika vrátila ke standardnímu zmítání, mi někdo hluboko do ucha vrazil studenou hlaveň. Bylo to tak hluboko, že jsem měl pocit, že mne studí na mozku.

„Máš jediný štěstí! Ty... *ty*! Ustřelils mi prsty!!! Parchante! Zasranej!!!“

Na to se nedá nic říct. A naneštěstí, s hlavní v uchu se ani nedá otočit, aby se zjistilo, jak je ta zbraň nebezpečná, a nedá se ani použít některý z mých přesvědčovacích úsměvů. Jestli to ale je to dlouhé uzi, bůh ví, co by takový výstřel v mé hlavě natropil.

„Thomasi? Co se stalo?“ ozval se za mnou nový hlas.

„Tony! Ty žiješ!“ v hlase šéfteroristy se ozvala nefalšovaná radost - pokud se to dalo poznat. Přestože mé manévrování oceán hodně ztišilo, panoval stále takový hluk, že komunikace probíhala na hranici křiku. V takové poloze se nedají použít ani modulační triky. Hlaveň v mém uchu se sice cloumala, ale že by chtěla vyklouznout, to teda ne. A ani jsem nepotřeboval vidět dozadu, abych pochopil, že

minimálně jeden z těch dvou, co jsem před chvílí tak hezky postřílel, měl neprůstřelnou vestu.

„Jako bych upadl.“

„Tady ten hajzl tě střelil!“ Hlaveň v mém uchu se zakvrdlala znatelně nepříjemněji. „Zabil bych ho, ale je tady poslední, kdo umí s lodí. Pojď ho pohlídat, musím si zavázat ruku... Nino?! Nina to taky přežila! Jsme tři! Můžeme pokračovat v plánu!“

Tak ty zatracené vesty měli oba.

„To nemůžeme, v lodi je díra po granátu,“ přibrzdil jsem mu rozlet.

„Mlč, hajzle!“ hlaveň v uchu je opravdu, *opravdu* nepříjemná. Alespoň že už se trochu ohřála.

„Potápíme se, Thomasi?!“

„Ne, Tony, klid. Pokračujeme. Nina mi nejdřív zaváže ruku, pak to obhlídnu. Ta díra nemůže být nic velkýho, takže to ucpeme. A třeba prdelí tohohle parchanta!“ Praštil mě loktem do zátylku, a tak se mu konečně podařilo shodit mi černé brýle. Krev z jeho pahýlů mi horce oprskla temeno.

* * *

Chystal jsem se zaútočit v okamžiku, kdy Thomas bude předávat zbraň Tonymu. Už aby to bylo, jak se loď zmítala, páčilo mi to hlavu ze strany na stranu a začínalo mě z toho bolet za krkem. Ještě že na té hlavni není muška. Napadlo mne také, že bych si mohl pohrát s kormidlem, ale bál jsem se, aby to poškozená loď vydržela. A kdo ví, jestli Thomas nemá odjištěno a lehkou spoušť.

Ale těsně předtím, než se něco stalo, stalo se něco jiného.

* * *

Za zády se mi rozeřval samopal a můstkem začala naprosto zběsile křižovat dávka. Podle zvuku ingram.

Hlaveň mi s hlasitým *plop* vyklouzla ze sluchovodu a zatímco se Thomas vrhl k zemi, já jsem hmátl po jednom z glocků na pultu před kormidlem.

* * *

Drsná pažba mi sedla do dlaně, po zádech mi zabubnovalo několik kulek a před očima zavířily cáry látky. Ten, kdo střílel, nebyl žádný citlivka - střelba do zad chce velkou duševní rovnováhu.

To už jsem se otáčel, našponovaný prst na spoušti.

* * *

Muška přejela po dveřích - z nich palba kupodivu nešla.

Ingramu došly náboje, ale odrážející se kulky značně nevesele bzučely dál.

Muška dojela k otvoru, který jsem při lodní stojce prorazil hlavou do chodby. Krátká hlaveň s očazeným ústím trčela z něj.

Prst na spoušti se mi začal svírat, ale v té chvíli (naštěstí) rozum dostihl instinkty. Proč by nějaký terorista střílel po teroristech, že.

„Mám to pod kontrolou! Zanechte palby!“ zařval jsem. „Tady policie!“

Pokud je to obyčejný pasažér, pak by na něj takovéhle komisní prohlášení mělo zapůsobit. Samopal zmizel. Zapřemýšlel jsem, kolik je asi v glocku nábojů.

„Vy z té chodby, pojďte dovnitř!“ Zády jsem se sice opíral o kormidlo, ale loď se stejně stáčela bokem na vítr a zase začínala divočet. Hlídat tři lidi a kormidlovat v bouři se nedá. Zapnul jsem tlumič a podíval se na teroristy rozpláclé po podlaze - měli zvednuté hlavy a nenávistně mne pozorovali. Byli natolik vzteklí, že si ani nevšimli mých očí. Než se člověk z chodby v tom zmítání dostane ke dveřím, mám možná deset vteřin.

Kdyby mne zahlédl při tom, co chci udělat, už nikdy by neuvěřil, že jsem policajt.

„Dáma má přednost,“ řekl jsem a střelil Ninu do čela. Druzí dva na mě nechápavě zírali - viděli plamen, ale v burácení oceánu nebylo slyšet ani obvyklé syknutí a kovový náraz závěru. A výstřel bez zvuku vypadá tak jako že nic.

Ve zbrani byl i druhý náboj - přestože nehlučná, kulka Tonymu prolétla hlavou a za límec neprůstřelné vesty jím smýkla až ke stěně. V té chvíli se otevřely dveře a za napřaženým ingramem na můstek vstoupil smrtelně bledý muž. Měl dlouhou černou sutanu, dole umá-

čenou, bílý, teď zakrvácený límeček a na hrudi řetěz s křížem. Strčil jsem si glock za opasek - mám na pámbíčkáře prostě štěstí.

Mířil na mě.

* * *

„Mohl byste mi ukázat průkaz?“

„Jistě, ale miřte i na něj,“ ukázal jsem na Thomase, „musím nejdřív trochu kormidlovat.“ Zatímco jsem jednou rukou krotil loď, druhou jsem si nasadil brýle a vytáhl identifikační kartu. Ten kněz mne nechal, ať si sáhnu do náprsní kapsy - kdybych byl zlý hoch, nepřežil by to.

„Konstábl Parkins, díky Bohu za vás!“ zvedl oči ke krví zacákanému stropu. „Co budeme dělat?“ následovala obvyklá otázka.

„Doplujeme do nějakého přístavu... Nejlíp do Brunsbüttelkoogu. Ale budu s tím potřebovat pomoc,“ přehlédl jsem rozstřílené přístroje a rozstřílenou posádku. „Otče... hmm, otče...“

„John.“

„Otče Johne, u dveří do první třídy leží paní. Je sice raněná, ale říkala mi, že se vyzná v lodích. Zkuste ji sem nějak dostat. Ty se ani nehni!“ tasil jsem glock a namířil na Thomase. Otec John napřáhl ingram.

Při té příležitosti jsem se natáhl pro druhou pistoli a v obou vyměnil zásobníky.

„Pospěšte si, otče, prosím.“

Kněz se v rytmu vln potácel jako opilý, a když překračoval mrtvoly, držel si sutanu vysoko nad koleny - těl na můstku bylo dost na solidní překážkový běh. Jak se moře v rámci mého manévrování opět ztišilo, bylo slyšet, jak jim při každém otřesu cvakají zuby - ostrý, všepronikající zvuk. Počkal jsem, až za otcem zapadnou dveře a až jeho stín přejde přes otvor po mé hlavě.

„Vstaň,“ kývl jsem pistolí a Thomas poslechl. Tak tak se udržel na nohou a tvářil se, že jsem se divil, že mu ještě nepovolily svěrače.

Neměl jsem na výslech moc času, ale šéfterorista se projevil jako slaboch; stačilo jen říct, co mu udělám, pokud mi neřekne, co chci, a rozsypal se. Možná, že normálně takový slaboch nebyl, ale když někomu popravíte dva přátele před očima, zapůsobí to.

Ukázalo se, že vyjma vznešených cílů je v jeho zelené hlavě docela prázdno - v tom, co chtěl dělat po únosu, měl naprosto nejasno. Rozhodl jsem se, že mu problémy s budoucností trochu ulehčím. (Ten blázen si doopravdy myslel, že Zelený úsvit má proti Církvi Zářícího Spasitele šanci! Člověk k nepotřebě.) „Ustup," řekl jsem. Jen zavrtěl hlavou a roztřásl se:

„Vy mě zastřelíte."

„Proč bych to proboha dělal?" použil jsem uklidňující modulaci a snad to trochu zabralo i v rachotu bouře. Každopádně začal couvat.

Když byla vzdálenost dostatečná, střelil jsem ho do pravého oka. Tak prázdno v hlavě zase neměl a někdy je lepší trochu lhát, než si dloubat cizí mozek z nosu. Nemohl jsem si dovolit řídit loď, soustředit se na navigaci a ještě hlídat teroristického šéfa. A ke všemu mne právě teď čekalo to nejdůležitější z nejdůležitějšího.

Z palubní vysílačky se sypala rozstřílená elektronika, tak jsem se na její frekvencí ozval čipem:

„Tady konstábl Parkins, loď společnosti SEEKÖNIG, DAS MÄDCHEN.

Teroristé byli zlikvidováni, přijímač je zničen, navigační přístroje také, loď je poškozena, posádka mrtvá. Na palubě jsou těžce ranění.

Pluji po větru neznámým směrem. Prosím pomozte. Opakuji, tady konstábl..."

Snažil jsem se skoro pět minut a skálopevně doufal, že mou zprávu zachytili ti praví. Že stíhací bombardér kdesi vysoko ve stratosféře zajistil zbraně a prudce změnil směr letu.

Nyní by se měla rozjet standardní záchranná operace a Bratři by se navíc měli zatraceně snažit - fotky postřílené posádky a zraněných cestujících jsou daleko přesvědčivějším důkazem o zvrhlosti ekoteroristů než nějaká anonymní potopená loď.

Když se z chodby ozvaly hlasy, ozvala se v praskání poruch slabá odpověď:

„... rozuměl jsem, konstáble Parkinsi, pokuste se alespoň odhadnout směr. Navažte spojení mobilním telefonem. Opakuji..." Odpojil jsem se.

Co si ti troubové myslí - člověk jim desetkrát zopakuje, že má zničený přijímač a oni stejně vysílají odpověď. Vak, do kterého teroristé posbírali mobily, jsem prošil paprskovým úderem už před chvílí, a než se na můstek vpotácel otec John (který ještě s jedním mužem

podpíral sténající paní), stihl jsem na něj i dvakrát dupnout. Za trojicí se hrnul dav zdivočelých, zakrvácených a ohořelých cestujících. Kupodivu jich přežilo daleko víc, než bych potom všem čekal. Jenom jsem nechápal, co tady chtějí.

Jakmile první z davu uviděli mrtvolami posetou podlahu, začali ječet.

Lidé vždycky ječí, když uvidí mrtvolu. A přitom mrtvoly jsou ten nejklidnější národ na světě. Většinou. I když, tentokrát jsem to ječení mohl alespoň zčásti tolerovat: přes nesčetné průstřely a krev se uniformy posádky daly rozeznat docela snadno, a otázka, kdo tedy řídí loď, by mohla někoho oprávněně znepokojit.

„Klid, všechno je pod kontrolou," řekl jsem, ale i kdybych hulákal sebevíc, můj hlas by v řevu lidí a moře spolehlivě zanikl.

Přestože ty mrtvoly všechny cestující tak děsily, valili se na můstek další a další, aby tu krev viděli také - jako by jí dole na pasažérské palubě nebylo dost.

Otec John a jeho pomocník položili paní ke stěně a nohy jim přitom klouzaly. Mnoho z lidí, cpoucích se na můstek, začalo při pohledu na jatka okamžitě zvracet. Vytáhl jsem glock a vypnul tlumič.

Po dvou výstřelech křik ustal.

„Všechno je pod kontrolou, opusťte můstek," zopakoval jsem.

„Kdo si myslíte, že jste?!" zaječel muž v ohořelém, přesto stále luxusně vypadajícím perlovém obleku. Dřív jistě pečlivě začesaná pleš se mu leskla mezi prameny zpocených vlasů. Těsně po něm na mě začali ječet i ostatní a obecně zpochybňovali mé schopnosti a kompetence týkající se ovládání lodi. Také přirozená reakce. Stojí-li někdo neznámý proti zděšenému stádu, je automaticky ten špatný.

„Kdo jsem? Ten s pistolí," řekl jsem si více méně pro sebe a střelil blahobytného pána do nohy. Tehdy mou výzvu, aby opustili můstek, začali respektovat.

Doufám, že se jich víc než deset neušlape.

* * *

„Bylo to nutné?" řekl otřesený otec John a ukázal na sténajícího muže.

Ten se držel za nohu, mezi prsty mu tekla krev a bolestí deformovaným hlasem stále opakoval: „Mo-je no-ha - mo-je no-ha. Mo-je

no-ha!“ Rapový rytmus toho *mo-je no-ha* tvrdilo bušení vyvrácených dveří a dunění vln.

„Jistěže bylo,“ pustil jsem kormidlo, přešel k paní a sklonil se nad ní. Potřeboval jsem, aby byla v pořádku a aby stála u řízení lodi.

Protože jsem samozřejmě přesně věděl, kde jsme, věděl jsem i, že za pár hodin začne přistávací manévr v Brunsbüttelkoogu. Tou dobou se musím chystat k opuštění lodi a přece jen, nechat zbůhdarma utopit přes čtyři sta lidí, je škoda. I když se jim líbí Kelly Family.

„Umírá,“ řekl muž, který otci s paní pomáhal.

„Vemte toho postřeleného a zmizte,“ řekl jsem, aniž bych zvedl zrak od červených bublin stále slaběji popraskávajících na nyní už rudočerném než šedém svetru.

„To je nějaký vděk?!“

„Na vděk bude čas jindy,“ odpověděl za mě otec John, „teď poslechni, synu, pan konstábl jistě ví, co činí.“

Jistě neví.

S paní to vypadalo opravdu zle, tak jsem spíš promýšlel, jak těch čtyři sta lidí obětovat co možná nejestetičtěji. Pak jsem si ale vzpomněl...

„Otče, ke kormidlu.“

„Ale...“

„Je to jako řídit auto,“ zalhal jsem. Jeden z menších hříchů dnešního dne. Potřeboval jsem otce zaměstnat, abych ho na rozloučenou nemusel zabít. To, co chci udělat, rozhodně není pro jeho oči. Vzpomněl jsem si totiž na deváté století a na hladomornu. A když vkládání ruky fungovalo tenkrát, proč by nefungovalo dnes.

Jsem přece svatý Peytl.

* * *

Zaváhal jsem jen na okamžik, to když jsem přemýšlel, kam se taková ruka vkládá. Ale protože přesně v té chvíli bubliny na prostříleném hrudníku definitivně ustaly, rozhodl jsem se právě pro hruď.

Tentokrát jsem cítil, jak mou rukou cosi proudí. Pravděpodobnostní fluktuace? Síla Jediů? Nevím. Každopádně paní během patnácti vteřin otevřela oči, zamrkala a začala dýchat. A žádné krvavé bubliny už nešly.

„Vyhráli jsme?“

„Skoro. Potřebujeme ale kormidelníka. Otec John to nějak nezvládá.“

Opatrně jsem jí pomohl na nohy. No opatrně - zakymácení lodi nás oba vykoplo do výšky a přirazilo k oknu. Většina mrtvol na můstku se synchronně přidala. Otec John začínal panikařit a točil kormidlem jako šílená autoškola.

„Už je to dobrý,“ odstrčit jsem ho a chytil kolo.

* * *

Copak s kormidlováním, s tím to dobré bylo, ale jinak spíš ne. A spíš *rozhodně ne* než *spíš ne*. Předtím se na sklo vedle mě připleskla mrtvola, teroristky, kterou jsem na můstku zabil první, a měl jsem pocit, že na mne mrkla. Kdo ví, čím se řídí čas, který je potřeba, aby se moji mrtví vrátili. Na moři to jde asi trochu rychleji. Neboje to tím natřásáním? Nebo se to zrychluje obecně? To mne napadlo, když zpocenému otci Johnovi najednou málem vypadly oči a když vzápětí bezhlesně zařval a začal se křižovat jako větrný mlýn. Já jsem to viděl jen v odrazu ve skle.

„Rychle, vemte to!“ přistrčil jsem paní ke kormidlu. Naštěstí si *toho* za našimi zády ještě nevšimla a naštěstí jí kolo s madly vklouzlo do rukou dostatečně zkušeně. „Držte kurz. Za chvíli vpravo uvidíte maják na Fríských ostrovech! Jeďte přímo na něj! Pak už uvidíte rejdu!“ Musel jsem dynamicky změnit plán - pár hodin se smrsklo na sotva pár desítek minut a místo Brunsbüttelkoogu budu muset vzít zavděk holandským Den Helderem.

Ten terorista, kterému jsem za dveřmi první třídy ustřelil půl hlavy, už se dopotácel do půli můstku.

* * *

Tak maně mne napadlo, co by se asi stalo, kdyby se zvedli všichni, které jsem tady na té lodi zabil. Tak nemaně mne napadlo, že bych proti sobě opět měl deset teroristů, a tentokrát silně nesmrtelných.

Ta věc s mozkem po ramenou se zatím doklátila skoro ke mně. Otec John padl na kolena a než se modlil, spíš kvílel jako meluzína.

Paní měla naštěstí plné ruce kormidla a má záda jí i před odraženým pohledem do rozstřelené hlavy stínila dostatečně.

„Já toho zabíjení snad budu muset nechat," řekl jsem do burácení moře, a zatímco po mně mrtvola natahovala ruce, rozmáchl jsem se a dal jí pěstí do brady, div jsem si nezlámal prsty. Mrtvý opsal působivý oblouk, narazil na stěnu, ale ještě než stekl na podlahu, už se rovnal. Přestože jsem jasně viděl, jak mu moje pěst utrhla spodní čelist, měl ji zase nazpátek. Jediné zranění stále byla ta rozstřelená hlava - stejný problém jako s Pohřbenými a Turisty (jak jinak), takže pistole nemělo cenu ani vytahovat. Mrtvý se opět blížil a z chodby jsem i v řevu oceánu zaslechl další šátravý hluk.

A tentokrát jsem se otřásl i já - otec John vyvrátil oči a složil se mezi mrtvoly. Podle všeho tady bude za pár minut jediný ležící. Nině se zrovna začínaly škubat ruce. Ale tam u dveří to stále vypadalo nejhůř: teroristce s rozdrceným hrudníkem uhořely nohy po kolena a levá ruka k lokti - zřetelně v době, než „znovuožila". Od té doby už se jí samozřejmě nic nestalo, přesto vypadala jako zčernalé pochodující poleno, a dokonce se z ní pořád kouřilo. Smrděla nepopsatelně i proti větru.

Kterak zabít zabitého? A jaký by to v mém případě mělo smysl? Byl by ten dvakrát zabitý i dvakrát odolnější nebo ne? Přemýšlel jsem o tom, zatímco jsem teroristku-poleno kopl do hlavy. Seškvařené zbytky vlasů se rozlétly do stran, ale otisk mé terénní podrážky z její levé tváře zmizel ještě než dotočila druhý přemet.

„Světlo! Vidím světlo!" paní, když se snaží, má opravdu pronikavý hlas.

Mrkl jsem po ní a přitom si všiml, že Nina vstává.

„Co s váma mám dělat?!" začínal jsem být trochu nervózní. Nemůžu tady stát a kopat do mrtvých, dokud nepřistaneme a dokud mě holandští Bratři nechytí do sítě. Ale paní a zbývající živé v tom taky nechat nemůžu.

Nebo můžu?

Zatímco jsem se rozmachoval k dalšímu kopanci do kalašnikovem upravené hlavy, na rameno mi dopadla promodralá pěst s několika prsteny.

„Jau!" podlomila se mi kolena. Zapomněl jsem, jakou mají mrtví sílu - jedinou mou výhodou je hmotnost a z ní plynoucí kinetická energie úderů.

Rána loktem do Ninina obličeje mi rozšířila životní prostor. Pak jsem ji v rámci improvizace chytl a prohodil bočním oknem.

* * *

Většina střepů se spolu s ječící vichřicí vrátila dovnitř a působivě se zasekala do dřevěného obložení můstku. Hluk, přestože se to zdálo nemožné, ještě několikanásobně vzrostl. Vyhodil jsem do řvoucí vodní tříště i mrtvolu teroristy s mozkem po ramenou a do třetice i špalkovitou teroristku.

„Letu zdar!“ zařval jsem do tmy a cítil, že začínám být poněkud duševně nevyvážený.

Než se stačili pořádně rozhýbat, vyházel jsem z můstku i ostatní únosce.

Ale těsně potom se dovnitř začaly valit všechny mé mrtvoly odspoda.

* * *

Naprostá většina z nich v sobě měla velké díry, jak je postříkal hořící napalm.

Taková nespravedlnost!

Když jsem jim tvrdil, že za to může ten magor s plamenometem, mých slov nedbali.

A že jich bylo skoro sto. Ne slov, mrtvých.

* * *

K prvnímu vlnolamu denhelderského přístavu už to bylo sotva čtyři sta metrů. Bylo mi líto, že paní opouštím tak náhle, ale nedalo se nic dělat - začínal jsem umdlévat a jí od mrtvol nic nehrozí, dozajista půjdou za mnou. Strhl jsem ze stěny záchranný kruh s nápisem DAS MÄDCHEN, rozrazil mrtvý dav a dírou po okně skočil do ječící tmy.

* * *

Ještě že jsem se pořádně nadechl, protože jsem zajel pod hladinu jako cihla. Jako obvykle. Ten kruh mi byl platný asi jako věnec NIKDY NEZAPOMENEME.

Abych mu nekřivdil, přece jen trochu nadnášel.

Náraz vody mi strhl brýle, ale šťastnou náhodou se mi zaklesly za límec. První šťastná náhoda letos, to by se mělo zapít, polkl jsem slanou vodu. Ale ne zas moc. Přechod z burácení bouře do podmořského ticha byl skoro nepříjemný, měl jsem pocit, jako bych ohluchl. Vzápětí jsem uslyšel temné hučení motoru a klapot lodních šroubů DAS MÄDCHEN a zorientoval se.

* * *

Klesal jsem do temnoty, dokud mnou moře nepřestalo zmítat, pak jsem pravidelnými tempy vyrazil ke břehu a pohyb vpřed klesání zastavil. Jak se vyrovnávaly tlaky, kdesi v hlavě mi tence pískalo a popraskávalo a v uchu, do kterého mi Thomas zarazil hlaveň, ostře bodalo.

Za nedlouhou dobu relativně klidného plavání mne pojal podivný pocit - jako by se na mě někdo díval. Mezi dvěma tempy jsem zavrtěl hlavou. Kdo by se na mne, tady v té slané ledárně, pětadvacet metrů pod hladinou, mohl asi tak dívat. Přesto mi to nedalo a jukl jsem přes rameno.

Temnota nebyla pro mé oči až tak temná a zase jednou jsem toho skoro litoval. Mrtvoly mi plavaly v patách a přes tělesné deficity jim to docela šlo; a že jich byl slušný peloton. Na rozdíl ode mne už se nemůžou utopit. Vzápětí se mi to utopení málem povedlo: pozapomněl jsem na mrtvou organizaci Zelený úsvit, kterou jsem do moře naházel poněkud dřív. Měla v plavání náskok a najednou byla všude kolem.

* * *

Tomu s rozstřelenou hlavou se plavalo dost špatně (mizerná hydrodynamika), ale a to víc se snažil. Jeho prsty mne minuly snad o centimetr.

Chvilku jsem kličkoval jako šílený myšohryz, pak jsem podstatně delší chvilku plaval jako myšohryz postižený záchvatem hyperaktivity.

Co jsem si všiml, byla na tom nejhůř beznohá, jednoruká, ohořelá mrtvola teroristky; přestože se snažila nejvíc ze všech, stále klesala.

Takhle toho ironmana neuděláš, děvče. Pak jsem se musel chvilku soustředit, abych šíleného myšohryza udržel v rukou a nohou, ale abych ho vypudil z hlavy. Potápění opravdu, *opravdu* nemám rád. Navíc na volném moři a v takovéhle společnosti.

Když jsem si myslel, že jsem získal dostatečný náskok, zvolnil jsem a ohlédl se. Příští okamžik mne zastihl opět v plném tempu. Mrtvolám jde hyperaktivní myšohryz také docela dobře.

* * *

A v podobném chvatu jsem doplul až k vlnolamu. To už jsem se celkem potřeboval nadechnout.

* * *

Plaval jsem vzhůru a odrážel se od slizkých kamenů rukama. Voda kolem se začala hýbat.

Hýbala se stále prudčeji, pak mne uchopila obrovská vlna, omlela o bok hráze a vykopla do výšky. V letu jsem natáhl plné plíce vzduchu, dotočil dvojsalto a práskl sebou do relativně klidné vody rejdy.

* * *

Záď DAS MÄDCHEN jsem měl asi sto metrů vpravo před sebou (takže paní to dokázala) a kolem mě v mracích zpěněné bílé tříště pršely mrtvoly.

Moře z druhé strany vlnolamu bušilo jako tisíce gigaperlíků - to už jsem zase krauloval o život.

* * *

Po hladině mi plavání šlo lépe než mrtvým, takže jsem si vypracoval dostatečný náskok - natolik dostatečný, že mne žádný zabitý

nestáhl zpátky, když jsem lezl na bok dlouhé bílé jachty. Přeběhl jsem po kývající se palubě tak rychle, až v ní křupalo, a skočil na molo.

Pevná zem pod nohama má něco do sebe.

* * *

Vlny na otevřeném moři temně burácely, beton nábřeží se chvěl v jejich rytmu, tmavé lodní trupy skřípaly, lana a vazníky praštěly a vítr hvízdal v uších a zasypával mne slanou tříští. Teprve teď jsem si všiml, že kromě toho i prší. Strhl jsem ze sebe záchranný kruh i trosky kabátu, a když mé prsty narazily na studený kov, uvědomil jsem si, že jsem podmořskou čtyřstovku absolvoval s patnáctikilovou podbíjecí palicí. Teď už ji zahazovat nebudu.

Že jsem s kabátem přišel i o identifikační kartu mne napadlo až potom, co jsem se rozběhl. Ale vracet se mi nechtělo - mrtvoly se škrabaly na molo a bylo jich tolik, že to vypadalo hůř než zle. Promočenou hrst drobných a pistole jsem si naštěstí vzal.

„Ani já nemůžu mít všechno," zastrkoval jsem glocky hlouběji za opasek. Začínal jsem mít z mrtvého davu skutečně nepříjemný pocit.

* * *

Bouře přerušila dodávku elektřiny do veřejného osvětlení, takže jediné světlo byly záblesky majáku a kužel jasu kolem místa, kde se DAS MÄDCHEN zabořila do hráze.

Běžel jsem po tmavém molu a alespoň se tím trochu zahřál. Mrtvým šel běh hůř, pročež jsem se jim ztratil v průchodech mezi horami obrovských lodních kontejnerů s nápisy GREEN LINE.

* * *

Jak mi za zády tichl řev oceánu, tak jsem zpomaloval, nekonečné řady kontejnerů přešly ve skladiště s velkými bílými písmeny na vratech, a skladiště v ošuntělé baráky oddělené křivolakými uličkami, průchody a dvorky pokrytými odpadky. V odpadcích se leskly plechovky od piva a fosforeskovaly použité prezervativy. Na plechovkách kovově klepal déšť.

U první svítící lampy jsem z poklusu přešel na rychlou chůzi a nasadil si pomuchlanou kšiltovku.

NICE DAY, Patejli.

Naštěstí byla taková slota, že v ulicích za přístavem téměř nikdo nebyl. V prostřílené bundě a s podbíjecí palicí zavěšenou pod ramenem jsem vypadal trochu podezřele.

„Hej, střihoune! Nechceš si zašpásovat?!“ bytost, která na mě zavolala, vypadala ještě hůř než počasí. Angličtina byla víc než lámaná a podle hlasu jí na hřbitov scházely tak dva dny. Té ženštině, ne angličtině.

Déšť ještě zhoustl a podél obrubníků rachotily kalné potoky.

Potřeboval jsem se obléci, potřeboval jsem taxi, ale nejvíc ze všeho jsem potřeboval odmazat zbývajících šest set padesát kilometrů do Travemünde. Bylo po třetí ráno, takže ten taxík byl nejpravděpodobnější.

* * *

Hned druhé taxi mi zastavilo, hrst bankovek otevřela dveře a za chvíli už jsem vystupoval před pajzlem, kterému taxikář říkal hotel.

Byla to sice díra, ale přečkal jsem tam zbytek noci (mrtvoly se nedostavily), trochu uschnul a od „recepčního“ koupil starý gumák a zjistil, kdy jede první osobní loď do Travemünde. Přestože se mi na moře strašně nechtělo, byl to pro člověka bez dokladů nejsnazší způsob transportu.

* * *

Loď, pravda, vyplula o pár hodin později, ale přece jen vyplula. Byla nacpaná k prasknutí, pozvracená k zeblití, ale alespoň jsem měl záminku, abych mohl sedět venku na schůdkách, a tak mne žádný z přeživších pasažérů z DAS MÄDCHEN, který ještě sebral odvahu k vodní cestě, nepoznal - díky chaosu při nastupování jsem na palubu proklouzl bez identifikační karty a dokonce i bez lístku.

Protože moře bylo po včerejší bouři stále neklidné, a také kvůli tomu zpoždění, přistáli jsme v Travemünde téměř dvaadvacet hodin po dramatických událostech v Den Helderu. Celý den toho byla plná rádia - Zelený úsvit, ekoterorismus, neustále bobtnající čítač obětí,

„*... kdo byl konstábl Parkins?*“, několikeré dementování zpráv o živých mrtvých a tak dále. Docela jsem se divil, že tentokrát cesta proběhla bez problémů - snad poprvé na lodi se mnou. Když jsme pluli Severomořsko-baltským průplavem, dokonce se mi i líbila.

No skoro.

* * *

Takže stejně jako včera - přístav, noc, déšť, zima a potřeba taxíku.

Abych se vyhnul pasové kontrole, kterou Bratři znovuzavedli na všech vnějších hranicích Evropy, posledních dvě stě metrů jsem opět plaval. Na chaos v pořádkumilovném Německu se spoléhat nedá.

VÍTÁ VÁS TRAVEMÜNDE

Zase se mi tedy promočené šaty lepily na tělo, zase pršelo, navíc jsem smrděl naftou, a jediný rozdíl proti včerejšku byl, že na mne rakvózně vyhlížející šlapky volaly německy.

Nějaké taxíky ulicemi kroužily, to ano. Předpokládám, že lovily zákazníky pro holky, které se stáhly před počasím - já jsem kritéria na kunčofta asi nesplňoval. Němci byli vždycky vybíraví.

Déšť bušil do dlažby, do karoserií aut a šplouchalo mi v botách. Když nezastavilo ani čtvrté taxi, před pátým jsem se postavil doprostřed cesty. Světlo reflektorů se v proudech vody tříštilo na tisíce bodavých střípků a brzdící kola podklouzla.

„Hele vypadni, nedělej problémy,“ vyklonila se hlava v baseballové čepici, když jsem na jeho německé drmolení odpověděl anglickým „Cože?“.

„U pirátova vesla, víte kde to je?“

„Jo. Ale ne pro tebe, sráči.“ Měl jsem pocit, jako bych někde zezadu slyšel toporné kroky a měl jsem pocit, že bych se potřeboval usušit, a navíc jsem měl pocit, že se strašně nechci vybavovat s taxikářem vprostřed ulice na stále zesilujícím dešti. Nadhodil jsem si podbíjecí palici.

„*Scheisse*!“ ozvalo se pod baseballovou čapkou, ale než stačil zařadit zpátečku, měl palici opřenou o krk. Trochu jsem přitlačil a podbradek se mu ošklivě roztekl do stran.

„Jenom mě dovezete, kam chci. Nemám sice, hmm eura, ale libry snad budou stačit," uvolnil jsem tlak.

„Mám pistoli, sráči!" taxikář trochu chraptěl, přesto statečně tápal pod sedačkou.

„Dvacet liber."

„Ukaž!" namířil mi do obličeje krátkou pistolku. Ty toporné kroky vzadu opravdu patřily mrtvým. Viděl jsem je v dešti jako temný, sevřený dav. Jak se sem sakra dostali?!

„Tady," vytáhl jsem z kapsy svazek rozmočených bankovek, „budou potřebovat trochu usušit." Na vrchu byla padesátka. Opatrně jsem ji odloupl. „To je dobrý," podal jsem ji do okénka a taxikář údivem zvedl oči, „dost spěchám."

* * *

Dosedl jsem na přední sedačku, v autu zaskřípalo a naklonilo se na moji stranu. Baseballová čapka zařadil a už jsme jeli. Voda od kol hlasitě rachotila v podběžích a uvnitř bylo teplo a vonělo to tam syntetickými pomeranči.

„Hele, na co sebou taháš tu palici?"

„Když se mě někdo vyptává, na co sebou tahám tu palici, používám ji jako odpověď."

„Nepokusíš se vo něco? Že ne?" Taxikář řídil pravou rukou a v levé měl pistoli - nemířil přímo na mě, ale hlaveň držela můj směr: „Jako třeba zas mi to pade vzít? Já si ho totiž zasloužím - sleduj, jaks mi zprasil potahy!"

„Ne." Držel jsem topůrko palice mezi koleny a díval se z okénka.

Taxikář konečně pochopil, že nemám řečnou náladu, takže se dál nevyptával a jen plkal o tom, že mám štěstí, že roztál sníh, který ještě předevčírem padal, a ještě větší, že on je takový dobrák, že mne nezastřelil. Podíval jsem se na něj, a přestože mi přes přítmí a kšilt čepice nemohl vidět do obličeje, škytl a konečně zmlkl.

* * *

„Tady to je. U pirátova vesla," řekl pod blikající červenou lucernou.

Přestože jsme projížděli i místy, která vypadala docela zachovale, tady to bylo opět pěkně zchátralé a zapadlé. Zčernalé popraskané fasády a samá uzoučká jednosměrka - auto mělo po stranách sotva půl metru. Takový nepořádek jako v Den Helderu tu ale nebyl.

Stěrače vrzaly, rudý neon v dešti hlasitě bzučel a za oknem v přízemí se unaveně rozvlnila holka s obrovskými prsy; měla pod očima kruhy, které nedokázala zakrýt ani centimetrová vrstva mejkapu, a pod dlouhými síťovanými rukavicemi byly vidět zanícené vpichy po jehlách.

„Kdo tomu šéfuje?“

„Říká se mu Barbar Fritz - chraň vás Zářící mu tak říct!“ taxikář se svému podařenému *rýmu* zachechtal a holka za oknem zrychlila vlnobití, protože jsme zatím neodjeli. „Říkejte mu Madam Barbaro - je trochu ujetej, ale jinak se povídá, že dokáže jednou rukou zlomit vaz. A že to prej občas dělává. A tíms vyčerpal padesátou libru. Vypadni,“ plynule se vrátil k tykání.

Jak se do mě po příjemném teple v autě opřel vítr a déšť, zamrazilo mě. Taxikář se rozjel s kvílejícími koly a ohodil mě ledovou vodou až po pás. Prsa za výlohou teď předváděla pravou synchronní akrobacii. Holka z osvětlené výlohy nemohla vidět, jak vypadám, ale nejspíš by jí to bylo jedno.

Nasadil jsem si černé brýle a vešel.

* * *

Kupodivu to nebyl takový pajzl, jaký bych čekal zvenčí. Za dveřmi se leskla přijímací místnost, samé zrcadlo, leštěný dub, červený plyš a dokonce samet - sice trochu odřený, ale samet.

Stará paní sedící za recepcí viděla, jak vypadám, zcela zřetelně.

Jeden jehlovitý pohled skrz vyleštěné kostěné brýle a pravá ruka jí sklouzla pod pult a někde z nitra domu jsem zaslechl dvojité zadrnčení zvonku.

„Jen se chci trochu usušit, ohřát, najíst a vypadnu. Peněz mám...“

Nenápadné dveře vlevo se otevřely a vyběhly z nich dvě gorily v tmavých oblecích a pevných kožených botách s tlustou podrážkou. Takovou botou se dá rozkopnout hlava.

„Nechci dělat problémy," sáhl jsem do kapsy a vytáhl svazek bankovek, „jen..." Má slova poněkud popřel topor palice vyčuhující z nezapnutého gumáku.

„Nemáme. Zájem. Pane." Paní mluvila jako sekáček na led. „Pánové. Vyprovoďte. Pána."

„Tu palici klidně nechám tady," ještě jsem se pokusil.

„Počítám do tří a pak tu necháš i tu, co máš na krku," řekl větší z goril. Aspoň že všichni mluví anglicky.

„Usuším se. Najím se. Zeptám se na něco Madam Barbary. Zaplatím. Dobře zaplatím. Odejdu." Rozkročil jsem se, hmátl pod pršák a opřel palici o podlahu. To už se gorily rozvinuly do útočné formace.

* * *

Kupodivu žádný z nich nevytáhl pistoli. Ale elektrický obušek je také dost nebezpečný. A boxer. A zabiják naplněný olověnými broky.

Ten, co předtím mluvil, zaútočil první. Asi si myslel, že jsem opilý, že se vláčím s takovou nemotornou palicí. Dostal jsem boxerem do brady a hlavou se mi rozlehlo praskání cizích prstů. Rýsoval se přede mnou velký problém - poprvé v životě jsem přemýšlel, jestli mám někoho zabít nebo ne, a to nikoli ze soucitu nebo z nějakého podobného hloupého důvodu, ale mrtvých mám v patách už víc než dost. Na rameno mi dopadl elektrický obušek. Modré jiskry, trochu kouře a zase jsem byl trochu sušší.

Ale co.

Gorila s obuchem se tvářil nechápavě, gorila s rozdrcenou rukou se předkláněl, držel si zápěstí a třeštil oči na modrající prsty.

Dva sem, dva tam.

* * *

Podbíjecí palice opět slavila úspěch. Ještě že samet v místnosti byl červený, tak krev nevypadala nijak nepatřičně.

„Zavolejte mi šéfa," pomalu jsem došel k recepci a položil palici obalenou vlasy a mozkem na pult. „*Aber sofort*!" Paní recepční byla trochu vyvedená z míry - pravda, krvavý cákanec přes vyleštěné brý-

le už trochu nepatřičně vypadal. Utržená ruka ležící vedle palice se zatínala v pěst a zase rozevírala - stále pomaleji. Paní se pozvracela a omdlela.

„Tak za tohle já bojuju!“ Štítivě jsem oklepl zvratky z palice, naklonil se a několikrát stiskl tlačítko zvonku co to udělá.

* * *

Výsledek se dostavil poměrně nečekaný. Zřejmě jsem náhodou trefil signál pro přepadení nebo tak, takže když jsem rozkopl dveře, kterými předtím přišly gorily, narazil jsem na muže se samopalem.

V té chvíli se ale z ulice ozvaly policejní sirény. Napadlo mě, jestli si taxikář nechtěl po té padesátilibrovce ještě udělat oko u fízlů a nepráskl podezřelé individuum potulující se nocí s podbíjecí palicí.

„Svět je samá zrada,“ řekl jsem muži se samopalem. Neodpověděl mi, protože palice opět opsala jeden ze svých pustošivých oblouků.

„*Himmel*!“ řekl druhý muž se samopalem, který vyběhl zpoza rohu. Asi to řekl proto, že mu hlava jeho kolegy cákla do očí. Jen zamrkal a už střílel. Pustil jsem palici a začal taky.

* * *

Vyměnil jsem v pistolích zásobníky a strčil je zpátky za opasek.

Uvážím-li, že zbraně absolvovaly dvě rozsáhlé ponorné plavby, je jejich spolehlivost obdivuhodná.

Sehnul jsem se pro palici a vykroutil mrtvole z rukou samopal. Bylo to takové malé prdítko, německá výroba.

Sirény se zatím přiblížily, za okamžik by je mohli uslyšet i lidé.

Jedny ze dveří na chodbu se rozlétly, vyběhl kuchař těsně následovaný tlustou pokojskou a řvali něco jako „*Hilfe! Hilfe, Madam Barbara*!“ Tak jsem šel za nimi.

* * *

V salonu, kde si pánové vybírají, se na mě otrle usmívaly tři dívky.

Ostatní už s jekotem sprintovaly za kuchařem a pokojskou.

„Nikomu se nic nestane," řekl jsem a opsal palicí výmluvné gesto.

Jedna, na kterou cákla krev, se zvedla, otrlý výraz oprýskal a k dupotu se přidalo staccato jehlových podpatků.

Času nebylo nazbyt - podle praskavého zvuku právě do klidného zapadlého bordelu U pirátova vesla vstoupila policie. Anebo místní Bratři.

Rozběhl jsem se také.

* * *

Všichni sprinteři přede mnou zmizeli ve dveřích, za nimiž byla nedlouhá chodba osvětlená slabými zaprášenými žárovkami. Ještě jsem zahlédl poslední záda, jak mizí za dveřmi na jejím úplném konci - bylo na nich napsáno DAS BÜRO.

* * *

Uvnitř DAS BÜRA se mi naskytl pohled, jaký jsem viděl na jedné prastaré fotografii - živý obraz se tomu říkalo.

Za obrovským psacím stolem se tyčil obrovský muž s dlouhou blonďatou parukou, obrovským poprsím (mám na obrovská poprsí poslední dobou nějaké štěstí) a obrovskými rameny. Ruce silné jako má noha mu směšně vyčnívaly z dlouhých tmavomodrých šatů s nabíranými ramínky. Ty šaty byly ženské a byly pošité takovými malými lesklými věcmi. Všichni, kteří doběhli přede mnou, se bez hnutí tiskli ke stěně a dřevěnému baru za jeho zády - už tu dokonce byla i paní recepční. Asi na rozdíl ode mne zná zkratku, a nemusela cestou nikoho zabíjet.

Nad barem viselo dlouhé, stářím zčernalé veslo s autenticky neuměle vyřezaným nápisem DER PIRAT. Jak Madam Barbara před okamžikem prudce vstal, náušnice a dlouhé korále se mu kývaly a chřestily. Byl to jediný zvuk, který se v místnosti ozýval. Zavřel jsem čalouněné dveře a ztlumil tím řev policejního amplionu: *„Odhoďte zbraně a vyjděte s rukama...*!!!"

Policie mluvila anglicky, takže zřejmě šla opravdu po mně - a protože místo přímého útoku zvolila megafon, *zřejmě* narazila na mrtvé gorily a začala se takticky přeskupovat.

* * *

„Přeji hezký večer," prolomil jsem poněkud trapné mlčení. Obr na mě pomalu namířil ukazováček. V jeho případě *ukazovák*. Nehty měl nalakované na sytě červenou a všiml jsem si, že má tu obrovskou ruku oholenou - vypadal jako oškubaná husa.

„Ty...!" Hlas se k těm šatům moc nehodil, ale angličtina zněla čistě, bez akcentu.

„Madam Barbara, není-liž pravda? Hezká barva."

„Cože?! Barva?! Co se...!"

„Ty nehty, barva. Potřebuju odpověď na jednu otázku, pak v klidu odejdu. Opravdu. Za ty nepříjemnosti se omlouvám," zajistil a odhodil jsem samopal. Živý obraz za obrovými zády vydechl a začal se pohybovat a vzlykat.

„Ticho!" řekl obr a ten hlas se k těm šatům skutečně nehodil. „Zabiju tě!" pokračoval. To se zas nehodilo k mým šatům.

„Zabil Franziho a Heiniho!" vložila se do hovoru paní recepční, a bůhvíproč vypadala rozrušeně. Obr se předklonil a hrábl pod stolní desku; revolver zvíci lodního děla byl k jeho pazouře přiměřený.

„Není to až tak úplně pravda," zvedl jsem ruce. Kdesi z míst, kde se stále ozývalo chraptění policejního amplionu, se najednou ozval jekot následovaný divokým duněním zbraní.. „Opravdu to není tak úplně pravda. Než se nadějeme, budou Franzi i ten druhý zase tady. Bohužel," pokrytecky jsem pokýval hlavou. „A všem vřele doporučuju, aby tou dobou už byli někde *úplně* jinde."

„Tou palicí jim vymlátil mozky z hlav! Viděla jsem to na vlastní oči!" paní recepční začínala být hysterická. Ale podmalované oči nad hlavní lodního děla zajiskřily poznáním: „Slyšel jsem, že v Anglii se některým mrtvým nechce zůstávat v márnici, poslední dobou. Ale to bys musel být..." Na prstech svírajících se kolem pažby revolveru vystoupily klouby a v podmalovaných očích se rozběhly výpočty o tom, kolik by se dalo vytěžit z toho, kdyby mě dostal.

„Jak jsem řekl," chopil jsem se raději iniciativy, „chci jen jednu odpověď. Pak odejdu. Jestli vystřelíte, bude to špatné pro všechny. Obzvlášť ale pro vás. Když mi vyhovíte, mohl bych vám i pom..."

„To je von! Ten z novin! Poznávám ten jeho ksicht!“ najednou zaječela jedna ze šlapek. Její angličtina zněla rodile - mezi přístavními městy zřejmě panuje čilá kulturní výměna.

„Drž hubu, krávo, myslíš, že nečtu?!“ madam Barbara sice otočil hlavu, ale oči ze mě nespustil. „Dořekni, cos chtěl říct.“

„Pomůžu vám se z tohohle dostat. Protože policajti a potažmo Bratři zajatce brát nebudou.“

V podmalovaných očích se opět rozběhly výpočty a tentokrát byl výsledek daleko neradostnější: „Já tě zabiju! Zničils mi kšeft!“ Barbara začal pod vrstvou šminek flekatět a revolver se začal třást.

„Je tady ještě možnost, že se všichni poženou za mnou, když se dám vidět. Takže když mi odpovíte na tu otázku... Ještě je čas. Možná.“

Dunění zbraní z předních místností utichlo, zato se odtamtud ozval řev, jako by někdo někoho trhal na kusy. Což asi nebude daleko od pravdy.

Přítomní nebyli na takové zvukové efekty zvyklí, tak začali svorně blednout.

„Jo, copak policajti,“ přisadil jsem si: „Přijdou ale i ti moji mrtví - a na ně pistole neplatí. Budou sice chtít jen mě, ale pokud tady budete se mnou...,“ našpulil jsem pusu, došel před Barbarův stůl a rozvalil se v křesle - naštěstí neprasklo.

„Tak jo!“ Barbara se projevil jako někdo, kdo se umí správně, ale hlavně rychle rozhodnout. Otočil se k personálu a vychrlil na ně kulometnou dávku německých slov.

„... *also los*!“ skončil, ale to už všichni ve spořádaném zástupu vyrazili ke dveřím.

* * *

„Tak rychle, co ode mě chceš?!“ Obludná hlaveň se sklonila. Když tu nebyli jeho lidé, dekorum popraskalo a strach byl vidět i na něm.

Nalepovací řasy se chvěly.

„Potřebuju adresu a doporučení k nějakému... snad se jmenuje Krysa. Měly by se u něj dát sehnat zbraně. Žádný strach, s policií určitě nespolupracuju,“ zavtipkoval jsem.

Madam Barbara si můj žertík nestihl vychutnat - v okamžiku, kdy jsem dořekl, se rozlétly dveře. A když říkám rozlétly, tak na kusy. Otočil jsem křeslo za zvukem.

Mezi futry stál Franzi nebo Heini - byl to ten bez ruky - a fyzická síla zmnohonásobená smrtí z něj téměř zářila.

„*Scheisse*! *Heini*!!!“

Takže Heini.

Mrtvola měla palicí proražený spánek a mozek jí tekl i ušima.

„To jsou móresy, nosit mozek na ramenou,“ řekl jsem. Vzápětí se za mnou ozvalo dunění lodního děla.

Jenom jsem kroutil hlavou a sledoval, jak obrovské projektily trhají z mrtvého kusy masa, které téměř okamžitě dorůstají.

„Nemá to cenu, padáme, než se jich sleze víc.“ S mluvením a vstáváním jsem počkal, až to za mnou bouchne pošesté. Madam Barbara třeštil oči a úderník revolveru kovově cvakal do prázdných nábojnic.

„Tak, Barbare, seber se!“ pleskl jsem ho přes tvář. To už byl Heini v půlce místnosti a ke dveřím prvě dorazil i Franzi. Nadhodil jsem si palici a začal se jim věnovat: Bekhend, forhend, smeč do kolena, a to už Heini neustál. Mým příkladem získaly i Barbarovy činy správný směr. Strhl ze zdi prastaré pirátské veslo a s divým řevem jím začal brázdit vzduch. I když, správný směr - proti obouruké mrtvole neměl šanci a málem trefil mě. Útok na koleno se osvědčil, tak jsem šel do kotoulu a z lehu rozmlátil klouby i Franzimu.

„Musíme pryč!“ vstal jsem a chytil Barbara, který stále vesloval. Že ta rozdrcená kolena vydrží moc dlouho, jsem nevěřil.

„Pryč. Pryč!“ sklonil Barbar veslo, do pohledu se mu vrátilo trochu rozumu, roztrhl si šaty na boku až k pasu a vyrazil ke dveřím jako srna.

Normálně: měl podvazky, růžové krajkové kalhotky a na nohou těžké šněrovací boty do půli lýtek. Kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych.

* * *

Policie zatím obsadila i zadní vchod bordelu. Kupodivu pršelo a panoval tam docela slušný zmatek, jak se zásahová jednotka v deštěm zmáčených kevlarových pancířích rvala se zástupem strachy

nepříčetných štětek, kuchařem a paní recepční. Madam Barbara do toho vpadl jako torpédo a obrovské veslo nám klestilo cestu jakoby samo.

Tady ti policisté ještě nevěděli, o co přesně jde, takže nestříleli.

To se ale změnilo téměř vzápětí - přestože Barbar s veslem pronikal policejními řadami velmi snadno, ležící policisté se městnali a klouzali pod nohama, takže zdržovali. Takže Heini s Franzim prudce stáhli náskok.

Když narazili na policejní řady i oni, teprve tehdy to začalo létat. A to doslova. Kusy těl v kevlaru a zakrvácené plexištíty přileb vypadaly jako gejzír, ale to už policisté pálili ze všech hlavní. Rachot, trhané ohnivé odlesky a hvízdání střel naplnily uličku.

Kulky probíjely záda policistů, průsvitné šaty šlapek i mrtvé maso Heiniho a Franziho - těm posledně jmenovaným to samozřejmě vadilo nejméně.

„Uáááá!!!“ řval přede mnou Madam Barbara a svištění rychlostí téměř neviditelného vesla zanikalo v dunění zbraní. Prorazili jsme zbytek kordonu, ale ulička za ním byla zatarasená policejním invazním vozidlem.

Nízká radlice, pancéřování, místo skla úzké průzory, nad kabinou automatický kulomet. Naštěstí z něj začali střílet až tehdy, co jsem se na střechu vydrápal i já. Než jsem na druhé straně seskočil, ohlédl jsem se. Bylo to hezké peklo, skoro jako za starých časů v budoucnosti.

* * *

Dopadl jsem do kaluže a kočičí hlavy se pode mnou propadly. Jak se policejní *wagen* zhoupl, rozžhavené střely z kulometu nejdřív švihly do horních oken bordelu, pak vlastní lidi po zádech.

Madam Barbara sprintoval přede mnou a do tmy svítily jeho bílé podvazky. Rozběhl jsem se za ním.

Policejní hlídka na nejbližší křižovatce byla průchozí jako vzduch.

* * *

Barbar zahnul doprava, k přístavu. Funěl, jako by umíral, ale šílené tempo nezvolnil ani na okamžik. Když uhnul znovu doprava, objevila se ještě užší ulička, v které už nebyly lampy. Ucítil jsem smrt.

„Tudy ne!“

„Proč?!“

Jako na zavolanou asi padesát metrů před námi zablikalo světlo. Temný zástup kývajících se postav byl opravdu působivý. Modrobílé obličeje, díry po napalmu a spousta mořských řas. Barbar zaječel a při prudkém brzdění div neupadl.

„Moji mrtví vědí, kde mě hledat,“ řekl jsem potichu. „Ale fakt nechápu, jak skousli těch šest set padesát kilometrů.“

Nechal jsem Barbara, ať zase běží vpředu.

A běželi jsme a běželi a běželi.

Bylo dobré, že jsem přibližně věděl, kde tady v Travemünde jsou všechny důležité mrtvoly - protože jsme se dokázali pohybovat rychleji než ony, mohli jsme se jim docela snadno vyhýbat. Asi za deset minut už Barbar sípal dost znepokojivě, tak jsme přešli do rychlé chůze. Veslo zahodil už dávno.

Bylo před čtvrtou ráno a celou dobu hustě pršelo.

* * *

„Tak tady to je,“ řekl Barbar a ošklivě chraptěl. Byli jsme snad v tisící naprosto stejné, křivolaké uličce někde těsně za přístavem. Déšť chutnal slaně a mezi temnými pokřivenými domy se zatlučenými okny se rozléhala ozvěna dunění vln. Ulička páchla kočičí a lidskou močí, rybinou, zvratky a rozpadajícím se kovem. Uprostřed stál prorezivělý vrak nějakého malého auta a pod nohama mlaskalo špinavé bláto. Pro mě důvěrně známá (domácí) atmosféra.

V uličce svítilo jediné okno a na dveřích vedle něj byla oprýskaná cedule s nápisem DER TRÖDELHANDEL.

* * *

Zatímco Barbar podstupoval složitý rituál zvonění, já jsem radši hlídal - někteří mrtví by mohli být nezdravě agilní.

„*Was ist denn los*?“ ozval se ztlumený chraplavý hlas.

„Tady Madam Barbara, Kryso. Potřebujeme, pomoct.“

„Potřebujeme?“ přešel hlas do angličtiny a dveře se s klapáním zámků a cinkotem zvonkohry otevřely. „Aha, jste dva. Pokud máte prachy, jste vítáni.“

* * *

Stáli jsme uprostřed zašlé místnosti obložené regály plnými veteše, voda z nás tekla a dělala loužičky kolem bot. Pod holou zaprášenou žárovkou stál mužik, tak metr šedesát nastavených dvaceticentimetrovým zeleným čírem a mířil na nás krátkou pětačtyřicítkou. Revolver vyndal až potom, co za námi zamkl solidní pancéřové dveře.

„Znáš to, Barbaro, zbraně zatím necháte tady. A... nechci bejt zvědavej, ale proč se majitel... sorry, majitelka prosperujícího bordelu pouští do takovejdlech divočin? A takhle v noci? Je toho plný policajtský rádio.“ Jak Krysa mluvil, zčernalé stříbrné řetízky, které mu vedly od levého ucha k propíchnutému nosu, jemně zvonily. Madam Barbara byl skoro dvakrát větší než on i s čírem, po bledé tváři měl rozmazané šminky, promáčené vlasy se mu lepily na lebku, a bradu měl rudou od rtěnky. Dávka barev mu stekla i na poprsí a za blýskavým páskem šatů měl zastrčený ten lodní kanón. A neodpovídal.

„No nic, je to nakonec tvoje věc,“ Krysa vycenil křivé zuby, „tady za toho ručíš?“

„Jo,“ ztěžka vydechl Barbar, „fízl to určitě není. A on je tvůj zákazník.“

„Hotovost?“ Hlaveň se mi usadila pod spodním okrajem neprůstřelné vesty. Krysa měl rozbrázděnou tvář padesátníka, ořetězovanou koženou bundu, a ramena přibližně stejně široká, jak byl vysoký. No skoro.

Vytáhl jsem svazek stolibrovek:

„Budou se muset usušit.“

Krysa svazek rozloupl, odlepil jednu bankovku a na pult mezi různé nepoužitelné krámy položil moderní přístroj na ověřování pravosti peněz.

Chvíli sledoval malou obrazovku.

„Jo. Takže znovu poprosím o zbraně a můžeme jít nakupovat.“ Vrátil mi prachy a jeho hlas zněl pořád stejně nevzrušeně.

Cítil jsem se trochu nesvůj, když jsem mu podával glocky, ale zase vím, že podrazáci se v obchodě se zbraněmi padesáti let nedožívají.

Krysa si glocky strčil za ocvočkovaný opasek a potěžkal Barbarův revolver: „Slouží dobře?“

„Až do dneška bez problémů - ale dneska to nebyla vada zbraně, spíš cílů,“ řekl Madam a nepřítomně si ždímal vlasy. Strnulý výraz z jeho abstraktního obličeje stále nemizel a ty vlasy byly kupodivu jeho, žádná paruka.

* * *

Krysa nás zavedl do sklepů a stok pod domem a chvíli nás tam povodil.

Pilota z klanu Pilotů samozřejmě nezmátl. Po třičtvrtěkilometru jsme skončili nedaleko místa, kde jsme do kanálů sestoupili. Barbar měl se smrdutým vzduchem problémy, sípal a kašlal, já jsem si stále víc připadal jako ve svém Čase.

„Jsme tady,“ řekl Krysa a zastavil u velkých rezavých dveří obrostlých mechem a klepl do nich mou palicí - nesl ji celou cestu a točil si s ní jako mažoretka hůlkou. Ani tím na mě neudělal dojem, i když na obyčejného člověka to byl docela výkon. Nad hlavou nám hučela a rachotila dešťová voda.

Krysa použil velký rezavý klíč a malou magnetickou kartu. V zámku elektronicky píplo a dveře se s trezorovitým vzdechnutím otevřely. Byl to zajímavý přechod s ze studeného smrdutého kanálu do hezky osvětlené, vyhřáté místnosti. Krysa za námi pečlivě zavřel - z této strany dveře nevypadaly jako dveře, ale jako to, co skutečně byly - vrata od sejfu.

Proti nim byl ode zdi ke zdi pult a za ním vchod do dalších prostor zakrytý závěsem. Ve vzduchu voněl strojní olej, kov a střelný prach.

„Co byste dělal, kdyby stouplo moře?“ zeptal jsem se. Všiml jsem si, že na cihlových stěnách stoky venku jsou zaschlé řasy a pruhy vysrážené soli.

„Dneska určitě nestoupne a jinak ti to může bejt dost jedno.“ Dvakrát sympatický mi Krysa nebyl.

„Nemáš kulmu, Kryso? Nebo aspoň fén?“ zeptal se Barbar, a hlas měl vyděšený, až jsem se otočil. Někde vzal malé zrcátko a studoval svůj rozteklý mejkap.

„Kulomet. Nebo plamenomet, nejsme ve fitnessu,“ odsekl Krysa - zřejmě to bral trochu jako urážku.

„Budu si zbraně moct vyzkoušet?“ odvedl jsem hovor směrem, který mě zajímal.

„Jasně,“ Krysa se přehoupl přes pult, stiskl velký vypínač na zdi vedle závěsu, zahučely větráky, pravá stěna místnosti vyjela vzhůru a za ní se objevila docela solidní střelnice.

„Výborně. Nejdřív potřebuju tak dvacet zásobníků do glocků a průbojné střelivo.“

„Jo,“ Krysa si přitáhl ohmataný špalík modrých papírků a malou tužtičkou si napsal poznámku. „Dál?“

„Dál to bude trochu problém. Přiznám se, ve zdejších zbraních se moc nevyznám,“ omluvně jsem se usmál, „jen v účinnosti mám jasno. Potřeboval bych něco nevelkého, co dokáže rychle střílet výbušné střely. Něco jako malou reaktivní pušku, ale výkonnější a pohotovější. Abych to schoval pod kabát. Takovou příruční zbraň hromadného ničení.“

„Jo, předvedu ti steyra,“ zelené číro kývlo a tužtička zavrzala.

„Dál?“

Našpulil jsem rty a vzpomněl si na svoji poslední vyjížďku na lodi:

„Neexistuje něco jako kapesní plamenomet?“

„Pokud máš velkou kapsu... Je to na napalm a zatraceně nebezpečný i pro obsluhu. Mám to napsat?“

„Snad si s tím poradím.“

„Kolik náhradních náplní?“

„Na jak dlouho vydrží jedna?“

„Co se času týče, pět vteřin, co se účinnosti týče, je to určený na ničení tanků. Nebo malejch pevnůstek.“

„Tak pět.“ Tužtička znovu zavrzala.

„Dál?“

„Teď to bude trochu divnej požadavek... libůstka,“ odmlčel jsem se, jak to říct. Krysa se na mě netrpělivě podíval. „Perkusní revolver, pětačtyřicítku, pokud možno s dlouhou hlavní, aby šel nabíjet bezdýmným prachem, všechny věci kolem, plus licí kleště na kulky.“

„Na co to proboha potřebuješ?!“ ozval se Barbar.

„Ále,“ mávl jsem rukou. Co mu budu vyprávět o návštěvnících Červeného kohouta a mém podezření.

„Taky máme. I příslušenství: náhradní bubínek, střelnej prach, ucpávky, zápalky, kulky. Kolik?“

„No kulky. Já vlastně ani obyčejný kulky nechci, proto ty licí kleště.“

„Vo obyčejnejch kulkách tady taky nikdo nemluví. Mluvím samozřejmě vo stříbře.“

„Stříbro?!“ užasle řekl Barbar.

„Jak to víte, že potřebuju stříbro?!“

„Když si někdo objedná steyra a hned potom perkusní bouchačku, tak je to jasný,“ zabručel Krysa, „padesát kulí bude stačit?“

„Jo.“

„Dál?“

„Dál, dál... máte nějakou specialitu podniku?“

Krysa na mě od modrého špalíku kouknul, jak to myslím.

Myslel jsem to vážně.

„Specialitu? Zřetelně jdeš po kapesních masakrech. Měl jsem tady jednu solidní českou bouchačku, ale už je pryč. I když sice byla kvalitnější než ty glocky, co do účinku byla podobná. Jen se z ní dalo střílet titanem, to z glocků nemůžeš... Specialitu podniku? Kolik že to máš těch liber?“

„Pár tisíc, asi tak deset.“

„A jak moc by ti vadilo, kdyby ti jich moc nezbylo?“

„Ani nijak.“

„To by ale mělo, budu chtít úhradu za hotel,“ řekl temně Barbar. V očích nad hranou zrcátka jsem jasně četl myšlenky o tom, že mě měl sejmout veslem a okrást, ne se se mnou tahat po Travemünde.

„Mám tady piezogun. Říká ti to něco?“ Krysa si pohladil nos a srovnal překroucené řetízky.

„Mmmm ne. Mělo by?“

„Přinesu, předvedu. Dál?“ sklonil se nad bloček.

„Ano. Viděl jsem, že policajti ze zásahový jednotky měli takový solidní pancíře. Nebyla by moje velikost?“

„V tom ale budeš dost nápadnej.“

„Na nenápadnost už jsem rezignoval. Jak se v tom dá hejbat?“

„Vyzkoušíš uvidíš," položil tužtičku. „Jestli máš jen deset tisíc, tak tím končíme."

„Fajn. K těm zbraním budou pouzdra náboje a tak?"

„Jistě. Počkejte tady. Každýho na mý straně pultu zabiju," varoval nás Krysa celkem zbytečně a zmizel za závěsem. Chvilku jsem se díval, jak si Barbar upravuje obličej a pak radši na terče na konci střelnice.

* * *

„Tady to je," Krysa přijel s obyčejným drátěným vozíkem jako v supermarketu. Nejprve na pult vyrovnal kusy policejního brnění, pak krabice se zbraněmi a střelivem a smotek kožených pouzder a řemenů.

Zásobníky do glocku a krabičky jedenáctimilimetrových patron odsunul stranou a doprostřed položil bachratou černou zbraň s dvěma pažbičkami, bez výstupků a ramenní opěrky.

„To je steyr," vytáhl z vozíku objemný zásobník, „ráže dvacet milimetrů, patnáct ran, každá udělá z obyčejnýho auta vrak. Jsou i účinnější náboje. Ty dělají vraky i z lehkých obrněnců."

„Chci ty účinnější," řekl jsem.

„Jsem si myslel, tady ty jsou jen na zkoušku." Krysa zaklapl zásobník do předpažbí a přehoupl se přes pult. „Miř jenom tam," ukázal do střelnice a podal mi černou smrt - synchronně s tím vytáhl revolver a namířil mi na ledviny.

„Nemá to mušku," nadhodil jsem steyr v rukou. Barbar se přimáčkl ke stěně.

„Nepotřebuje to mušku. Stačí se trefit jen přibližně - ber to jako dělostřelbu. A bacha, ne abys z toho někdy střílel dávkou...!" To už jsem překlapl měnič režimu palby na DÁVKOU a stiskl spoušť.

* * *

Patnáct výbušných střel nadělalo docela solidní chaos. Tlaková vlna mě (i mě!) posunula o metr dozadu, všude vířil cihlový prach a lupalo mi v uších. Krysa kupodivu nenadával, jen na mě trochu vyjeveně koukal:

„Tohle jsem kurva viděl zatím jen dvakrát v životě. Aby někdo udržel takovýhle zpětný rázy. Kurva.“ Mohutné větráky odsávaly prach a vzadu ve střelišti sjely nové držáky terčů.

„Steyra beru,“ řekl jsem a položil zbraň na pult.

„Teď tohle,“ zvedl Krysa monumentální černý perkusní revolver, „je už použitej a nebude čistej,“ podíval se na mě zespoda, „ale nemyslím, že zrovna tobě by to vadilo.“

„Po kom je?“

„Nevím přesně,“ do Krysova hlasu vstoupilo cosi jako obdiv, „ale pamatuješ, asi před rokem, v Čechách, říkali mu Plzeňský Kat. Tak na osmdesát procent po něm.“

„To byly tenkrát jatka, a co teprve tady v TICKET TO SHIT,“ řekl Barbar a zahleděl se na revolver, „trumfnul ho prej až teď ten magor v Londýně, jak si o něm mysleli, že je Temný Prorok - jak ho honil Kyberkentaur. Bude o tom seriál v televizi, prej i s ruským zimním vrahem Petrovem - *Masakry desetiletí*.“

„Jo, v Londýně to bylo taky dobrý,“ řekl Krysa. Já jsem jenom skromně klopil oči a divil se, že si Barbar mou podobu a události na Great Queen Street nespojil.

„Takže perkusák. Bacha, stříbro lítá trochu jinak než olovo nebo železo a máš v tom jenom pět ran.“ Po třetím výstřelu jsem zjistil, jak na to, a zbylé dva šly, kam jsem chtěl.

„To taky jde,“ položil jsem matně lesklou zbraň vedle steyru.

„Čas na specialitu?“ zeptal se Krysa.

„Čas na specialitu,“ kývl jsem a Barbar si přestal otírat cihlový prach z obličeje a zvědavě se naklonil nad pult.

* * *

„Piezogun,“ šoupl přede mě Krysa mastnou lepenkovou krabici. „Věc původně vymyšlená na rychlý bezkontaktní řezání kovu. Chtělo to jen trochu nápadů, trochu šikovnosti a je z toho todle.“ S výrazem salonního kouzelníka z krabice vytáhl nevelkou černou záležitost trochu připomínající pistoli a trochu univerzální nástroj pro trosečníky v polárních oblastech. „Princip je následující:“ Krysa se zhluboka nadechl a já už věděl, že přednášce neujdu - malý muž se zřejmě rád poslouchá, a plamen novátorství a objevitelství se v očích pod čírem rozhořel *velkou silou*: „Piezokrystal kmitá a rázy vymršťují proud

částic - dá se používat křemenný písek, ocelové piliny, krystaly nějakého jedu - v podstatě cokoli. Nasype se to tady nahoře...," Krysa odšrouboval víko na nízkém širokém válci na horní straně té věci a z váčku tam nasypal bílý lesklý písek, zašrouboval víko nazpátek a otočil se ke střelnici. „S pískem to nemá takovej dosah, ale na ukázku stačí." Zmáčkl ovladač a levý terč přijel asi na šest metrů. „Olověný piliny maj dvakrát tak velkej účinnej dolet - a mimochodem úplně jinej zvuk - je to ale zbraň na krátko, na to nezapomínej."

„Nežvaň a střílej už!" pobídl ho Barbar. Krysa namířil a zmáčkl spoušť. A já jsem vzápětí své přirovnání k trosečnickému nástroji stáhl a v duchu se zbrani dvakrát omluvil. Zasršelo to jako při bouřce, zavoněl ozón, zvedl se prach a terč *zmizel*. Musel jsem hodně zaostřit, abych zahlédl vířící, téměř mikroskopické kousky papíru, které z něj zbyly. „A teď sledujte tohle," Krysa jako každý správný kouzelník vystoupení gradoval - dokonce na nás ani nemířil revolverem. Ale s tou strašlivou věcí v ruce by to bylo víc než nadbytečné. Tentokrát namířil na ocelový držák terče. Znovu sršení a ozón, z držáku se zajiskřilo a rozpadl se na dva kusy. Jeden zůstal viset na posuvném mechanismu, druhý zazvonil o cihlovou podlahu. Potrhaný řez svítil rudým žárem.

Už jsem se o tom zmiňoval, nejsem velkým přítelem speciálních zbraní, obvykle, když je člověk nejvíc potřebuje, nefungují, ale... „Kdyby se do toho nastrouhalo stříbro," řekl jsem zamyšleně.

„Přesně," řekl Krysa.

* * *

Plamenomet byl opravdu kapesní a fungoval, jak se od plamenometu očekává - ani jsem nepotřeboval nehořlavou rukavici. Jen je třeba vyvarovat se testování v místech, kam je omezený přísun kyslíku. Krysa to ustál a promodralý Barbar se zvedl za necelých pět minut.

* * *

Nahoře ve vetešnictví jsem zaplatil a kupodivu mi ještě pár bankovek zbylo. Krysa si sundal brýle bez obroučků, s kterými počítal na mrňavé kalkulačce, a věnoval mi lodní pytel, kam se snadno vešel

i policejní pancíř. Pak jsme se chvíli handrkovali, protože přilbu jsem samozřejmě nepotřeboval. Krysa, aby mi nemusel vracet peníze, mi z „příručních zásob“ dal dvanáct miniaturních granátů.

„Bacha, jsou sice malý, ale když dáš čtyři na správný místo, dá se s nima složit barák.“

Hodil jsem krabici s granáty do pytle a zašněroval ho. S pytlem v jedné a palicí v druhé ruce jsem se postavil před dveře. Krysa si na malé obrazovce prohlédl ulici - ani v infra tam nebylo nic podezřelého.

„Co v těch černejch brejlích takhle v noci vidíš?“ zeptal se, když šel odemknout.

„Co potřebuju.“

„Jo. Takže - bylo mi potěšením s tebou obchodovat. Příště můžeš přijít sám,“ vysvětlil mi systém signálů (platí jen v noci - přes den se dá samozřejmě přijít normálně). Těsně než otevřel, vrátil mi glocky a Barbarovi jeho lodní dělostřelectvo.

* * *

Byla zatracená zima, pořád pršelo a mé stále vlhké oblečení se najednou lepilo na záda víc než nepříjemně. Barbarovi se hlasitě rozcvakaly zuby.

Opřel jsem si palici o koleno, prostrčil ruce popruhy a nahodil si lodní vak na záda:

„Takže Madam Barbaro, dík za společnost. Za problémy se omlouvám, ale kdo je nemá, že?“ zavěsil jsem si palici pod kabát a zazubil se.

Bohužel, na zrak obrovského transvestity byla taková tma, že ho můj *úsměv* od toho, co se mu dole ve zbrojnici rozleželo v hlavě, neodradil.

„Tak moment, hošane. Prachy na bouchačky máš. Takže bys nějaký moh' mít i na opravy hotelů. A ani ne tak *hotelů* jako mýho *hotelu*.“ Stál jsem k němu napůl zády a už na mě zase mířil tím kanónem. Nebyl jsem si jistý, jestli má nabito, a hlavně jsem si nebyl jistý, co by se stalo, kdyby se mi trefil do zavazadla. Granáty, bombičky s napalmem... Glocky nabité určitě nemám (Krysa mi vyndal zásobníky), a když jsem si navíc představil, jak se k mrtvolám, které mě pronásledují, přidá takováhle zmalovaná nestvůra... Navíc, nemu-

selo by být špatné, mít ho s sebou, mohl by mě bez větších problémů dostat přes hranice kontinentální Evropy a tunelem pod Kanálem do Anglie - opět jsem si vzpomněl, že jsem v Den Helderu přišel o doklady.

„No jo. Dobře. Něco ti zaplatím. Ale prachy mám až v Anglii - a ne v bance."

„Nevadí, bude to hezkej výlet." Revolver mi dál mířil na bok.

„Řekl jsem, že ti zaplatím, tak na mě nemiř."

„Lidi toho napovídaj, to bys nevěřil." Mířil na mě dál.

„Počkej, až zakopneš a střelíš mě do granátů," otočil jsem se k němu zády a vyrazil.

„Počkej, kam jdeš, vždyť se tady nevyznáš!"

„Už jo."

„Počkej! Musíme se domluvit, co dál - takhle se do Anglie nedostaneme. Potřebuju se usušit, namalovat a nový šaty!" Uznal jsem, že na tom něco je. Taky bych se docela převlékl do suchého, ale co důležitějšího, hromada nenabitých zbraní - navíc v lodním pytli - je na nic.

Zastavil jsem a hlaveň revolveru se mi zapíchla do ledvin: „Tak jo. Sežeň si šaty a sežeň nějaký auto, nejlíp terénní dodávku. Já se dám taky trochu do pucu a v osm ráno se sejdeme někde tady v přístavu. Nejlíp na parkovišti u osobní přepravy."

„Cože? Jaký auto? Myslíš, že jsem blázen?! Abych přišel ještě o auto?! Pojedeme hezky trajektem! A co vůbec! To si myslíš, že tě nechám odejít?!" Barbar docela zajímavě křičel šeptem.

„Tak mě zastřel. Nashle v osm. A je pět, takže moc času nezbývá."

„Pojedeme trajektem!"

„Na loď mě nikdo nedostane," začínal jsem být z Barbara nějaký unavený. Ledový déšť mi pleskal na čepici a stékal po krku za límec a za neprůstřelnou vestu, v botách mi čvachtalo a noc byla tmavá a nabitá nepřátelstvím. Něco v mém hlase transvestitu asi varovalo.

„Jak mám vědět, že tam ráno budeš?"

„Za á jsem to řek, za bé, mně auto nikdo nepůjčí, kradeným se skrz tunel nedostanu a přitom potřebuju bejt mobilní, takže vlakem nebo autobusem nejedu, letadlo to samé. Jistě sis všimnul, že je po mně docela sháňka. Ty ode mě zase potřebuješ prachy, čili se potře-

bujeme navzájem, což je ten nejlepší předpoklad úspěšné spolupráce.“ To už jsem rázoval pryč. „A když potkáš nějaké mrtvoly, uteč.“

Zřejmě uznal, že na mé argumentaci něco je.

Nestřelil po mně.

* * *

Varování před mrtvolami nebylo vůbec přehnané. U Krysy jsme se zdrželi skoro hodinu, tedy dost času, aby se mrtví zorientovali. A nejen mrtví.

Projel jsem čipem policejní frekvence a hledalo mne snad všechno, co nosí uniformu - klika, že moje elektronika dokáže rádiové vysílání překládat v reálném čase. Recepční z Barbarova bordelu se ukázala jako osoba s fotografickou pamětí a tak identifikace nebyla zas až tak obtížná. Z Anglie - přes nepříznivé počasí - už přilétal speciál s Církevní údernou jednotkou a také jsem zaslechl část kódované zprávy o tom, že „*balíček je na cestě*“. Co by to mohlo být, jsem radši nedomýšlel - že by se Bratrům rozleželo, kdo je pravý Temný Prorok a kdo ne?

Barbar šel od první křižovatky na druhou stranu než já. O něm se policejní zprávy kupodivu nezmiňovaly, zřejmě už ho považovali za mrtvého. Nikoli bezdůvodně.

* * *

Věděl jsem, že se po ulicích moc potloukat nemůžu, takže odporná ubytovna pro námořníky, na kterou jsem po čtvrthodince ostré chůze narazil, přišla jako na zavolanou. Byla navíc pěkně zastrčená - v tom nejzaplivanějším slepém dvorku, jaký jsem tu viděl.

Otřel jsem si déšť z brýlí, stáhl kšilt do obličeje, otevřel dveře a sehrál pantomimu, jako že si brýle nasazuju před světlem modré bzučící výbojky.

Špinavé vyšlapané dlaždičky na podlaze, špinavé poplivané dlaždičky na zdech, proti mně recepce, která vypadala jako bunkr. Smrdělo to tam přesně, jak by se od takového zapadáku dalo čekat - agresivní chlorový pach dezinfekce, cigarety, marihuana a mnohaletá lidská nečistota. Už si ale pomalu zvykám, včerejší noc v Den Helderu nebyla lepší.

Pozdravil jsem.

„Máme tu brejlatýho frajera," ozvala se za sklem (a mřížovím) recepce angličtina rozmazaná alkoholem. Muž měl kalné oči a plavé strniště, kolem rtů žluté od nikotinu. Alkohol tu je asi vůbec hlavní host i nájemce. Z chodby zleva řvala televize, kterou doprovázel opilý mnohohlas. Čili jsem měl šanci, že si mě nikdo nebude všímat.

„Chci cimru do rána," napodobil jsem opilý akcent a docela se mi dařilo.

„Tak cimru do rána. Dvě eura bez povlečení, tři pade s. Žádný ženský, žádnej chlast, žádný drogy," následoval chraplavý smích a pod mříží vyjel šuplík na peníze - jako v bance. Akorát tady ten ošklivě vrzal.

Položil jsem dovnitř pětilibrovku. Za chvíli šuplík vyjel nazpátek s hrstí drobných. „Na pětce je volná postel, sou tam už dva, ale snad spěj, takže by ses moh' vychrápat tak..."

„Chci cimru sám pro sebe."

„A sprchu a masérku nechceš?" tentokrát následoval jízlivý smích a k mříži se přiblížila špinavá ruka s olámanými nehty a předvedla nezaměnitelné finančnické gesto následované opětovným vyjetím šuplíku.

Položil jsem do něj dalších pět liber.

„Slušnej profit," ozvalo se zevnitř uznale a šuplík vyjel s orezivělým kroužkem s klíčem a visačkou. „Je to desítka, vosprchuj se v umyvadle, masáž zvládneš taky sám!" Ten chraptivý smích už se mi poněkud *zajídal*, ale nechtěl jsem na sebe upozorňovat. Tak jsem jen poděkoval.

„Doprava!" ozvalo se za mnou, když jsem odbočil doprava.

„Jdi do hajzlu, kreténe!" odpověděl jsem polohlasně.

* * *

Čtyři schody nahoru a dlouhá rovná chodba plná řevu televize a řevu opilých zpěváků. Stejné kachličky jako před recepcí, jen špinavější. U dvojky byly čerstvé zvratky, ještě se z nich kouřilo, a vražedný pach dezinfekce začínal prohrávat. Když jsem procházel kolem dveří s číslem osm, s prásknutím se rozlétly a spolu s neuvěřitelným kraválem se odtamtud vyvalil chlap v tričku, špinavých trenýrkách a tlustých ponožkách, přejel mne skelnýma očima, udělal vpra-

vo vbok a bez varování začal močit na stěnu. Jeho společníci uvnitř nepřestali zpívat; bylo to tak nahlas, že jim nebylo rozumět ani slovo.

Když jsem o dvoje dveře dál vešel do svého pokoje, byl zpěv slyšet skoro stejně jako na chodbě. Aspoň už jsem chápal, proč sem ti, co se chtějí vyspat, chodí opilí na mol.

* * *

Zamkl jsem, nechal klíč v zámku a rozsvítil. Standardní holá žárovka, rozvrzaná židle, oprýskaný radiátor, bezbarvé vyšlapané linoleum, špínou žlutohnědé umyvadlo, pach alkoholového potu a sexu. Flekatý slamník. Ale na okně byly neprůhledné žaluzie, a topení se slušně snažilo.

„No príma," shodil jsem lodní pytel ze zad a pomalu se podél zdi sesul na zem. Židle ani postel by mne neunesly. Opřel jsem hlavu o radiátor, zakryl si oči a ze zvyku chytil policajty, nejdřív ale místní linku, jestli ten hajzl v recepci někam netelefonuje. Netelefonoval, ale u policajtů panoval bzukot. Zprávy o mrtvolách bloudících po Travemünde potvrdilo několik důvěryhodných policejních důstojníků a někdo zrovna (podivně seškrceným hlasem) vyprávěl, že v kostech cítí průser - jako tenkrát před masakrem v TICKET TO SHIT: „... povídám Hansi, něco se semele, věř mi. Angláni poslali komando, který by vyhrálo druhou světovou, a ještě na něco - nebo spíš *někoho* čekaj. Jistě si představíš, na koho tak asi můžou čekat..."

„Ukončete to, nejste kódovaný!" vpadl do hovoru štěkavý hlas. Ale na koho může čekat bratrské komando, to si opravdu domyslel každý i daleko méně zasvěcený než já.

Balíček je na cestě.

Brrr.

„No jo," odkryl jsem si oči a pomalu vstal. Byl jsem stále prokřehlý, klouby mě bolely, a kůži, tak odolnou proti všemu, jsem měl od šatů prosáklých mořskou vodou nepříjemně opruzenou... V tom okamžiku mi to došlo. „Sakra himl! Zapomněl jsem na šaty!" bezradně jsem se rozhlédl.

Ale v dohledu nebylo jiné cesty, než jít znovu ven. Při představě ledového deště jsem se roztřásl a na chvíli se musel přitulit k radiátoru.

* * *

Po třech dnech jsem si sundal potrhanou a rozstřílenou neprůstřelnou vestu a na prošlapané lino vypadla ta hranatá věc, kterou mi za ni strčila paní na DAS MÄDCHEN:

„Kelly Family - Golden Hits! Pane bože!“

Hodil jsem čtvercový obal na postel vedle palice, z lodního pytle vyndal čtyři zásobníky do glocků, naplnil je průbojnými, dva zarazil do zbraní, natáhl, schoval pistole za opasek pod košili, zbylé dva zásobníky si dal do kapsy, nacpal vestu do pytle a pytel pod postel, nechal rozsvíceno a zase vyšel na smrdutou chodbu. Zamkl jsem sice na dva západy, ale těmi dveřmi by prošlo i dítě a ani by se nemuselo snažit.

Pěvecký dýchánek na osmičce jel dál, čpavou louži jsem překročil a přes recepci se prosmekl - zpoza mříže se ozývalo rádio a hlasité chrápání.

* * *

Z telefonní budky na rohu jsem zavolal informace, kde by se teď ve čtvrt na šest ráno daly koupit nějaké šaty. Hovořil příjemně naladěný počítač, takže jsem po chvilce vyptávání dostal adresu, která byla sice nedaleko, ale rozdílem čistoty ulice, počtem svítících lamp a naleštěných výloh tak pět světelných let.

Vybředl jsem ze spleti uliček a medově oranžová zář pouličního osvětlení jako by trochu i hřála. Bohužel, vybředl jsem přímo před policejní hlídkou. Byli tři a měli samopaly. Přilby a těžké neprůstřelné vesty se leskly vodou.

V takovém případě se dá udělat jen jedno.

* * *

„Dobrý večer, pánové,“ zastrčil jsem si brýle do rukávu a držel se tak, abych měl obličej ve stínu kšiltovky, „někde na téhle ulici by měl být obchod se šaty, jmenuje se to *Das Kleidjederzeit*.“

„Ja, Das Kleid, schaty. Dort, tam. Ééé, prominou, váš personalausweis, bitte?“

„Personal co?“ nechápavě jsem natočil hlavu. Příliš pozdě mi došlo, že mluvit anglicky bylo víc než neprozřetelné - i čeština by byla vhodnější.

„*Personalausweis*,“ druhý policista snaživě naznačil rukama něco malého hranatého a třetí policista svíral pažbičku samopalu a dodal:

„Papír.“

„Aha! Doklady!“ řekl jsem.

„Jáá, tokl ády!“ prvnímu policistovi se zřetelně ulevilo.

„Bohužel,“ zatahal jsem se za odřený potrhaný pršák, „potřebuju si koupit nový kabát,“ co nejpečlivěji jsem artikuloval, „pak se vrátím do hotelu a tam mám doklady.“

„Aha,“ řekl policista vlevo (přes chápavý význam toho slova silně nechápavě) a posvítil si na mě baterkou. Naštěstí jsem si stihl zakrýt oči. Protože stále pršelo, měl jsem důvod být dírami v gumáku promočený na kost (což jsem byl) a třas jsem tedy nemusel ani moc předstírat.

„Nový kabát skutečně potřeba. Co stát se?“

„Ten starý se nelíbil opilým německým námořníkům. Moc anglický na ně tady v Travemünde, říkali. A trhali. Gumák mi dala hodná paní, ale moc nepomáhá.“

„Aha,“ řekl druhý policista, teď už podstatně chápavěji, a sklonil baterku. Čekal jsem, že se mě buď zeptá na jméno hotelu, nebo se mi omluví za chování svých krajanů - ale jen mi ukázal kudy k obchodu.

„*Aufídrzén*!“ zakomolil jsem, vložil do hlasu úsměv a naznačil zamávání.

„*Helou*! Auf viederzehen!“ zavolali za mnou policisté jednohlasně.

Zajímavé, jak to někdy jde i po dobrém. Když se lže dostatečně drze.

* * *

Před luxusní výlohou obchodu s oblečením mne pochmurně napadlo, že tady to po dobrém nepůjde. Na markýzu nad vchodem bubnoval déšť, nadechl jsem se, nasadil brýle, urovnal pod bundou glocky a nebojácně otevřel naleštěné dveře. Z luxusních obchodů mám trochu divný pocit. Vždycky si tam připadám nepatřičně.

Drahá vůně, tlumená světla, tlumená hudba. Jak jsem stoupal po schodech pokrytých pečlivě vyluxovaným běhounem, ještě jednou jsem si (pro jistotu) zkontroloval pistole. Tři prodavačky mne sledovaly zpoza pultů, v růžových pláštích vypadaly jako našlehaná jahodová zmrzlina, a zdálo se, že bez boje to nepůjde.

* * *

Takhle šeredně jsem se ale už dlouho nezmýlil. Jestliže prodavačky vypadaly jako zmrzlina, když jsem k nim došel, byly jako med. Jako by si ani nevšimly, jak orvaný, promáčený, špinavý a smradlavý jsem.

Když zjistily, že nemluvím německy, lámaně mi vysvětlily, ať prosím vydržím, že zavolají někoho, kdo umí anglicky, a jedna odběhla někam dozadu. Než se vrátila s prošedivělou dámou se zlatými brýlemi, zbylé dvě se na mě usmívaly a já byl tak nesvůj, že jsem nevěděl, jestli se mám taky usmívat nebo je postřílet nebo co.

„Vy tedy nové šaty skutečně potřebujete jako sůl, chudáčku!“ spráskla ruce dáma a chytla mě za loket.

Prý chudáčku!

* * *

Za slabou půlhodinku vybírání bylo na pultě u pokladny vše, co jsem potřeboval. Bohužel, rychleji to nešlo. Prošedivělá paní byla tak starostlivá, že i mně připadalo nevhodné ji urazit.

„Bude to opravdu vše?“ starostlivě se zeptala už potřetí a slečna za pokladnou strnula s rukou vyčkávavě zdviženou nad klávesnicí.

„Určitě ano. Akorát budu potřebovat něco, v čem to odnesu.“

„Ale to je samozřejmé, pane! Alles, Gretchen,“ kývla na pokladní. Já jsem se zatím kradmo rozhlédl. Všude, kde jsem obcházel regály a stojany, byl koberec pokapaný vodou, kde jsem se zastavil, byly tmavé blátivé loužičky nikdo si toho nevšímal.

„Pět set šedesát eur, pane,“ usmála se pokladní Gretchen.

„Nevadí libry? Trochu promočené libry?“

„Peníze nevadí v žádné podobě,“ zasmála se Prošedivělá a luskla prsty a Gretchen zaklapala na kase: „Tři stovka deset libra, mein Herr.“

„Tady, odlepte si, mám trochu ztuhlé prsty," podal jsem jí promočený smotek. Zatímco s ním bojovala, Prošedivělá mi vyprávěla, jak to bude *úžasné*, až Bratři zavedou celosvětovou jednotnou měnu. Četla prý v novinách, že peníze - když už je někdo bude chtít místo kreditních karet používat - budou plastikové takže „... se nenamočí, neroztrhají, ani jinak neponičí, no prostě *úžasné*."

„Ano," odpověděl jsem, ale jak řekla dvakrát to „úžasné", vzpomněl jsem si na Veroniku Braunerovou a někde uvnitř mne tak divně zamrazilo.

Má ji Seydelmann, nebo nemá? Nebo *už* nemá? Nechápal jsem, co znamená to zamrazení; naopak, co znamená současné masivní prosazovaní kreditkaret je velmi zřejmé: Církev Zářícího Spasitele získává podrobný přehled o pohybu obyvatel. Ale na to už se přišlo dávno.

„*Danke schön, mein Herr,*" vrátila mi Gretchen zbytek mokrých anglických bankovek a několik suchých evropských. Trochu bezradně je držela v obou rukou. Splácl jsem je dohromady a nacpal do kapsy. Mezitím mi druhá a třetí prodavačka složily šaty do dvou velikých světlefialových igelitových tašek. Přestože táhlo na šestou a čas začínal tlačit, nedalo mi to:

„To je normální, že se tu ke všem, co vypadají jako já, chováte tak slušně? A v takovouhle dobu? Já sám bych se tipoval spíš na někoho, kdo to tady chce vykrást."

„Na zloděj my tady zařízená!" zasmála se Gretchen a vytáhla zpod pultu maličkatou stříbrnou dvaadvacítku. Vypadala jako zapalovač.

„Vzdávám se," řekl jsem.

„A máme vlastní bezpečnostní službu," řekla Prošedivělá.

„Jakýkoli zákazník je zákazník a tedy ten, kdo nás živí," řekla plynnou angličtinou prodavačka, která dosud mlčela. Podle divného odlesku v očích jsem pochopil, že to tak nebývalo vždycky. Mám dneska zkrátka štěstí.

Už jsem byl u východu, když na mě ta mlčenlivá *fräulein* ještě zavolala a seběhla ke mně s barevným igelitovým deštníkem s nápisem DAS KLEIDJEDERZEIT: „Není to žádný zázrak, ale do hotelu vydrží."

„Mnohokrát děkuji," řekl jsem a marně vzpomínal, kdy jsem naposledy tolikrát poděkoval alespoň za týden.

Asi nikdy.

* * *

Noc byla pořád stejně studená, jen déšť zesílil. Plátno markýzy dunělo jako tympán a po asfaltu silnice a po chodníku tančily bílé bubliny.

Stružky podél obrubníků rachotily a mizely v kanálech a lampy hlasitě bzučely.

Roztáhl jsem deštník a napadlo mě, že můj boj má přece jenom nějakou cenu. Že všechno to zabíjení za někoho je.

* * *

Deštník vydržel až k ubytovně, takže jsem před vodou uchránil i šaty v taškách.

Tentokrát se recepční probudil.

„To jsem já, desítka," zařinčel jsem klíčem.

„A kurva!" ozvalo se z kukaně zklamaně. Jednoznačně nad tím, že můj jistě velezajímavý lodní pytel byl takovou dobu sám.

Zpěvu na chodbě odumřela lidská složka, televize řvala nerušeně dál: tentokrát to byl vzpomínkový pořad na Kelly Family. Staré známé zvratky už zaschly, ale přibyly nové. Moč se spárami mezi dlaždičkami rozlila do jezírek a mé dupání, jak jsem je přeskakoval, vykouzlilo drobné vlnobití.

Pokoj vypadal přesně tak, jak jsem ho opustil, bylo čtvrt na sedm a na odpočinek nebyl čas. Položil jsem tašky na postel, vrátil se ke dveřím a zamkl.

* * *

Kdo se někdy zkoušel koupat v umyvadle, ví, o čem mluvím, kdo ne, tomu to nemá cenu líčit. Používal jsem miniaturní mejdlíčko v umělohmotné síťce a žínku z cáru starých kalhot.

Že teče jenom studená, mne vůbec nepřekvapovalo.

Je neuvěřitelné, jak světlými barvami rozzáří budoucnost něco tak prostého jako suché spodní prádlo. Silné bavlněné JÄGERHOSE, jednoduchá volná hazuka s nápisem FREDDYDAS a čtyřmi pruhy

na rukávech (mikina se tomu tady bůhvíproč říká), tlusté podkolenky. Boty byly trochu problém (mokrý problém), tak jsem je vycpal novinami a opřel o radiátor. Musel jsem doufat, že mne v příští hodině nikdo nenapadne. Bez bot, které snesou mou hmotu, bych byl ztracený. Radši na to nemyslet (ale nedalo mi to - Konečný důsledek: Země v hajzlu, protože se pan Hodný nestihl obout).

Vytáhl jsem lodní pytel a rozložil krabice se zbraněmi a náboji po posteli. Nejdřív ale policejní brnění. Horní krunýře kryly hruď, boky, břicho, záda a ramena; spodní stehna, kolena a lýtka. Všechno z kompozitových lamel, které se při pohybu zasouvají do sebe, takže skoro nepřekážejí (dokonce ani apartní suspenzor nedřel - neprůstřelné slipy, co mě ještě v životě čeká?). Moje bitevní kombinéza to samozřejmě nebyla ani zdaleka, ale určitě to bylo lepší a odolnější než sebelepší neprůstřelná vesta - s trochou odstupu se to dalo považovat za prapředka všech bitevních kombinéz. Pečlivě jsem dotáhl popruhy, přihladil suché zipy a zkusil udělat hvězdu a most. Hvězda šla, na most ty lamely nebyly, takže jsem skoro upadl; přesto jsem byl pohyblivější, než jsem čekal. Z fialové igelitky jsem vytáhl pevné černé kalhoty a černou bundu ze silné kůže - prozřetelně jsem svršky koupil o dvě čísla větší, takže se pod nimi pancíř ani nijak nerýsoval, jen jsem vypadal nablble svalnatě. Bundu jsem ještě na chvilku sundal a připevnil si náloketníky s chrániči předloktí. Nechtěl bych takovým loktem dostat do ksichtu: zkusil jsem jen tak cvičně klepnout do zdi a málem jsem udělal průchod do jedenáctky. Jako jediná nevýhoda se jevilo, že mi v tom začínalo být trochu teplo - kdo ale má všechno. Nostalgicky jsem zavzpomínal na termoregulaci bojové kombinézy.

Pak jsem se konečně dostal k výzbroji. Rozmotal jsem pouzdra a řemeny a navěsil a navázal si je na bundu. Pak jsem rozebral a pečlivě vyčistil a namazal všechny zbraně. Pak jsem asi půl hodiny plnil zásobníky, posouval pouzdra po řemenech a věšel to železářství po sobě, aby bylo snadno k dosažení - jen granáty, náhradní napalmové bombičky a zásobníky do steyru jsem dal do neprůstřelných schránek na břišním pancíři - pro jistotu.

Steyr jsem si dal pod pravé rameno - levou rukou neumím střílet moc přesně, ale u steyru netřeba. Perkusní revolver jsem si naopak zavěsil dopředu na pupek, tak, abych ho měl na dosah pravou - tam bude přesnost víc než užitečná. Náhradní (pečlivě naládovaný) bubí-

nek mi spolu se zásobníky do glocků tížil levou stranu hrudi budou mi dělat boule na kabátu. Abych to vyvážil, pověsil jsem palici symetricky napravo.

Plamenomet na levou ruku pod steyr, piezogun na pravou. Jeden glock jsem si dal vzadu za opasek, druhý do velice praktického pouzdra na pravé předloktí - je v něm pružina, takže stačí speciální pohyb zápěstím a zbraň mi sama kočí do dlaně... Musíte ale mít trochu postřeh a trochu trénovat, jinak vám skočí na podlahu, a to docela daleko. Utrhl jsem z nového černého (oblíbeného) olejáku cedulku s nápisem KAKADU FOR YOU a oblékl si ho navrch - všechny zbraně bezpečně zmizely. I nablblá svalnatost zmizela - vrstvy oblecení a výzbroje ze mě udělaly solidního tlusťocha - na první i druhý pohled jsem nyní vypadal na poctivé dva metráky. Čímž jsem získal hned dvě výhody naráz: o tom, že jsem tlustý, nikde v mém popisu (který policie vysílá snad každých pět minut) není ani zmínka. A za druhé: každý o tlouštících předpokládá, že jsou nepohybliví, pomalí, klidní a žoviální, takže ostražitost polevuje.

„Tak se ukaž, tlusťochu!“ zašklebil jsem se. Třikrát jsem zkusil vystřelovací pouzdro a glock mi ulétl jen jednou. V duchu jsem se pochválil a začal tahat zapařený papír z bot.

Na ulici před ubytovnou se strhl nějaký ruch, ale v dunění televize z osmičky se nedalo rozeznat, o co přesně jde. Asi se blíží další nocležníci.

Nebo také ne.

* * *

Přidal jsem.

Boty sice byly stále spíš mokré než vlhké, ale zase ne tolik, a navíc byly příjemně zahřáté od radiátoru. Pozapínal jsem přezky a přetáhl si přes ně kalhoty *„... kvalitní nemačkavá látka a puky jako břitvy!“* vytanula mi slova prošedivělé dámy. Co mi to jen dalo práce, přesvědčit ji, že opravdu nosím takhle velké vždy.

Chvíli jsem poskakoval po pokoji, jestli neřinčím, jestli ze mě něco neopadává, a abych si ověřil pohyblivost - pak začala povolovat podlaha.

Z igelitky jsem vyndal poslední věc - oblíbený klobouk s širokou krempou. Nikoli sice stetson, ale podle dámy stejná kvalita - prý *ně-*

mecká. Stáhl jsem si ho hluboko do čela, aby nebylo vidět oči, přendal věci z pršáku a staré bundy do nové, nacpal všechno, co po mně zbylo, do lodního pytle (disk s Kelly Family bůhví proč do kapsy k diktafonu), zavázal ho a vyšel na chodbu. Jak jsem si vak přehazoval do levé ruky, abych mohl zamknout, z rukávu mi vyskočil glock. Pružinové pouzdro bude mít i mouchy.

Bylo za pět minut sedm a ještě jsem si potřeboval něco zařídit.

* * *

„Hej! Kerej ty seš?“ ozval se z recepce chraplavý hlas.

„Desítka,“ hodil jsem klíč do šuplíku.

„Tak moment, tlusťochu, to teda ne!“ plavým strništěm zarostlý obličej se přiblížil těsně k zamřížovanému okénku: „Platil to ten druhej a jen za jednoho, takže...!“

„Takže mi chcete něco říct?“ na okamžik jsem polevil v ostražitosti a použil modulovaný hlas.

„Ne-e. Asi ne. Všechno v pořádku,“ ozvalo se z recepce těsně po hlasitém škytnutí a zakvílení nohou židle, jak se vousáč instinktivně odstrčil. Musel jsem se proklít, protože na hlasový útok určitě nezapomene a policajti časem projdou i takovéhle pajzly. Odhadl jsem neprůstřelnost skla za mříží a trhl pravým zápěstím - v té chvíli se mi za zády rozlétly dveře.

* * *

Naštěstí to byli jen další opilí nocležníci a naštěstí si glocku stíněného širokým rukávem olejáku nevšimli.

„Uhni, tlusťochu,“ odstrčil mě první z nich.

Varovně mne zašimralo vzadu na krku. Na ranního opilce měl příliš jasné oči a nebylo z něj cítit nic než zubní pasta. A to, že na mě mluvil anglicky, taky nebylo samo sebou.

„*Gut, gut,*“ zvedl jsem ruce a nechal glock zajet zpátky do pouzdra.

Rychle jsem vyšel ven.

Stále byla tma, stále pršelo, ale už jen tak středně a já si hlasitě oddechl - mé maskovaní prošlo. Ale jestli se jim ten trouba z recepce zmíní o modulaci... Jako bych ty policajty slyšel: ‚Stalo se tu v po-

sledních čtyřiadvaceti hodinách něco divného? Cokoli?!‘ Nadhodil jsem si vak na rameni a protáhl krok.

* * *

Déšť ještě trochu polevil a nebe mezi domy zjasnělo předzvěstí svítání; jinak byla pořád lezavá zima. V mém oblečení ale bylo fajn.

Oranžové lampy bzučely a mokré kočičí hlavy mlaskaly pod nohama - v uličkách jsem byl docela sám. Lodní pytel jsem nacpal do kontejneru v nějakém průjezdu a s rukama v kapsách došel na ulici, kde jsem kupoval šaty.

Tentokrát jsem se místo doleva dal doprava. Hledal jsem obchod, jakých by v přístavním městě měly být desítky, a také jsem na jeden za pár okamžiků narazil.

Klenotnictví kombinované s dražšími suvenýry - právě otvírali.

* * *

„Dobré ráno, copak to bude, pane?“ potlačil zívnutí malý téměř holohlavý mužik s tlustými brýlemi a ptačími rameny. Do angličtiny po mém pozdravu přešel naprosto plynule.

„Sháním nějaké stříbro.“

„Stříbra máme, jaké si jen zamanete!“ Rázem bylo po zívání, a přesně jak jsem po své nespecifikované otázce čekal, začal tahat všechno stříbro, co měl.

„Potřebuju kvalitu, alespoň osmistovku. A poznám to,“ varoval jsem ho.

Dal jsem svému hlasu trochu podtón, takže jeho nadšení poněkud ochladlo a dva mělké šuplíky vykládané černým sametem stáhl zpět. Ale i tak na pultě zůstalo bílého kovu víc než dost.

„Náušnice ne,“ odmávl jsem první zásuvku, „tyhle prsteny možná později... Tohle vypadá zajímavě!“ zarazil jsem se nad na šuplíkem, který ptačí mužík vytáhl naposledy, s takovým jakoby ostychem. Byl plný medailí, těžkých prstenů s lebkami, znaků hudebních skupin, hákových křížů, runových nápisů...

„Je to celostříbrné?“ zeptal jsem se.

„Jistě, samozřejmě!“ čelo se mu do ukřivděných vrásek složilo skoro až k temeni.

„Máte nůž?“

„Nůž? Na co nůž?“ Všechny pozitivní emoce z mužíkova hlasu vyprchaly.

Uvědomil si, že je v podstatě ještě noc a začal žádostivě pokukovat po dveřích, jestli čistě *náhodou* nejde policejní hlídka. Ale výstražný spínač pod pultem se mu mačkat ještě nechtělo - co kdyby z toho tlusťocha přece jenom něco káplo.

„Tohle bude stačit,“ vzal jsem perořízek se stříbrnou rukojetí. Mužík uskočil a já perořízek zabodl do jedné medaile a rozlomil ji.

„Bože můj...!“ mužík začal šmátrat pod pultem.

Bylo to opravdu stříbro, žádná postříbřená mosaz.

„No výborně!“ použil jsem kladnou modulaci. „Samozřejmě, že to kupuju,“ položil jsem zničenou medaili stranou, „a tuhle taky a tuhle a tuhle,“ pokládal jsem medaile na hromádku, „a tuhle a tuhle. A pár těchhle.“ Mužikovi se do očí vrátila chamtivost. A sebejistota. Přece jenom to je tlustej anglickej křen.

„Teď nějaké kříže, ale normální, ne tyhle,“ ukázal jsem na svastiky.

„Normální kříže teď moc nefrčej, tak mám opravdu výběr. To víte, Zářící Spasitel a starý Bůh si pod vousy moc nejdou,“ mužík bleskurychle vytáhl další šuple, tentokrát narvané kříži. Napadlo mě, jak je to zvláštní: Bratři vládnou sotva pár týdnů a on už si nedovolí prodávat symboly starého náboženství jinak než na vyzváni - na rozdíl od hákenkrajců.

Kříž bez Ježíše, s Ježíšem, s ukřižovaným ďáblem, s nápisem HELLS ANGELS, s nápisem FUCK OFF, HARLEY DAVIDSON a tak podobně. Chvíli jsem se tím přehraboval a vzal šest větších bez ničeho - tvarem připomínají dýky, a když se delší příčka zašpičatí... nemohu si pomoci, při pohledu na Ježíše mne vždycky začnou svědit jizvy na dlaních.

„Máte skvělý vkus, pane!“ zamnul si mužík ruce, když jsem kříže položil k medailím. Nakonec jsem vzal ještě osm těžkých prstenů s různými lebkami, znakem DEAD KENNEDYS, SDR a tak podobně, a ještě osm širokých prstenů bez ozdob.

„To bude asi všechno,“ podíval jsem se na matně zářící, místy načernalou hromadu, „budu platit librami.“

„Na to jsme tu zařízení, jistěže ano, pane, jistěže.“ Mužík, když jsem vytáhl peníze, konečně zcela uvěřil, že dnes ráno udělal terno, brýle se mu orosily a rozpouštěl se jako máslo.

Ani to nebylo tak drahé, jak jsem čekal. Rozhodně ne tak drahé, jako služba, kterou mi (jak doufám) stříbro prokáže.

* * *

Se znatelně ztěžklými kapsami jsem zašel zpátky do bočních uliček a navštívil vetešnictví a pekárnu. Ranní pekárna je pro člověka z čtyřiadvacátého století něco jako nefalšovaný zázrak. Hlavně ta vůně.

Když jsem se vrátil na hlavní, byl ze mě bodrý tlouštík spěchající studeným ránem s reklamní taškou plnou mastných papírových pytlíků - bodrý tlouštík cpoucí se koblihami. Policejním hlídkám, kterých směrem k osobnímu přístavu přibývalo, jsem nestál ani za pohled.

Koblihy byly teplé a voňavé (kouřilo se z nich) a někde daleko vpravo za mnou se ozvala střelba ze samopalů. Zpomalil jsem a chytil čipem policii. Do ubytovny, kde jsem trávil konec noci, právě dorazilo několik mrtvol z DAS MÄDCHEN a střetly se s částí anglického komanda, které tam na mě čekalo. Muži byli vycvičeni opravdu skvěle, mrtví je - alespoň podle hlasů - nijak nevyvedli z míry. A tak umírali se slovy standardního hlášení na rtech.

Během několika desítek sekund bylo po všem. Poslouchal jsem ještě chvíli, ale popis, který policie vysílala kolem dokola, se o změně mého zevnějšku nezmiňoval.

Takže jsem vytáhl další sáček - koblihy tentokrát byly s malinovou marmeládou. Bylo sedm třicet sedm, nejvyšší čas chytnout taxík a dostat se na parkoviště. Déle než deset minut jsem tam nechtěl okounět, to bych mohl být nápadný.

„Taky mě mohlo napadnout lepší místo,“ kýchl jsem a mezi zuby mi vylétl obláček cukru.

* * *

Mávl jsem na taxi, déšť mi ševelil po krempě klobouku, a jak se rozednívalo, byla čím dál větší zima. Ale vrstvami mého oblečení

nepronikla, v žaludku mě hřály koblihy, a budoucnost byla zase o kousek světlejší.

I když, nebylo tak úplně jasné, *která* budoucnost.

* * *

„Tak jsme tady," taxikář zajel ke straně a zastavil. Žluto-černě pruhovaná závora před hlídaným parkovištěm pro pasažéry trajektů byla pár metrů před námi. Dal jsem šoférovi dvě eura navíc a vysloužil si uctivé: „*Bye-bye*."

Když jsem se s nefalšovaným funěním vyprostil ze dveří přetopeného vozu, stroj ulehčeně stoupl snad o deset centimetrů. Je to fajn věc, vypadat na svou váhu.

Opřel jsem se o zelené zábradlí, zmuchlal reklamní tašku a pustil se do posledního pytlíku koblih. Už byly studené a cukr byl navlhlý. Jak si člověk rychle zvyká na lepší - vzpomněl jsem si na tatrgelový recyklát a dvakrát se koblihám omluvil: i kdyby mi upadly do bláta, byly by dvacetkrát až třicetkrát lepší.

Čtyřicetkrát.

Hlídač, z malé prosklené kukaně obsluhující závoru, přešlápl a neznatelně zavrtěl hlavou - jako bych mu četl myšlenky: Ještě si kousni a praskni, tlusťochu. Vzápětí se na mě zahleděl bedlivěji a tentokrát mu po obličeji přelétla znatelně silnější vlna nevole - a tentokrát sama nad sebou: to proto, že jsem od vstupu do taxíku používal jednu z nejlepších masek, jakou znám. Masku, ke které můžete nosit černé brýle i v kalném, deštivém ránu. Teleskopickou slepeckou hůl z vetešnictví jsem měl zastrčenou v kapse a teď jsem ji švihem roztáhl a opřel o zábradlí vedle sebe. Bylo za tři minuty osm, a už záleželo jen na Barbarovi, jeho dochvilnosti, chamtivosti a sklonech k udavačství. Za jakékoli informace o mně byla v minulých deseti minutách vypsána nová a podstatně tučnější odměna. Barbar o tom možná nevěděl, nebo nevím, každopádně policejní frekvence byly zatím - v rámci možností - klidné; žádné přesměrování úderných sil k parkovišti u trajektů. Jinak, jak lidé začínali chodit do práce, byly střety s mrtvolami stále častější. Dalšími evergreeny vysílání byl můj starý popis a informace o balíčku, který je „stále na cestě".

K závoře touto dobou nepřijíždělo příliš aut, protože další trajekt měl odplout až za tři čtvrtě hodiny. Díval jsem se jakoby stranou a přitom si každého řidiče bedlivě prohlížel.

Barbarovo auto jsem ale poznal už z dálky.

Poslechl mě a najal velkou terénní dodávku. Byla černá, s dlouhým čumákem, širokými koly, do neprůhledná tónovanými okny a bytelnou ochrannou mříží před morem - chromované trubky vypadaly jako něco, co zbylo z ropovodu. Na pneumatikách svítila bílá slova GOODYEAR a na dveřích zlatý ozdobný nápis CHEVROLET DRAGON 4WD. Možná trochu příliš nápadné, ale určitě dost rychlé a odolné.

„Slyším známý motor," řekl jsem do tlumeného burácení osmiválce a zaklepal na auto slepeckou holí.

„Co se děje?" sjelo okénko a objevil se... Nejdřív jsem se lekl, že jsem se zmýlil, ale byl to opravdu Barbar. Nová vrstva mejkapu mě nezmátla, ale dlouhé vlasy měl stažené do akčního ohonu. S vínověčervenou mašlí.

Zasáhl mne oblak sladkého parfému.

„Ani se snad neděje nic, jen tu na tebe čekám," řekl jsem. Když chci, je můj hlas nezaměnitelný.

„Ty ses teda vyšvihnul, tlusťochu. Jestli se něco bude dít, tak tě budu muset koulet před sebou," zavrčel Madam, ale jeho hlas prozradil, že mě rád vidí. Určitě moc nevěřil, že přijdu. Zezadu se ozvalo zaječení vytáčeného motoru a zatroubení.

„No ano, moment," zvedl jsem hůl, zamával a s opatrným poklepáváním obešel předek chevroletu. Barbar mi otevřel.

„To byl ale blbej nápad, dát si spicha tady," jak zavrtěl hlavou, ohon mu zašustil po ramenou a náušnice zachřestily. Měl oblečený „kalhotový kostým" a kozačky na polovysokém podpatku - všechno z černé kůže.

„Ani moje nápady nejsou vždycky geniální. Jeď dovnitř, chvíli se zdržíme, pak to otočíme."

Vrátný u závory nás na parkoviště pustil bez poplatku, a jak jsem viděl v zrcátku, to auto, co za námi troubilo, mělo s průjezdem problémy. Strážný zřejmě trpí slabostí na slepé tlusťochy.

* * *

Parkoviště bylo poloprázdné. Barbar jel po žlutých šipkách a zastavil na prvním volném místě.

„Proč sakra nemůžeme jet trajektem? Odsud?“ začal, jen co vyřadil.

„Díval jsem se do mapy a po silnici je to k tunelu osm set padesát kiláků a přes čtyři státy - i s Německem.“

„Na vnitroevropskejch hranicích se určité nekontroluje moc zhurta - nejspíš pořád vůbec. A vsaď se, že tady jo,“ kývl jsem k terminálu. „A i kdybysme se na loď prostříleli, tak věř, já Bratrům za jednu pořádnou raketu stojím.“

„Aha,“ Barbarovy namalované rty se sešpulily, „proto je teďka za informace o tobě takovej balík,“ ukázal na rádio. „Doufám, že vysolíš aspoň jednou tolik, když už jsem tě neprásknul.“

„Pročs to neudělal?“

„Dyť říkám, doufám že vysolíš víc!“

„To doufej,“ vytáhl jsem další koblihu. Zřejmě se mezi námi snažil vybudovat cosi jako „most důvěry“; a zřejmě s následujícím cílem: Já mu zaplatím a on mě udá potom. Celkem snadný zisk. By se zdálo. Anebo by majiteli bordelu takováhle spolupráce s policií moc neprospěla. A ani ne tak s policií jako s Církví Zářícího Spasitele, protože každému bylo jasné, kdo za tím je.

„Tys nesložil přísahu?“ prohlížel jsem si nakousnutou koblihu - marmeláda vypadala jako hustá krev.

„Jakou přísahu?“ Barbar se díval z okénka a nalakovanými nehty vyklepával na volant nervózní rytmy.

„Ruka na Knize Pravdy.“

„Ale jo. Akorát jsem se tý Knihy nedotknul a ty opičky kolem jen tak sehrál. Prej to po tom dotyku někdy může bejt docela horký.“

„*Horký*, to jo,“ podíval jsem se na jeho kozačky a jen tak tak udržel neutrální obličej.

* * *

„Pojedeme?!“zeptal se za chvíli netrpělivě.

„Nechceš koblihu?“

„Do hajzlu s koblihou! Jak můžeš jíst! Já jsem nervózní, že bych se poblil z vody!“

„To je tím, že nejsi najedený. Ale máš pravdu, radši pojedeme.“ Právě jsem zachytil hlášení, že se několik mrtvol objevilo v ulicích nedaleko osobního přístavu.

„Takže sis to nerozmyslel? Holandsko, Belgie, Francie, Eurotunel II?“

Barbarovy ruce na volantu se svíraly a uvolňovaly.

„Přesně. Kdybys nemoh', klidně budu řídit.“

„Jo, to víš že jo. Ty tak vypadáš, že zvládneš takovýhle auto!“ odfrkl si a nastartoval. Osmiválec se rozbublal, topení vydechlo proud teplého vzduchu a stěrače setřely vodou rozvlněný svět.

Docela jsem se na cestu těšil. Rád jezdím po těch zdejších hezkých silnicích a tak daleko mě v životě nikdo nevezl - když jsme jezdívali s Elvirou a Hnusákem, vždycky jsem kočíroval já.

Oni se báli provozu.

* * *

Barbar se vyhnul rannímu dopravnímu kolapsu (ještě zahuštěnému mrtvolami a policií) a bočními uličkami vykličkoval z města. Přemýšlel jsem, jak to, že tyhle čerstvé mrtvoly nepoužívají stroje. Modrý ksicht a jeho dva kumpáni - a nakonec i slečna Tinkerová a Turisté - s tím problémy neměli.

* * *

Chevrolet spokojeně burácel a holá rozmoklá pole jen letěla dozadu.

Déšť zase zhoustl, šedé nebe trochu kleslo a Barbar mířil k dálnici, která obchvacuje Hamburk.

Když obchvat, tak obchvacuje.

„Řekni, proč tě vlastně honěj? Jsou to Bratři, že jo? A co víš o těch mrtvolách? Ty chodící myslím,“ Barbar na mě vrhl postranní pohled.

Do jaké míry ti asi tak můžu věřit, hochu. Děvče. Příšero. Hned kousek za Travemünde mě napadlo, že se možná s policií dohodl a teď funguje jako volavka. Pravda, nikde na chevroletu není žádná poziční vysílačka, ale satelity jsou i v tomhle století docela pokročilé. Ale když nemůže předat informaci ven, proč si nepustit pusu trochu

na špacír. V nejhorším, zabít ho můžu vždycky - a už strašně dlouho jsem si s nikým pořádně nepokecal.

„To víš, Církev Zářícího Spasitele ve mně vidí jisté nebezpečí, a jak se noví páni vypořádávají s nebezpečím, užs možná slyšel. Když bydlíš blízko řeky," kývl jsem k hladině Labe, které se objevilo v polích.

Černala se v něm obloha.

„Jak může bejt někdo nebezpečnej pro organizaci, která během osmačtyřiceti hodin převzala vládu skoro nad celou západní civilizací? A navíc někdo takovej jako ty?" Transvestita zavrtěl hlavou a ujelo mu hlasité uchechtnutí, které se pokusil maskovat zakašláním.

„Občas někdo nevypadá, na to, co je," pokrčil jsem rameny a mrkl na jeho vínovou mašli.

„Hm. A co ty mrtvoly?"

Jestli to, že mi nevěří, jenom hrál, hrál to celkem dobře. A přece jenom - i když jsem si tak dlouho nepokecal základní přísloví mého Času zní: *ticho je život.* Tady v tom století, kde donedávna šlo jen o peníze, zatím pořád říkají *mlčeti zlato*.

„Nevím o nich víc, než že mě nemají rády," zavrtěl jsem se. „Poslouchej, co kdybych šel dozadu? - Potřebuju si něco připravit. Zvládneš to tady beze mě?"

„Tsss!"

Páčkou ovládající motorek jsem otočil sedačku proti směru jízdy a překulil se do nákladního prostoru. Těžký chevrolet si změny těžiště ani nevšiml.

* * *

Rozsvítil jsem stropní lampičku a za slabou půlhodinku měl všechny delší příčky stříbrných křížů nabroušené do vražedných špic. Piliny jsem pečlivě schraňoval na novinách. Pilník z vetešnictví byl sice tupý, ale když se přitlačilo, šlo to. Než jsme dojeli k hranicím s Holandskem, zvládl jsem rozbrousit skoro všechny medaile. Vysypal jsem z piezogunu písek a naplnil ho pilinami. Ještě mi zbylo skoro na třikrát, tak jsem stříbro sesypal do igelitového sáčku a pečlivě ho uložil do kapsy.

Holandské hranice se daly zjistit jen podle velké modré smaltované tabule u cesty:

Co nejlépe jsem si otřel prsty začerněné stříbrem, ale moc to nešlo.

Svalil jsem se zpátky do sedačky a otočil ji čelem ke sklu. Stříbro nakysle vonělo.

„Cos to dělal?“ Barbar na mě vrhl další z kosých pohledů.

„Takové přípravy... Až bude nějaké větší parkoviště, zastav. Potřebujeme jinou značku - lübecká, navíc z půjčovny, by na nás mohla nezdravě upozornit.“

* * *

Takže v nějaké vesnici jsem si šel u místního supermarketu umýt ruce a sundal přitom číslo z očividně dlouho nepoužívaného volkswagenu. Barbar dával pozor, ale v dešti nebyla venku ani noha. Na odpočívadle za vesnicí jsem značky prohodil - vesnička se kupodivu jmenovala *Kyblhooven*. Jak se ta čeština někdy hodí. Otřel jsem si prsty o mokrou trávu a vyhoupl se nazpátek.

„Víš, co je mi divný?“ Barbar sešlápl plyn a automatická převodovka několikrát hladce přeřadila, „nejsi na svoji figuru nějak těžkej?“

Zřetelně komentoval poklesnutí auta. Ale proč ho nekomentoval už předtím? Že by mu někdo řekl, aby se zeptal? Projel jsem znovu veškeré vyzařování chevroletu, ale žádný komunikační kanál jsem opět neobjevil.

Ale opravdu to vypadalo, že mu někdo, kdo viděl, jak se vůz zhoupl, rozkázal, ať se zeptá.

„Budeme si muset určit pravidla,“ zahleděl jsem se na Barbarův profil:

„Pravidlo číslo jedna: Nevyptávej se.“ Na jeho mejkapem pokrytém obličeji se nedal rozpoznat žádný obvyklý příznak hnutí mysli, ale byl jsem si čím dál jistější, že je volavka, jen jsem pořád nevěděl, jak se s ním domlouvají. Napadala mě jen hodně pokročilá telepatie, ale na tu v tomhle Čase nevěřím. U živých.

Barbar si dal s odpovědí načas:

„Pozor, na drzosti jsem háklivej. A užs mě stál jeden docela výnosnej podnik, takže minimálně *pár* odpovědí mi dlužíš!“ „Nebezpečně“ nakrčil obočí a zrcátko po mně střelilo „vražedný“ pohled.

„Dobře,“ rozhodl jsem se pro pokus, všechny přirozené, nadpřirozené i elektronické smysly v nejvyšší pohotovosti: „Jsem tak těžký, protože nejsem úplně člověk. Mám organismus prorostlý pseudokovovými posilovači a...“

„... a jsi z budoucnosti a ty černý brejle nosíš, protože máš muší oči!“

Škublo to se mnou a glock mi do dlaně skočil skoro sám.

Barbar si zbraně nevšiml a arogantně se rozchechtal: „Taky čtu komiksy. A D-mana mám snad nejradši. Takovýhle kecy na mě nezkoušej!“

Co se na tohle dá říct?! Glock zmizel zpátky v pouzdru a druhé cvaknutí pružiny se také ztratilo v hluku motoru.

Takže jsme dál pokračovali plni „vzájemné důvěry“. Jednu výhodu to mělo - přes celé Holandsko a Belgii bylo v autě příjemné ticho.

* * *

Francouzská hranice byla v mírném údolí a jako předešlé se dala poznat podle velké modré smaltované tabule:

VÍTEJTE VE FRANCII!

A také podle zátarasů z policejních aut, bodlinatých pásů, kotoučů ostnatého drátu roztaženého daleko do rozbahněných polí a tří „nenápadně“ umístěných obrněných transportérů. Měly velká kola a stály na krajnicích ve stoupání za hraniční čárou - dvouhlavňové kulomety v otočných věžích svíraly silnicí až k zatáčce, z které jsme právě vyjeli.

„Třeba tu nejsou kvůli nám,“ optimisticky řekl Barbar.

* * *

„Určitě ne,“ řekl jsem já a rozepnul si plášť, abych měl zbraně co možná po ruce.

Před námi byla řada asi pěti aut - na jejím konci právě dobrzďoval luxusní černý mercedes - Barbar spořádaně zastavil za ním. Přestože jsme přes střechu limuzíny viděli pohodlně, výhled na to, co se děje přímo na přechodu, nám stínila oválná záď obrovského kamionu s cisternou, který stál těsně před medvědem. Na gigantické nerezové nádrži byl anglický nápis: GUINNESS - JEDINÉ PRAVÉ ANGLICKÉ PIVO.

„Tak, Barbaroso, teď se bude lámat chleba. Spíš ale kosti. Máš to auto půjčené na své jméno?“

„Blázníš? Ani na ksicht ne.“ Barbarův hlas zněl přiškrceně. Jestli to hraje, tak je opravdu dobrý herec. I když na druhou stranu, jestli je s nimi, tak jsem důvodem toho přiškrcení já - nebo spíš arzenál vystrkující růžky zpod mého kabátu. Výfuky kamionu vychrlily mračno šedého kouře a řada popojela.

Vedle boku cisterny vyšel muž v uniformě, pláštěnce, a se směšným igelitovým návlekem na zelené čepici - ruce volně položené na samopalu zavěšeném kolem krku. Pod pláštěnkou se rýsovala neprůstřelná vesta.

„Třeba to opravdu není kvůli nám,“ Barbarovi se do hlasu vracel klid, ale poněkud falešný. Přes cisternu s pivem nebylo vidět obrněnce.

„Jednoduše jim ukážeme papíry, oni nám kouknou do auta, zeptaj se, kam jedeme, my řeknem do Anglie a pojedem dál. No ne?“ Podíval se na mě. Byl pod mejkapem trochu pobledlý. Zřetelně, pokud jde o nárazové akce, zbabělý není. Pokud se musí přemýšlet pod hlavněmi kulometů, trochu ho to nalamuje.

„Kdo ti řekl, že mám nějaké papíry? A už si nepamatuješ, žes můj obličej poprvé viděl v novinách? A myslíš, že ve Francii noviny nemají? A navíc se obávám, že hranici už na cizí ksicht neskousneš - a zapamatovat si tvůj popis zas až takový problém nebude,“ pokusil jsem se ho uklidnit.

„A kurva!“ zaťal pěsti do volantu a divoce se rozhlédl.

„To by bylo trochu nápadné, teďka se rozběhnout do pole,“ ještě jsem ho popíchl. Jestli je nějak napojený ven, v rozrušení by se mohl prozradit.

Znovu jsem nic nezaznamenal.

Fronta popojela.

Když se na oblé zádi mercedesu rozsvítila brzdová světla, Barbar zařadil neutrál, vypnul motor a nechal chevrolet dojet setrvačností.

„Nech radši nastartováno, ať to nevystydne."

„Takže ty se do nich fakt chceš pustit?! Je jich půl armády a maj ty obrňáky!" Jak to řekl, asi mu to i naplno došlo. Jeho obličej dostal zajímavý zelený nádech - tam kde byla vrstva mejkapu silnější, zůstávaly zdravé fleky.

„Toho se neboj. Oni se pustí do nás."

„Humpf."

„Po tobě budu jenom chtít, abys dupal na plyn, dokud bude v dohledu nějaký kulomet. Takže to budeš mít docela jednoduché."

„Ježišmarjá!"

No jo, hamižnost se občas nevyplácí, někdy je lepší přijít o bordel než o život. Nebýt rudých rtů a náušnic, Barbar by byl proti šedi za sklem skoro neviditelný.

Fronta znovu popojela.

Celníci, policisté a vojáci se vyrojili na cisterně.

* * *

„Vyrazíš těsně, než přijdeme na řadu. Hned za mercedesem," kývl jsem na černou záď. „Musíš to stihnout, než oni stihnou položit ostnatý pás a..." V tom okamžiku čip a vzápětí i kybernetické oko zaznamenaly odposlechový paprsek, který se nám od nedalekého remízku opřel o levé boční okénko. Pro lidské smysly byl nerozpoznatelný.

„A co?" Barbar otočil hlavu.

„A v Anglii si dáme pořádně do frňáku," dal jsem si prst před pusu a zuřivě se zašklebil. Barbar ucukl, ale naštěstí jen nechápavě pokrčil rameny a řekl: „To si teda dáme."

Motor cisterny rozvibroval vzduch, výfuk vychrlil další. mračno dýmu a v chevroletu zavoněla spálená nafta. Mercedes popojel k zátarasu a odposlechový paprsek se přesunul na malý červený ford za námi.

„Už je to dobrý, odposlouchávali nás."

„Odposlouchávali?! Proboha jak?!"

„Nejjednodušejc, jak to jde. Laserem se snímá chvění okna." Barbar se na mě tak divně podíval a já se v duchu proklel. I já, když

čekám na boj, dělám chyby. A to bych na něco takového měl být z kosmických výsadků víc než zvyklý. Jak někomu vysvětlit, že vidíte i laserové světlo daleko od frekvencí zachytitelných lidskýma očima? Asi by mě zase nařkl z komiksovosti.

Barbar zabrzdil, přesunul šaltpáku na neutrál, hlasitě vydechl a přepnul automatiku z EKO na SPORT.

* * *

„Připrav se," řekl jsem co nejklidnějším hlasem. Asi takovým, jako bych myslel doklady, ne neodvratnou přestřelku. Laser už se nám zas opíral o sklo a záď černé limuzíny s německou euroznačkou se dala do pohybu. Dva vojáci poodtahovali ostnatý pás.

Barbar i já jsme zmáčkli ovladače a boční okénka začala sjíždět.

Barbar dýchal jako po maratónském běhu a ve studeném vzduchu zvenčí se jeho dech měnil v oblaka páry. Naštěstí se ovládal natolik, že netúroval motor nebo se nějak divně nešklebil. A když jsem si uvědomil, že něco takového zřetelně zažívá poprvé, musel jsem uznat, že se kontroluje víc než dobře - jak oválná záď cisterny mizela v dešti, zase se objevily ty obrněné transportéry a nechutně dlouhé kulomety.

Vojáci poodtáhli pás tak, že mercedes mohl projet. Zahučel motor a za černou zádí se zvedl oblak páry.

„Teď!" řekl jsem a zároveň zpod kabátu vytáhl steyr.

* * *

V režimu SPORT se motor chevroletu nechal docela hezky vytáčet. Přední i zadní kola se rozječela v divokých prokluzech a akcelerace mne zamáčkla do sedačky - jednička se ale nevytočila ani do půlky, když chromovaný ropovod na přídi narazil do mercedesu.

Rána těžkou limuzínu vykopla dopředu a do strany, v chevroletu trochu křuplo, jinak nic.

V té chvíli se za námi ozvalo rachocení samopalů.

„Skrč se!" zařval jsem v poměrně brutální modulaci. Samopaly mi starost nedělaly, ale z remízku, odkud předtím svítil odposlechový laser, nyní zableskl i záměrný.

Barbar nebyl schopen dělat všechno naráz, takže se pod dojmem z mého hlasu sice skrčil, ale pustil i řízení. Plyn naštěstí ne. Pedál myslím.

Hodil jsem si steyr do klína a levou rukou chytil volant.

* * *

První klička nás dostala na úroveň smýkajícího se mercedesu, druhá před něj, takže nám dávka od remízku rozsakrovala jen bočnici nákladního prostoru: do sedaček se zezadu zasekávaly střepiny a bzučící kousky plechu - odstřelovač používal výbušnou munici.

Barbar se narovnal jako pružina a neartikulovaně řval - létalo to z jeho strany.

Pustil jsem volant, chytil steyr a těsně podél nosu mu vypálil po směru zaměřovacího laseru.

Barbar přestal řvát a začal řídit - asi hrůzou.

Zasáhly nás ještě dvě výbušné kulky, pak projektil ze steyru odstřelovače umlčel - zablesklo se velmi pěkně, impozantní zvuk exploze bohužel ztlumila vzdálenost a déšť. Tady to střelivo je jiné kafe, než co jsem zkoušel u Krysy - podstatně *vřelejší*.

* * *

Vyjící automatika přeřadila na dvojku, ale zdaleka to neznamenalo, že se kola přestala protáčet. Chevrolet stále plaval jako hodně špatně ovladatelná loď.

Vzňáááu! Dva projektily malé ráže šikmo prosekly mé dveře a prorazily nepravidelné otvory do předního skla. To už jsme se řítili na úrovni prvního obrněného transportéru. Vojáci v něm naštěstí spali nebo co.

* * *

V těch dvou výš naneštěstí ne.

* * *

Uznávám, když se někdo poprvé dostane do křížové palby dvou, zdvojených kulometů, může ho to poněkud znepokojit.

Mokrý asfalt před námi skákal do výšky, odražené střely kvílely a Barbar ječel vysokým hlasem. Ale pořád řídil. I když nevím, jestli to bylo vítězství, protože měl zavřené oči.

Chevrolet přeřadil na trojku - to už jsme jeli skoro sto třicet.

Vyklonil jsem se z okénka a dvakrát stiskl spoušť. Vzápětí jsem musel uznat, že Krysa o účinnosti střeliva skutečně nepřeháněl. Mířil jsem na bližší transportér.

Pod sršícími hlavněmi kulometů se dvakrát zablesklo, obrněnec nadskočil (jasně jsem viděl, jak se z něj odrazila všechna voda a čáry barvy) a v dalším okamžiku se za oslňujících světelných efektů rozlétl na kusy. Což bylo snad ještě horší než kulomety: Rozžhavené trosky svištěly jako v nejhustší šrapneliádě a kreslily do vzduchu kudrnaté kouřové stopy. A že jich bylo!

* * *

Jakýmsi zázrakem nás zatím zasáhly pouze tři kulky - mám na mysli ty podstatné, z kulometů. Vojáci ve zbylém obrněnci před námi zřejmě nebyli připraveni střílet do lidí, tak se snažili trefit pneumatiky, což jde zepředu dost špatně. Zato mě střílení po lidech odjakživa baví.

Automat řadil za čtyři a už jsme jeli sto osmdesát.

Tehdy nám (s ohavným zvukem) prolétl střechou kus žhnoucího pancíře a zároveň jsme vjeli na hlínu a trosky, které na silnici vyvrhl výbuch zasaženého transportéru. Chevrolet šel do nekompromisního smyku.

* * *

Barbar se rozječel ještě vyšším hlasem a já se ohlédl dozadu na škody.

Ten kus pancíře prolétl i podlahou, ale zdálo se, že s sebou nevzal nic podstatnějšího. Barbar se nejen rozječel vyšším hlasem, ale už tak zavřené oči si zakryl rukama - a co horšího - zbaběle ubral. I když, ten smyk začínal vypadat docela nepříjemně.

Zase jsem musel odložit steyr, chytit volant a věnovat se provozu.

* * *

Přidupl jsem plyn k podlaze - příjemný nepříjemný, co je to takový smyk na mě.

Vzápětí vůz prošila dávka z kulometu. Vojáci před námi si uvědomili, když jim někdo odpráskne spolubojovníky i s transportérem, že mířit na pneumatiky netřeba. Úlomky skla a sršící kousky hořícího plechu bzučely jako hodně nasraný hmyz. Skutečně hodně. Vojáci to měli o to snazší, že jsme se smýkali téměř přímo proti nim a nedalo se s tím nic dělat.

Jedna kulka mi sklouzla po čele.

Ochranný implantát to s přehledem vydržel, ale ráz mě hodil na stranu, čili jsem strhl volant, čili chevrolet, už tak ve smyku, se roztočil jako vrtule.

Jednu výhodu to ale mělo.

I když výhodu - když jsme předkem mířili dozadu, zahlédl jsem, že se ten první obrněnec probudil a že chrlí dým na všechny strany, jak se za námi žene. Už i střílel.

Někdy je možná lepší nevědět všechno.

* * *

Dotočil jsem šesté hodiny, prudkým kontra zhoupl stroj na druhou stranu, přidal a vůz se srovnal.

„Musíš řídit, Barbare! Já musím střílet!“ přeřval jsem dunění větru deroucího se vyskleným předním oknem ani jsem si nevšiml, kdy jsme o něj přišli - sklo zbělalé prasklinami leželo na kapotě jako vyplazený jazyk a trosky stěračů mrskaly vzduch. Štěstí, že mne seberychlejší kapka deště nebodne.

Pustil jsem volant možná trochu dřív, než Barbarovi došlo, co jsem řekl, a protože si pořád tiskl ruce k obličeji, vymetli jsme příkop; jeho déšť asi trochu *štípe*. Když ale zjistil, že nikdo neřídí, sice začal znovu ječet, ale začal i řídit. Kapky mu mejkap z tváří přímo odstřelovaly.

* * *

Já jsem zatím hmatal po steyru, který zapadl pod sedadlo a zaklínil se tam. To jsme právě projížděli kolem posledního obrněnce - pokoušel se nám zatarasit cestu. Náš předchozí neřízený manévr ale řidiče zmátl natolik, že byl přesně na opačné straně, než jsme se kolem něj mihli. To nic neměnilo na tom, že střelec o nás věděl víc než dobře. Nechutné plameny u očazených ústí kulometů jsem mohl sledovat docela snadno i skrz prostřílené dveře: byly tak blízko, že uvnitř chevroletu roztančily naprosto akční stínové divadlo.

I kulometčík zezadu už se bohužel zastřílel.

* * *

Chevrolet byl najednou plný kouře a pachu rozpáleného kovu a hořícího čalounění a hořící elektrické izolace a hořící... A zase se začal stáčet a já pořád nemohl vyprostit zbraň. Mrkl jsem na Barbara, ale nevypadal, že by se ho předchozí ocelová smršť nějak dotkla - kdyby se ho dotkla, už by asi nevypadal vůbec; víc času na zkoumání jsem neměl a vytí kulek se opět blížilo.

* * *

Konečně jsem steyr vytáhl, a ještě než jsem se narovnal, už jsem tiskl páčku a motorek ovládající sedačku se rozbzučel. Dost mě překvapilo, že funguje.

„Jak praktické," zašklebil jsem se, když jsem se ocitl čelem k zádi.

* * *

Tlak vzduchu už dávno vyrazil okna v zadních dveřích, takže jsem měl oba obrněné transportéry přímo před sebou. Jeden dál, jeden blíž. Proti našemu stroji zřetelně ztrácely na každém metru, ale co jim chybělo na rychlosti, to dohánělo kulomety.

A jedna ze dvou dvojitých řad rozprsků právě přestoupila z asfaltu do chevroletu.

Trvalo to snad jen vteřinu, ale kulky probušily interiér skutečně důkladně. Dvě mi prolétly kolem uší tak těsně, že jsem to snad nezažil, další podélně rozpárala střechu (jako otvírák na sardinky), a co

hůř, sladce zavoněla přehřátá chladicí kapalina. Zdánlivě nezničitelný chevrolet začal mechanicky výt, potácet se a trhlina ve střeše jako by dýchala.

Osádky obrněnců ošklivou krátkou hlaveň steyru vidět nemohly, takže jim poslední pohled na svět nezkazila.

* * *

Možná trochu zbytečně, ale vypálil jsem celý zbytek zásobníku. Dávkou.

* * *

Cesta za námi zmizela v dlouhé, gigantické explozi, ze které létaly obrovské kusy hořícího asfaltu a do ruda rozpálených trosek. Jak nás nabrala tlaková vlna, chevrolet se roztančil od krajnice ke krajnici a Barbar se zase rozječel. S tlakovou vlnou nás dostihl takový žár, že na chevroletu vzplál lak a mně se zakalilo sklo v brýlích.

„Hořej mi vlasy!“ zařval Barbar. V dunění a ryku větru jsem ho i já slyšel jen tak tak.

„Jen se ti z nich trochu kouří,“ řekl jsem si pro sebe; trápila mě zrovna jiná věc: Jeli jsme kolem dvoustovky a chevrolet se nejen rozpadal, ale požár se docela utěšeně šířil - i přes vichřici a déšť.

Oheň burácel a vinul se za námi v ohonu hustého kouře. Tušil jsem, že stroj má docela velkou nádrž. S benzinem. Ale na druhou stranu, zastavit, vylézt a začít pobíhat po polích - to by byla holá sebevražda.

Měkké bláto a moje kila k sobě nepasují.

Pokusil jsem se otočit čelem po směru jízdy, ale ovládání sedačky už nefungovalo. Brzdy podle všeho taky ne a převodovka byla zablokovaná na čtyřce - navíc nějaká kulka urazila řadicí páku těsně nad vodicí kulisou. Klekl jsem si na sedák a zaklepal Barbarovi na rameno. Otočil se a jeho pohled byl trochu šílený, tváře se mu nadouvaly a vlnily tlakem větru, tekl mu po nich déšť, slzy, mejkap a zároveň krev z mnoha malých ranek; mašle vlála a akční ohon ohořel na něco, co vypadalo jako hodně použitá hajzlštětka.

„Nebrzdí to!“ zařval.

„To je dobře! Musíš dojet tu cisternu!“ Spíš než slova pochopil prst, kterým jsem píchl dopředu k lesklé oválné zádi asi dvě stě metrů před námi. GUINNESS - JEDINÉ PRAVÉ ANGLICKÉ PIVO. Byl to také jediný dopravní prostředek v dohledu - za celou dobu nejelo ani jedno auto v protisměru.

K nevíře. Když Barbar chápavě kývl, opět jsem se otočil dozadu. Trhlina ve střeše se rozjela na dvacet centimetrů a s každým „nadechnutím“ se zvětšovala. Dobrá zpráva byla, že požáru se stále nedařilo postupovat proti větru - aspoň ne moc rychle. Mechanické vytí najednou prudce zesílilo, po ostrém řinčivém prásknutí utichlo a na silnici vychrstl proud hořícího oleje a kusy rudě svítících ozubených kol. Že jsme přišli o zadní náhon už asi nikomu nevadilo - naopak, stroj utěšeně zpomalil.

Nebo neutěšeně, to podle toho, zda jsem to hodnotil z hlediska absence brzd, nebo postupu požáru.

* * *

Záď cisterny se stále blížila, přestože obrovský tahač chrlil mračna dýmu, aby si nás udržel od těla.

Po explozi transportérů za námi zbyl už jen neprůhledný černý oblak, který těžce lnul k zemi. Prostor bičovala rádiová záplava hysterické francouzštiny, pláče, křiku o pomoc... ale tam dole přežil i někdo od britských speciálních jednotek - jeho angličtina chladně a srozumitelně popisovala situaci a doporučovala opatření. Na navrhované bitevní vrtulníky je naštěstí příliš špatné počasí. Ten klidný hlas se mýlil jen v tom, že náš automobil je nepoškozený - skrz mrak po výbuchu nás jeho majitel nemohl vidět.

Mrkl jsem dopředu a byl nejvyšší čas začít se zabývat brzděním. K cisterně jsme měli sotva dvacet metrů a prudce se blížili. Utrhl jsem opěradlo a hodil ho za sebe.

„Pusť!“ levou rukou jsem chytl volant a Barbar zvedl paže - na dlaních měl krvavé podlitiny.

Zatočil jsem, abychom cisternu dojeli zprava, a těsně než příď chevroletu dosáhla úrovně rozměrných zadních světel, jsem opatrně zatáhl za ruční brzdu. Přestože opatrně, chevrolet začal dělat věci na

auto vskutku nevídané - choval se spíš jako tahací harmonika. Ale zpomalil.

Nerezový bok nádrže nám zakryl levou půli nebe - cisterna jela kousek přes sto třicet a její motor nyní přehlušoval i svist větru.

„Vlastně, stojíš pořád o ty prachy?!“ zařval jsem na Barbara. I přes ten motor poklesla úroveň randálu na míru, kdy by mohl slyšet i on:

„Jestli ne, můžeš tady klidně zůstat!“

„Ne - ty prachy! Ale jdu s tebou! Co jinýho mi kurva zbejvá!“ To měl nakonec pravdu. Nevím, nevím, jak by pozůstalým pohraničníkům vysvětloval, že se jenom vezl. A to dokonce, i kdyby spolupracoval s Bratry. Francouzi prý jsou docela impulzivní národ.

„Takže skáčeš první! Chyť se toho žebříku!“ píchl jsem prstem k nerezové lávce a nerezovým stupňům na boku nádrže.

Řidič tahače tušil, co chceme udělat, a asi viděl moc akčních filmů, takže cisternou začal smýkat ze strany na stranu. Ale když chcete, aby tohle bylo účinné, musíte to s tak velkým autem dělat trochu razantněji.

Takže mi nedalo práci vlnit se synchronně s ním.

„Tak už skoč!“ zařval jsem na Barbara.

Zakrvácený obličej s rozmazaným mejkapem se na mě otočil:

„Jak jako *skoč*?!“

„Na kapotu a na žebřík!“ ukazoval jsem prstem a zároveň použil jednu z nejhorších modulací, jakou umím. A bylo to poznat i v tom kraválu, takže Barbar přestal hloupě zdržovat, sáhl pod sedačku a už jsem z něj viděl jen podpatky kozaček. Můj hlas dokáže být nepříjemnější než přeskakovat z jedoucího auta na druhé. To, co vyndal zpod sedačky, byla takzvaná výsadkářská verze osvědčeného AK s prodlouženým zásobníkem. Byť výsadkářská, na to, aby se nosila v zubech, je přesto dost velká. Barbar to pod vlivem mého hlasu zvládl docela snadno. Přesmekl se po kapotě a přeskočil na cisternu, jako by to dělal každý druhý den. Odpotácel se po úzké lávce na stranu, zahákl se loktem za trubku žebříku a pověsil si samopal kolem krku. Výkyvy návěsu s ním cloumaly, ohořelé vlasy se mu mrskaly kolem hlavy a vínová mašle vlála.

Začal jsem se chystat také. Budu mít na přeskok míň času a podstatně míň stability.

* * *

Nejdřív nabrat rychlost.

Šlápl jsem na plyn.

Chyba.

Chevrolet, místo aby přidal, škytl, z motoru se ozval tlumený výbuch a dírami v kapotě vytryskla pára. A cisterna ulétla dopředu.

V motoru znovu bouchlo, kapota nadskočila a do kabiny se krom páry začal valit mastný černý kouř. Požár zepředu i zezadu, bez bojové kombinézy, to bych skutečně nerad. Trhl jsem ruční brzdou, dodávka se otřásla, prasklo v ní a uložení zadních kol se vytrhlo z karoserie.

Chyba číslo dvě.

Stroj se roztočil, tentokrát naprosto neovladatelně, a od míst, kde se plech třel o asfalt, zářily snopy bílých jisker.

A do všeho toho ohně zavoněl benzin.

* * *

Tehdy jsem si vzpomněl na granáty a náplně do plamenometu a zásobníky do steyru a poněkud se mi orosilo čelo. Bez váhání jsem pustil volant, otočil se, stáhl hlavu mezi ramena a rozběhl se ze všech sil. Do díry, kterou do podlahy prorazil kus pancíře z prvního zasaženého obrněnce, jsem naštěstí nešlápl.

* * *

Rozstřílené zadní dveře náraz mého těla nemohly vydržet, vytrhly se z pantů a vypadly na silnici - i se mnou.

* * *

Průlet ohnivou vlečkou nebyl nic hezkého.

* * *

Chtěl jsem na dveře dopadnout nějak rozumně a surfovat, ale plácnul jsem sebou na bok a byl rád, že jsem se na nich vůbec udržel.

* * *

Trhaný plech pode mnou kvílel, jiskry létaly a dveře za prudké rotace zpomalovaly - na mokrém asfaltu ale nijak intenzivně.

Svět kolem se točil ve skutečně divokých čmouhách.

Tak tak jsem se zorientoval (aspoň kde je nahoře a dole) a začal se rozhlížet po chevroletu, až mi křupalo v krčních obratlích. Nebylo by zdravé rotovat moc blízko.

Dodávka právě vysekla divoké salto přes krajnici a ještě ve vzduchu vybuchla. Přitiskl jsem hlavu ke dveřím a už kolem bušily trosky a létaly špláchance hořícího benzinu.

* * *

Kupodivu, jediné, co se mi stalo, bylo, že mne o deset centimetrů minul zkroucený ropovod původně chránící příď stroje. Takže se mi nestalo nic. Ani kabát jsem si neumazal a kalhoty neroztrhal; jen puky už nebyly co dřív. Dokonce ani klobouk mne neopustil - visel mi na šňůrce na zádech.

Dveře se zastavily a najednou panovalo až neuvěřitelné ticho. Hučení ohně pomíjím, protože přes něj bylo slyšet i syčení vody, jak se odpařovala pod rozžhavenými dveřmi.

A zezadu do ticha znělo túrování motorů. Pozůstalým vojákům a celníkům zbyla i nějaká auta, podle zvuku nejméně dvě a teď se podle všeho složitě prodírala přes steyrem přeoranou silnici. Sáhl jsem do kompozitové schránky a zasadil do zbraně nový zásobník. Budu se muset krotit, mám už jen dva. Ale na osobáky by vlastně měl stačit glock; co *měl, musí* stačit. Schoval jsem steyr, trhl pravým zápěstím a pistole mi skočila do dlaně - docela mě udivilo, že jsem ji v tom chaosu neztratil. Přepnul jsem volič do polohy DÁVKOU.

Plán je jasný: bezpodmínečně potřebuju auto (v protisměru pořád nic, ale to je vždycky tak). Odhadoval jsem, na jakou asi dálku dokážu v oparu a dýmu zastřelit řidiče policejního vozu, když mi došlo, že ani vzdáleně neslyším motor cisterny.

A to bych měl.

Takže jsem se ohlédl a pořádně zaostřil. A opravdu - tahač stál. Asi sto metrů ode mne.

A protože mě uprostřed polí nic nedrželo, rozběhl jsem se.

* * *

Proč asi cisterna zastavila, přemýšlel jsem a rychlé pleskání mých bot tlumila sedající mlha. Barbar buď zase změnil názor na peníze, nebo ho Církev zmáčkla tak, že svou fízlovskou práci bere hodně vážně. Jestliže platí druhá varianta, tak buď Bratři chtějí zjistit, jestli mám komplice a pak nás zničit naráz, nebo mě chtějí dostat živého. Vzpomněl jsem si na Seydelmanna a jeho nerezový instrumentář. Ale na druhou stranu, v případě, že je to pravda - to, že mne chtějí dostat živého-, tak s tímto plánem zřetelně někdo mocný nesouhlasí. A to přesně ten *někdo*, kdo na francouzských hranicích zorganizoval zátaras a nahnal do remízku odstřelovače s kanónem. A podle přítomnosti ledového anglického hlasu asi tento někdo není Francouz, ale je z toho proklatého ostrova.

Proč mi sakra všichni chtějí ubližovat, když jsem pan Hodný?

Mé podrážky pravidelně dopadaly na asfalt a rozstřikovaly vodu. Přes spletitost úvah jsem nezmoudřel ani o kousek.

* * *

Nápis na zádi cisterny se blížil asi tak rychle jako hluk motorů zezadu. Kdyby mě ti policisté neviděli běžet, a kdyby se nám s Barbarem podařilo někde ve velkém stroji schovat a zároveň si zajistit řidičovu spolupráci, mohlo by to projít: Anglické pivo, anglická cisterna, Anglie nadosah.

Přidal jsem.

* * *

„Kde seš?!“ přivítal mě Barbar, „běháš jako šnek!“ Řidič tahače seděl s rukama za hlavou a s hlavní kalašnikovu hluboko v obrovském houbovitém břiše - tady v těch vyžraných jedenadvacátých stoletích jsou všichni strašně tlustí.

Přestože anglická, měla cisterna volant kontinentálně vlevo.

„Vypadám snad na sprintera?! I s takovýmhle autem se dá couvat!“

Prudce jsem vydechl a vyhoupl se do kabiny. Udýchaný jsem nebyl, s okysličovacími schopnostmi mého organismu mi udýchání nehrozí, ale zkuste si nějak rychleji běhat se skoro třímetrákovým tělem bez bojové energie. Naštěstí jsem nepřišel ani o černé brýle - skrz ožehlá umělohmotná skla sice nebylo moc vidět, ale nemůžu chtít všechno.

Břicháč za volantem se potil, byl bledý a páchl strachem - Barbarova sladká voňavka zřetelně prohrávala a přiškvařený smrad bývalého účesu tomu všemu statečně sekundoval.

Za sedadly - oddělená závěsem - byla kóje s postelí, uváleným spacákem, nahatými fotkami, věšákem, miniaturním umyvadlem, zrcadlem, chemickým záchodem a ledničkou.

„Ideální," řekl jsem, přehoupl se tam a prosedl vršek lednice. Alespoň byla pohodlnější. Barbar mne následoval a usadil se na pryčně, AK pohotově. Poodhrnul jsem závěs, a řidičovy zpocené vlasy jsem měl přímo před očima. Prostrčil jsem glock mezerou mezi vrškem opěradla a opěrkou hlavy a přitiskl mu studenou hlaveň k týlu:

„Břicháči, poslouchej, co říkám, chovej se podle toho a vyvázneš. Jinak nezapomeň, že i kdyby to mělo být poslední, co v životě udělám, pošlu ti mozek na špacír. Jedem!" I když se to zdálo nemožné, chloupky na krku se mu zježily ještě víc než dosud. Motor zaduněl, tahač se roztřásl a rozjel.

* * *

Za slabou půlminutu se kolem nás prohnala dvě policejní auta plná uniforem a zbraní. Nezastavili nás, jen z otevírací střechy prvního vozu nahlédl do kabiny odstřelovač - přes hledí dlouhé zabijácké pušky.

Břicháč hlasitě škytl, jinak nic. Z francouzského hlášení mi čip přeložil: „V pořádku, je tam jen ten tlusťoch." Zajímalo by mě, jestli policajti z hořících trosek u silnice poznali, že ta dodávka byla naše, a když ano, jestli poznali, že v ní už nesedíme. Podle toho odstřelovače nejspíš jo.

„Výborně, Břicháči," klepl jsem do zpocené hlavy: „Jestli budeš pokračovat v podobném duchu, dožiješ se příštích narozenin." Použil jsem pozitivně modulovaný hlas, protože jsem nechtěl, aby strachy

ztuhlý řidič naboural. A taky proto, že dusivý pach jeho potu začínal být skutečně nepříjemný. Zaťaté svaly na tučném krku povolily.

Barbar se ošil a položil AK na postel: „Co chceš dělat dál... ééé... Sakra, víš, žes mi ještě neřek, jak se jmenuješ?“

„Žádná jména,“ zarazil jsem ho, „a co chci dělat dál?“ Otočil jsem se zpátky k šošolce vlasů trčící nad opěrkou: „Kam jedeš s tím pivem, smím-li se zeptat?“

„Už bez piva. Vracím se domů. Anglie, Londýn,“ zachraptěl šofér. Měl nízko posazený hlas a přístavní přízvuk.

„No výborně! Takže pro tebe mám příjemnou zprávu - jedeme s tebou. Aspoň se budeme moci blíže poznat.“

Tlusťoch tiše zaúpěl.

* * *

Barbar si před zrcadlem vytahal z obličeje střepinky skla, umyl se, polepil náplastmi, vyndal z kapsy malou taštičku a namaloval se. Kabina byla na rovné silnici naprosto v klidu, tak mu to i šlo. Náplasti a namodralé strniště trochu kazily výsledný dojem, ale nemyslím, že by to někomu vadilo. Když s touto bohulibou činností skončil, usušil si u výdechu topení vlasy (vzal je předtím mýdlem, takže přiškvařený smrad vymizel), chvíli jen tak seděl, pak si začal něco povídat pro sebe a vrtěl přitom hlavou. Břicháč zase každých deset minut zkoušel rádio, ale můj paprskový úder ho spolu s palubní vysílačkou zničil už docela dávno.

Já jsem sledoval policejní hlášení a občas poslouchal hudbu.

A tak to šlo až do Coquelles. To už byla tma a pro změnu opět pršelo.

* * *

Oranžové světlo lamp se rozpíjelo ve stružkách vody na okrajích velkého čelního skla a stěrače kmitaly jako dva synchronní hadi.

Projížděli jsme městem ve večerním mnohaproudém dopravním chaosu a při pomalé jízdě bylo nejhlasitějším zvukem bubnování deště po střeše. Podle relativního klidu v éteru by u tunelu neměla být než rutinní kontrola, ale na druhou stranu, kdo těm Francouzům má rozumět - čip chvílemi nestíhal. Už dávno jsem na Břicháče ne-

mířil, jen jsem nechal pistoli zastrčenou v mezeře mezi opěradlem a opěrkou, takže vždycky, když se příliš uvolněně opřel, studená hlaveň ho políbila na krk. Mělo to na něj „elektrizující účinky“ a aspoň jsem se nemusel bát, že usne. S Barbarem jsme se nebavili - naznačil jsem mu, že bychom potom řidiče museli zabít. A ani jsme se ostatně neměli bavit o čem. Pořád jsem byl tak padesát na padesát přesvědčený, že je volavka, a chmurně jsem přemýšlel o blízké budoucnosti, ve které se za mnou bude potácet jeho zmalovaná mrtvola. V nerozhodném případě je vždy lepší předpokládat tu horší možnost. Vlastně jsem Barbara zatím nezabil jen proto, abych nevyděsil Břicháče.

Barbar a Břicháč - to jsou jména, že kdybych je měl vymyslet, tak je nevymyslím.

* * *

EUROTUNEL II - 300 m.

Minuli jsme další ceduli; Břicháč to tady znal a bez problémů se proplétal složitým systémem nadjezdů a křižovatek.

Eurodvojka je na rozdíl od jedničky průjezdný přímo - auta nemusí na vlak, takže je o dost rychlejší. Dražší, ale rychlejší.

Za hodinu a půl popojíždění, odbočování, ale hlavně stání se před námi rozjasnilo. Množství oranžových výbojek dělalo ze vstupního otvoru tunelu oranžovou bránu do pekla - na širokém prostranství bylo jasněji než ve dne a stovky v proudech uspořádaných aut se v dešti leskly jako vyleštěné náboje v zásobníku.

„Nechci vám do ničeho kecat,“ promluvil potřetí za cestu Břicháč, „ale před tunelem je protiteroristická kontrola. Maj čidla, který prej zachytěj libovolný zbraně a výbušniny.“ Tlusťoch zřejmě tušil rozepři a zřejmě v ní nechtěl být na naší straně. Bláhovec.

„Žádný strach,“ řekl jsem.

Břicháč se schoulil, ale neřekl nic. Protože se fronta zrovna rozjela, odbočil do pruhu pro nákladní vozy z unie.

Brzdy zaskřípaly.

„Žádný strach,“ zopakoval jsem, „ale jen pokud se nepustíš do nějakých nepředložeností.“ Obtočil jsem prsty kolem pažby glocku. Břicháč už se na kliku nepodíval. Bylo by sice zajímavé vidět takového sádla sprintovat deštěm, ale kdybych po něm střílel, i poněkud

nápadné. Pro jistotu jsem se napojil na elektroniku tahače a zamkl. Zdánlivě samovolné cvaknutí v zámcích nikdo nekomentoval.

„Je to veselejší fronta než na francouzských hranicích, co?“ pokusil jsem se rozptýlit atmosféru obav, která se kabinou šířila.

„Jo,“ řekl Barbar silně sevřeným hlasem, který jeho odpověď spolehlivě popřel.

„Netrpíš klaustrofóbií, náhodou?“ Kdyby začal u vjezdu do tunelu vyvádět, bylo by to zlé. Musel bych ho zabít už teď, ale to by určitě začal vyvádět Břicháč. Nedobrá situace. Dvou mrtvol v kabině už by si někdo mohl i všimnout; nemluvě o tom, kdyby se cestou v tunelu začaly probírat.

„Ne klaustrofóbií ne. Ale špatnejma předtuchama.“

Poklepal jsem na steyr pod kabátem: „Na špatné předtuchy máme účinný rozptylovač.“

„No právě. Jestli s tím v tunelu něco...,“ naznačil střelbu, „tak nezapomeň na celej širokej, studenej a mokrej La Manche nad náma.“

„Projet tímhle tunelem je tak drahý právě proto, že by měl něco vydržet.“ Barbar nepoznal, že lžu, čili toho o Eurodvojce ví ještě míň než já; jestli je to vůbec možné. To by ale bylo *spláchnutí*, prostřelit steyrem díru do stropu.

Jak jsme popojížděli, tak se na krajnici objevily velké informační tabule s nákresy a popisem tunelu. Kupodivu jsem si nevymýšlel, opravdu byl navržen tak, aby byl bezpečný proti teroristickým útokům - alespoň co se bomb týče. Malá prý stěnu neprorazí, velkou se stoprocentní účinností zachytí protiteroristická kontrola. Rázem jsem se cítil o hodně klidněji.

Dojeli jsme k semaforu propouštějícímu vozy ke kontrolám. První byla váha, pak pasovka, clo a mýtné.

* * *

Rozsvítila se zelená, Břicháč zařadil, najeli jsme na čidla, muž v uniformě mrkl na displej a odmávl nás. Břicháč pustil spojku a žluté šipky cisternu navedly na druhé kontrolní stanoviště.

Břicháč zastavil pod vysokou střechou, předními koly přesně na čáře s velkým bílým nápisem STOP, vlhké brzdy zaskřípaly a pneumatický systém hlasitě odfoukl. Vzápětí jsem ucítil elektronické prsty, jak zvenčí prohmatávají celý kamion.

To už nám další muž v uniformě vystoupil na schůdky a zaklepal na okénko. Měl v ruce takovou nedlouhou kovovou hůlkou.

* * *

Tlusťoch zmáčkl ovladač a sklo sjelo. Kontrolor před pachem jeho potu trochu couvl, ale ruku s čidlem dovnitř strčil. Nechtěl jsem riskovat, chemický senzor by si granátů a napalmu mohl všimnout - slabý úder paprskem a elektronika zemřela.

„/Merde/," řekl policista, když kontrolky na hůlce zhasly. Myslel jsem, že nás odmávne, ale pokračoval anglicky: „Čekejte." Poodhrnul jsem závěs a mrkl do vnějšího zrcátka. Přestože nás předtím prohledaly dálkové senzory, další muži s tyčkovitými čidly obcházeli celou cisternu. V hlavě mi zablikalo. To kamionu před námi nedělali.

„Připrav se!" Lusknutím prstů jsem upoutal Barbarovu pozornost. Tiskl AK ve zpocených rukou, až kov zbraně kysele voněl.

Kontrolor se vrátil s novým čidlem. Jak šel, prohlédl jsem si ho bedlivěji. Pod volnou bundou s reflexními pruhy a reflexním francouzsko-anglickým nápisem HRANIČNÍ STRÁŽ se mu rýsovaly charakteristické hrany - a na co by celník nosil neprůstřelnou vestu, že. Znovu strčil ruku dovnitř. Neviděl jsem mu do obličeje, ale mezírkou v závěsu jsem stále viděl vnější zrcátko. Signál mého čipu sepnul kontakty motorku a zrcátko se natočilo. Kontrolor právě bezhlesně naznačoval slova - anglická slova, a šlo mu to, že to někde musel trénovat.

‚Jsou tu?' odečítal jsem stejně snadno jako Břicháč. Od přístavu se ozvalo zahoukání lodě.

„Ne, nejsme."

Strhl jsem závěs a střelil pseudocelníka do čela. Zároveň jsem Břicháčovi zaječel do ucha: „Jedééém!", že by se rozjel, i kdyby byl mrtvý.

Rána z glocku muže srazila ze schůdků, jako bych ho bacil kovadlinou, a krev s mozkem přetapetovaly Břicháčův obličej do značně impresivního výrazu - přesto zadupl plyn, až se tahač rozeskákal.

V příštím okamžiku už do cisterny bušily kulky ze všech stran.

* * *

„Čekali tu na nás!“ řval Barbar do rachotu trhaného plechu a výbuchů pneumatik a cloumal závěrem kalašnikovu.

„Klid!“ řval jsem já. „Střílejí na kola! Nechtěj zabít řidiče! Dokud nezačneme i my, nemůžou si dovolit ho odprásk... !“

„*Závora*... !“ zařval pro změnu Břicháč. Jeho další slova zanikla v explozích, s nimiž nás opouštěly další a další gumy. Volant v sádelnatých rukou se škubal a zmítal a předlouhý stroj se na prázdných kolech vlnil jako chřestýš.

Nebyla to ani tak závora, jako spíš pancéřová vrata. Tlustá pancéřová vrata. Zatraceně tlustá. Vyjížděla z bočních stěn tunelu jako gigantické čelisti a bylo jasné, že pokud se sevřou, nastanou problémy. Plavným pohybem jsem nechal glock zmizet v pouzdře a tasil steyr.

* * *

Protože se mi nechtělo střílet skrz přední sklo, překulil jsem se na sedačku spolujezdce a vykopl ho. Z levého křídla vrat se zablesklo, ústí tunelu zmizelo v oblaku kouře a ostrá exploze bodla v uších.

Dojem z mého hlasu už asi vyprchal, protože Břicháč ubral.

Přidupl jsem plyn i s jeho nohou.

* * *

Na levé části vrat svítila doběla rozžhavená skvrna a ve svrchním plášti byl otvor.

Veřeje se ale nerušeně svíraly dál.

Přestože mám v tomto Čase asi jeden z nejvyvinutějších instinktů vyhodnocujících vzájemné pohyby těles, v této chvíli jsem si vůbec nebyl jistý, jestli to stihneme. Tlusťochovi navíc dělalo ovládání mnohatunového stroje na prázdných pneumatikách až neuvěřitelné problémy.

Chytil jsem levou rukou volant a tahač se stabilizoval.

* * *

I když po nás stále střídali, a uvnitř tedy panoval solidní kravál, Břicháč s Barbarem ho docela solidně přehlušovali - jejich instinkt

vyhodnocující vzájemné pohyby těles zřetelně vyhodnocoval, že to nestihneme. Já už jsem věděl, že cisterna neprojede, a tak jsem maně přemýšlel, zdali se tahač utrhne, nebo zastaví s ní.

V té chvíli ale svírání vrat ustalo.

I střelba na okamžik ustala - jakoby překvapeně.

Usoudil jsem, že s uvolněním naší cesty nemá žádná ze zdejších autorit nic společného.

Éterem zavířila změť vzteky rozžhavených, francouzských hlasů. Práskla jediná odpověď a střelba se rozjela nanovo. Tentokrát se pokoušeli mířit na motor.

To už jsme ale dojížděli k nedovřeným vratům.

* * *

Střelci byli natolik dobří, že mnoho projektilů prorazilo dlouhý čumák tahače, a přitom do kabiny vlétly jen dva. Kupodivu nikomu nic neudělaly.

„Přestaňte řvát! Sakra!“ přeřval jsem Břicháče i Barbara: „V tunelu nám nic nehrozí. Zas až budeme vyjíždět ven.“

„Moje auto!“ kvílel Břicháč. Z průstřelů v kapotě se linuly proužky bílého dýmu. Mrkl jsem na teploměr: „Snad je to jen chladič. Barbare, leukoplast!“

„Cože?!“ V suchém, výfukovými plyny páchnoucím větru mu slzely oči, ohořelý akční ohon se mrskal ze strany na stranu a náušnice se kývaly. V kabině to hvízdalo a dunělo a závěs před kójí pleskal a frčel.

Co si člověk neudělá sám...

„Drž to fest! Jestli zpomalíš, tak tě zabiju!“ zařval jsem tlusťochovi do ucha, pustil volant, přesmekl se zpátky přes opěradlo a utrhl ze stěny lékárničku. Už s klubkem náplasti v zubech jsem prolezl vyskleným předním oknem a přitiskl se k čenichu auta. Bílé proužky kouře se zatím změnily v kučeravé pruhy.

Řev motoru se odrážel od stěn, prostřílená kola ječela jako Derviš Absolut, klobouk mne bušil po ramenou a šňůrka mi do krku vyrývala strangulační rýhu. Protože v dohledu nebylo žádné auto, do kterého bych mohl přesednout, až do Anglie to musí jít s guinnessem. Zaklesl jsem se nohama za rám okna, zarazil prsty do spáry v plechu,

vytrhl panty a odhodil levou stranu kapoty na rychle ubíhající asfalt. Hluk motoru prudce zesílil a do obličeje mi zasyčela glykolová pára.

Naštěstí to koupila jen hadice, ostatní škody nepočítám. Odtrhl jsem ochranou plastikovou fólii z celého pruhu náplasti, obalil ji kolem průstřelu (šlo to pěkně blbě) a ještě to omotal náplastí. Vřelá chladicí kapalina mi tekla přes prsty, ale takhle kolem sto dvaceti stupňů to nevadí.

Chvíli jsem svou práci pozoroval - kolem krajů fólie prskaly bublinky a trochu to rosilo, ale těch třiapadesát kilometrů by to vydržet mělo.

Když jsem se otočil, že se vrátím, postihl mne vážný problém: vzdušný vír mi strhl brýle. Nemohl jsem se pustit, abych si oči zakryl rukou a oba spolucestující se na mě samozřejmě dívali. Břicháč ani tak nezbledl, jako spíš zmodral, a o Barbarovi by si nezasvěcený divák mohl myslet, že právě zemřel.

* * *

„Komiks, co?“ dopadl jsem na sedačku vedle něj, až se ohnula. Břicháč strnule zíral před sebe a bál se na mě jen mrknout. Od doby, co mám pravé oko z rakve, je můj pohled skutečně mnohem působivější než dřív.

* * *

Asi za dvacet minut zhasla v tunelu veškerá světla. Elektronika cisterny poslušně rozsvítila, ale vzápětí všechny žárovky praskly.

Přísloví o tmě a tunelu má něco do sebe. Chytil jsem volant:

„Jenom stůj na plynu, já to uřídím.“ Břicháč bez zaváhání poslechl.

Takže i ztráta brýlí má něco do sebe; nepochyboval, že s takovýma očima vidím i v naprosté černotě.

* * *

To, že v tunelu zhasla světla, mohlo znamenat jen jediné: že z větve před námi vyjelo poslední auto.

Což bylo vzápětí potvrzeno: podle rádiového ruchu, který ke mně pronikal a který byl konečně v angličtině, dovnitř právě najížděly tanky. Čili je tam museli mít připravené, čili museli čekat právě mne.

Čili se dá říct, že to celé byla past, kterou agilní Frantíci u vjezdu málem pokazili - proto se ta vrata nedovřela. Že čekají mne, se dalo odvodit také docela snadno - proč by tam jinak (kromě dvou těžkých tanků) měli i jeden z nejodolnějších strojů tohoto (i minulého) jedenadvacátého století, takzvané štábní bojové vozidlo. Angličtí Bratři mě chtějí mít ještě tuto noc a asi se *chtějí* na něco zeptat; vzpomněl jsem si na Seydelmanna a poprvé po dlouhé době to nebylo doprovázeno vztekem, ale zatrnutím.

Štábní bojová vozidla - jednou se jim bude přezdívat saladiny a vstoupí do legend čtyřiadvacátého století.

* * *

Teplota motoru stále rostla, ale ne tak rychle, aby nevydržel. Větráky na chladiči fungovaly a jejich vytí dokreslovala rachot naší jízdy. Vůz měl naštěstí pneumatiky, s kterými se dá provizorně dojet, i když jsou prázdné. Pravda, ne že bychom jeli zrovna provizorně a ne že by ty pneumatiky byly konstruované na jízdu po rozstřílení. Ale zatím to šlo.

Po dalších deseti minutách se v zrcátkách objevily první jiskry a za okamžik začal levý zadní pár kol návěsu hořet. Nádrže jsou naštěstí vpředu a naštěstí si je střelci netroufli prostřílet. Oheň byl docela dobře vidět i normálníma očima a Břicháč začal tiše úpět:

„Moje autíčko, moje ubohý autíčko!“ Slyšel jsem to i přes kravál, ke kterému se pozvolna přidávalo hučení plamenů. Bylo potřeba zvednout morálku:

„Břicháči, napadlo tě, kolik ti za tuhle historku zaplatí třebas v DAILY MIRRORU? Za to si koupíš takovejchhle pekáčů deset!“ Byla to ode mě ryze účelová lež - Církev Zářícího Spasitele z tohohle nedovolí uveřejnit ani čárku a Břicháč získá publicitu tak maximálně mezi společenstvem kolejnicových potápěčů - to ale nemohl tušit. Jako by se mu rozsvítilo za očima:

„To je teda *kurva* pravda!“ Poprvé jsem v jeho hlase uslyšel něco jiného než strach. Ani chamtivost nezní moc hezky.

„Tedy jestli to přežiješ,“ trochu jsem ho zchladil. To o novinách jsem řekl i proto, abych ho ve věcech, které budou následovat, dostal na svou stranu - ale zase jsem nechtěl, aby z myšlenek na miliony docela zblbnul. A protože nemá šanci peklo na konci tunelu přežít, ať aspoň svým tučným tělem přispěje, abych to přežil já.

Když jde o mě, jsem občas nechutně sobecký.

* * *

Po skoro čtyřiceti minutách tmy vypadalo světlo obludně. Vojáci počkali, až se přiblížíme, a vypálili nám čtyři mnohasetwattové reflektory do ksichtu.

Bylo to půl kilometru před Anglií, čili půl kilometru dřív, než jsem čekal.

Břicháč, který automaticky zíral do černi před sebou, bolestně vykřikl a zhroutil se na volant. Barbar naštěstí ležel vzadu na posteli a civěl „do stěny“. A když je někdo schopný dívat se holýma očima do žáru hvězd, tak mu trochu světla zas tak nevadí - i když, mé oko z rakve taky trochu zkolabovalo.

Pustil jsem volant, sklouzl na podlahu, otočil se zády proti směru jízdy a vyhlédl pomocí (chytře nachystaného) zrcátka ven.

Jak Břicháč instinktivně dupl na brzdy, cisterna se začala smýkat a za patřičného skřípání, jiskření a drhnutí zablokovala celou šířku tunelu.

* * *

Na okamžik bylo slyšet jen praskání ohně a rachotivý zvuk vylágrovaného motoru. Stiskl jsem tlačítko chcípáku a motor ztichl.

Praskání ohně bylo rázem hlasitější a zepředu syčel ucházející chladič.

Do kabiny vanul černý dým z hořící gumy.

„Patejli! Víme, že jste to vy!“ zaburácel amplion. „Odhoďte zbraně a vzdejte se! Zaručujeme vám, že s vámi bude slušně nakládáno a dostane se vám řádného soudu!“ Vzpomněl jsem si na Temži, a ani jinak nebyla situace na vzdávání se. Mimo neplánovaného Břicháčova oslnění jsem tuto situaci předvídal a detailně jsme ji během jízdy probrali. Moji partneři (dočasní, ale přesto) uznali, že mé řešení

je nejlepší možné. Mě by Bratři zajali, Barbar by nedostal peníze a Břicháčovi jsem slíbil, pokud udělá cokoli neplánovaného, že ho zabiju.

„Čas řešení!“

* * *

Vysunul jsem hlaveň steyru přes palubní desku, přepnul na DÁVKOU a pustil do reflektorů sedm odpovědí. To už se kolem prosmekl Barbar, otevřel dveře, vystrčil oslněného Břicháče, seskočil za ním a začal ho černočerným dýmem tlačit k nejbližším oranžovým dveřím.

Podél hlavního tunelu vede na každé straně po malé, takzvané únikové nebo také servisní chodbě. Jsou tam pro případ havárie, požáru, průsaku nebo tak. Samozřejmě že jsem věděl, že všechny oranžové dveře jsou zablokované z velínu, a že servisní tunely jsou plné vojáků - bratrská úderná komanda mi měla v případě potřeby vpadnout do zad. Z rádiového ruchu jsem vyrozuměl, že jsou ozbrojeni i vystřelovacími sítěmi.

Měli jsme to načasované tak, že v okamžiku, kdy první střela ze steyru dolétla k reflektorům a obrněncům za nimi, Barbar přimlaskl k zámku nejbližších dveří svazek tří minigranátů od Krysy. Ještě jsem zahlédl, jak strhl Břicháče na zem a kryl se za jeho rozměrným tělem.

Pak bylo chvíli peklo.

* * *

Počítal jsem exploze, a když se ozvala osmá - těsně vedle -, vystartoval jsem.

* * *

Reflektory mou palbu sice nepřežily, ale světla z požárů bylo dost i pro lidské oči. Dvířka do servisního tunelu byla roztržená vejpůl a roztřepené okraje rudě žhnuly. Jeden z tanků to dostal do hlavně a do podvozku, druhý do věže. Výbuchy střel ze steyru aktivovaly explo-

zivní pancéřování, takže uvnitř strojů měli dost starostí sami se sebou.

Takže nestříleli.

Zatím.

Bohužel, štábního supervozidla se má střelba ani nedotkla. A ne že bych ho nezasáhl. Byly na něm tři horké svítící, rychle do infračervené ustupující skvrny, přesto se nad jeho plochým temenem vymrštilo něco jako tlustá žebrovaná trubka. Legendy nelhaly.

„Sakra," řekl jsem, a to už kolem bušily stovky střel z oblíbené rotační zbraně na sedm. Rázem jsem věděl, jak se cítila franská jízda, když jsem na ni aplikoval archu úmluvy.

* * *

Naštěstí tohle byla malá ráže.

Naneštěstí mne snad tři čtvrtiny z těch kulek trefily do hrudníku a zbytek do hlavy - několik rotačních sršňů mne vzalo tak blízko pravého (Achillova) oka, že jsem málem umřel.

Zřetelně nestřílí člověk, ale počítač.

Patejlovo oko - třeba to dotáhnu až na přísloví.

Praštilo to se mnou ke zdi jako hadrem; vzápětí se přidal pomalý kulomet z levého tanku - to už byl větší kalibr, naštěstí nepřesný.

Cisterna zvonila jako miliardy rolniček, a přestože jsem vyslal nejsilnější paprskový úder, jakého jsem se současným množstvím energie schopen, zbraně vesele pálily dál.

Pak konečně chytila nafta.

* * *

Náhlý příval tepelného záření zmátl čidla rotačního kulometu. Sice jen na okamžik, ale přesně na tak dlouhý, abych čapnul Barbara za límec a proskočil dveřmi do servisního tunelu.

* * *

Zarazil jsem se o vlhkou betonovou zeď a zíral do rudých odlesků v infrabrýlích vojáka narvaného do podobného krunýře, který mi právě zachránil život. Byl to dobrý nápad, schovat granáty, zásobní-

ky do steyru a bombičky s napalmem do kompozitových schránek na pancíři.

Nepohodlný ale dobrý.

Ostré světlo linoucí se z hořící nafty oslnilo nejen čidla počítače, ale i podstatné členy úderné jednotky. V úzkých tunelech jsou podstatní jen ti, kteří na vás dosáhnou - je docela jedno, jestli jim za zády stojí milion ostatních.

Úzké tunely umím.

Voják napřáhl ruku s nožem. Z toho, že nestřílel, jsem pochopil, že členové komanda jsou i za námi.

Nevadí.

Ti chudáci netuší, že proti nim stojí bytost, která v podobných chodbách vyvraždila tisíce daleko nebezpečnějších tvorů, tisíce... V dalších soběstředných myšlenkách mne poněkud zbrzdilo, že tenkrát jsem měl bitevní kombinézu, energii na bojovou rychlost a Elviru s Hnusákem po ruce.

Těsně u obličeje se mi rozeřvalo AK - i Barbar zahlédl odlesk v brýlích a vzpamatoval se. Krýt se za Břicháčem se ukázalo jako dobrý nápad; většina krve, kvůli které mi velký transvestita klouzal v rukou, nebyla jeho.

AK je takhle zblízka zatraceně účinná zbraň. Vojákovi se rozprskla hlava i s helmou, což ty za ním poněkud demoralizovalo.

„Krej mi záda!“ přeřval jsem kalašnikov, trhl pravým zápěstím a levou rukou hmátl pod dýmající trosky kabátu.

* * *

Barbar asi nebude fízl. Vyčistil chodbu za námi bez jakýchkoli etických problémů.

* * *

Osvědčenou podbíjecí palici jsem používal jako hlavní zbraň, pistoli jsem měl jen připravenou, kdyby bylo potřeba dostřelovat. Do křupání kostí a drcených kevlarových přileb, výkřiků a šplouchání krve se ozývalo Barbarovo klení, jak za mnou klouzal v rozbitých tělech, a posléze zvracení, když si v té tmě uvědomil, o co jde (v čem to jde).

Oproti vojákům jsem měl nezanedbatelnou výhodu, že jsem je viděl docela jasně - jejich infrabrýle jsou proti technologii mých očí znatelně pozadu.

Ale hlavní výhoda byla, že mě to na rozdíl od nich bavilo.

* * *

Švih! Zpod rozkřáplé přilby vylétl proud zubů. Švih! Bílé úlomky klíční kosti vyjely až na druhé straně krku.

Chroptění.

Švih!

* * *

A tak to šlo přibližně pět minut.

Vojáci nevěděli, co se před nimi děje, dokud se neseznámili se stále obouchanějším čelem mé palice. Bohužel byli příliš dobře vycvičení, aby utíkali, takže přibližně za dalších pět minut mě začala bolet ruka.

Glock se zapnutým tlumičem mi udělal prostor a mohl jsem si přehodit palici do pravé. Jenže střelba, to bylo něco, co vojáci znali. Pobil jsem dva muže oslněné výstřely, ale pak proti mně začali používat signál:

„K zemi!“ ozvalo se a voják přede mnou šel k podlaze bez ohledu na vlastní bezpečí. Toho, který za ním vykřikl, jsem stačil zastřelit, ještě než stiskl spoušť, ale to už se „K zemi!“ ozvalo za dalšíma dvěma vojáky.

Cvak, ozvalo se z glocku. Obě ruce jsem měl tak olepené krví a vlasy, že sáhnout pro druhou pistoli bylo nemožné, nabít téměř nemožné, natož rychle.

„*Barbaréé*!“

V té chvíli se ode mne začaly odrážet první kulky z automatu. Byla to naštěstí nějaká malá bouchačka, ale malorážové střely jsou nebezpečné v tom, že proniknou do sebemenší skuliny, například do zvukovodu. Kryl jsem si pravé oko palicí a nemohl dopředu, protože by se mi ti tři ležící dostali do zad.

Na rameno mi padlo něco těžkého a vedle ucha zaburácelo AK. Voják - narozdíl ode mě - neprůstřelnou hlavu neměl.

„K zemi!“ ozvalo se znovu. Takže další olověná masáž - a nejenže jsem nemohl dopředu, ale nemohl jsem se ani sehnout, protože jsem byl jediné, co stálo mezi kulkami a Barbarem, který se jevil jako platná společnost.

* * *

Beru zpět.

Při druhé salvě se ukázalo, že první dávka byla jen náhoda - musel jsem chytit hlaveň, aby kulky šly alespoň přibližným směrem. Jak jsem stiskl rozžhavený kov, krev na mé ruce začala syčet a ohavně smrdět.

Když voják. přece jen padl, začal jsem postupovat. Nebylo to hezké - ležícím mužům jsem dupáním lámal vazy. Byli tak dobře vycvičení, že se nepokoušeli stáhnout - věděli, že by způsobili chaos a věděli, že by se dostali do palby vlastních lidí. A nevěděli, že ten, kdo po nich šlape, váží skoro tři metráky.

„K zemi!“

Puffff! ozvalo se místo štěkání automatických zbraní a od prsou se mi odrazila syčící patrona. Barbar se téměř okamžitě rozkašlal.

„Vydechni!“ strhl jsem nejbližší mrtvole masku s infrabrýlemi a vrazil mu ji do rukou. Byl to obyčejný slzný plyn, nervový by paralyzoval i vojáky, takže Barbar měl šanci. Záleželo jen na tom, jak jsou němečtí transvestité vycvičeni v nasazování protiplynových masek.

Kupodivu to zvládl dvěma hmaty.

Uši s těžkými náušnicemi mu mezi popruhy legračně trčely do stran, ale nedíval jsem se dozadu kvůli Barbarovým uším. Deset minut je totiž dost času, aby se vojáci, které jsem složil hned ze začátku, začali zvedat.

A skutečně, přestože zatím byli daleko a chůze jim moc nešla, vypadali tak, že z nich zatrnulo i mně. Výhled mi zmizel ve stále houstnoucím slzném plynu.

Zřetelně bylo potřeba spěchat.

Zepředu už nikdo nestřílel - komandos se v kotoučích plynu asi nechtěli pobít navzájem. Otřel jsem si ruce, nabil glock a vyrazil ostrým krokem.

* * *

Nikde nikdo nebyl, až po mnoha desítkách metrů jsem natrefil na dva muže.

Jeden zemřel pokojně, druhý se mi pokusil zabodnout nůž do hrudi, pak zemřel také pokojně. Vzápětí byl tady v servisním tunelu poprvé porušen rádiový klid: Vojáci nečekaně dostali rozkaz stáhnout se, a to „Zatraceně rychle!“.

Pak to bylo docela přízračné - dorazil jsem k dalším mužům, zabil toho, co byl na řadě, ten následující si ničeho nevšiml, otočil se a rozběhl se - rozběhl jsem se také a on si myslel, že ten dupot je kolega, který mu kryje záda. Barbarovy podpatky hlasitě klapaly, ale držel se statečně.

* * *

Tento způsob pohybu měl několik výhod: když jsme vyběhli z tunelu, nejdřív si nás nikdo nevšiml, a pak nemohli kvůli vojákům všude kolem střílet.

VÍTÁ VÁS FOLKESTONE - PŘEJEĎTE NA LEVOU STRANU VOZOVKY

Proti tunelům stála baterie reflektorů a to nepříjemné štábní supervozidlo s nepříjemným rotačním kulometem. Méně poškozený tank blokoval výjezd, druhý nebylo vidět - asi zůstal uvnitř.

Vlhký vzduch mi naplnil plíce - rozběhl jsem se doleva, co mi síly stačily.

„Jednotko, k zemi!“ konečně se vzpamatoval nějaký důstojník, a reproduktory jeho rozkaz rozeřvaly snad po celém světě. Členové komanda sebou pleskli jako jeden muž.

Někde za zády mi dunělo moře, jemný déšť chladil tváře a rotační kulomet mohl zase začít.

Tentokrát mě ale počítač stroje nezaskočil. Ještě než se tělo nejrychleji reagujícího vojáka dotklo mokrého asfaltu, už jsem měl v ruce steyr a dvojice projektilů zasáhla kloubové rameno přesně pod svazkem hlavní. Záblesk, a nechutná zbraň odlétla do nebe a z

přervaného vedení nábojů šlehaly trhavé plameny a zvuky jako při ohňostroji.

* * *

A jako na zavolanou vypukl v bratrských silách nějaký ne zcela jasný chaos. Takže se nám s Barbarem povedl celkem satanský kousek - proběhli jsme nasvíceným prostorem, prokličkovali zátarasy, dvě tři rány z glocku, a zmizeli jsme ve tmě.

* * *

Prorazil jsem nějaký plot, prosmekl se mezi zaparkovanými auty, v běhu ze sebe strhl drátěné pletivo a jen doufal, že nikoho nenapadne střílet po nás z tanku. Zahnul jsem mezi temné činžáky a sprintoval a sprintoval.

* * *

„*Zas... ... tav!*“ Barbar už asi opravdu nemohl. Kousek před námi se černala proluka; zatočil jsem do ní, přelezl hromadu trosek a zastavil na malém rozbahněném plácku těsně u neomítnuté cihlové stěny.

Mokré zdivo a rumištní byliny známě páchly a šumění deště spolehlivě přehlušilo všechny ostatní zvuky. Barbar se z posledních sil vydrápal na hromadu suti, na mou stranu se skutálel a zůstal ležet jako mrtvola.

Opravuji – jako *klasická* mrtvola.

Jemný déšť se pomalu měnil v hustý déšť.

Opřel jsem se zády o zeď, kde jsem byl přece jenom trochu v krytu, a nasadil si klobouk, který mi stále visel na zádech. Barbar lapal po dechu a v kožených šatech se leskl jako umírající velryba vyvržená na pláž.

Za chvíli se převalil na záda, ostré hrany rozbité malty mu nevadily, a začal ústy chytat vodu. Já jsem si mezitím naladil vojáky a snažil se v tom vřeštění, kódovaných zprávách a nesrozumitelných hysterických otázkách zorientovat. Chaos panoval na všech vyhrazených frekvencích - tak tak se mi z toho podařilo vytáhnout proč: Ně-

kolik mých starých anglických mrtvol vytušilo, že se blížím a zřejmě mi přišly naproti.

Čili vpadly vojákům do zad, a ty to trochu znepokojilo. Do toho začali lézt z tunelu jejich mrtví kolegové.

Pár oživlých mrtvol, a bratrská elitní jednotka je v háji.

„... jsme to dokázali," konečně se Barbar zmohl na slovo, lépe na zasípání. Nevěděl jsem, co přesně má na mysli, tak jsem mlčel. Posadil se a vypadal docela uboze. Masku s infrabrýlemi zahodil, už když se začínalo běžet, takže zase neviděl - hloupě poulil oči mým směrem a na čele se mu rozstřikovaly kapky. Mířil jsem mu glockem kousek nad kořen nosu a cítil nezvyklou nerozhodnost. V tom tunelu mi dvakrát hodně pomohl a jednou možná i zachránil život.

To jsou problémy!

Jak snadné by bylo zmáčknout.

Opatrně, aby necvakla moc nahlas, jsem pustil spoušťovou pojistku.

Barbar nevidomě mrkal a ohořelé vlasy měl deštěm udusané do hladké přilby.

„To jsme teda dokázali," řekl jsem a myslel rozhodně něco jiného než on. Bříško pravého ukazováku mne svrbělo tak, že jsem si ho musel podrbat o kalhoty.

Ale i z dalšího pohledu na věc jsem toho dokázal dost. Dokonce víc než dost - všechno, co jsem si naplánoval. Mám dostatek účinných zbraní, abych mohl zajít do Červeného kohouta a vést konverzaci na patřičné úrovni; dál... Co dál, až o čem pohovoří vousatí *přátelé*. Teď Barbar, protože když jsem ho nezastřelil, ty peníze si zaslouží.

„Takže zajedem pro tvoje prachy, ne?"

„Ty mi je fakt dáš?" řekl docela nevěřícně.

„Co si o mně myslíš?!" na ukřivděný tón jsem použil modulovaný hlas.

Je to fajn, mít tuhle schopnost, když potřebujete lhát. I kdyby byl fízl, tím že mu dám peníze, se ho zbavím. Pokud jde o mě, život si zasloužil. Do Temže ho šoupnou Bratři.

Podal jsem mu ruku a vytáhl ho na nohy. Jak jsem se předklonil, za límec mi natekl kýbl vody:

„Budeme potřebovat auto, je to celkem daleko."

„Kde?"

„V Londýně.“

Barbar si utrápeně povzdechl a zvedl AK obalené blátem.

* * *

Ulice bičované deštěm byly prázdné, a dokonce i bezpečné. Buď se mezi zločinci rozkřiklo, že se městem potulují mrtví, nebo to jsou výsledky bratrské regulace zločinnosti - Anglie je v tom před kontinentální Evropou zřetelně napřed.

V rachotu vody jsem auto otevřel zcela bezhlučně, přestože jsem místo čipu použil topor palice. Energie se mi po pokusu zneškodnit elektroniku obrněnců vracela podezřele pomalu.

Malý orvaný náklaďáček pode mnou zaúpěl, ale na to, jak vypadal zvenčí, nastartoval snadno. Barbar otevřel druhá dvířka a vyhoupl se (lépe vyšplhal) nahoru - snad nikdy jsem na nikom neviděl, že tak rád sedí. Na střechu hlasitě bubnoval déšť, a zatímco se motor stroje prskavě zahříval, přivázal jsem kliku k sedadlu (zámek po použití toporu nebyl co dřív) a obhlédl škody: Rotační kulomet mi anihiloval oblečení na prsou - lamely kompozitového krunýře se leskly čmouhami rozmazaného kovu. V zrcátku jsem uviděl, kolik takových čmouh mám i po obličeji a teprve teď mi došlo všechno to štěstí - dvě kulky mi omalovaly pravé oko, jako bych použil Barbarovu kosmetickou taštičku. Fuj. Pokusil jsem se stáhnout trosky kabátu a bundy k sobě a snad někoho ve tmě a dešti a slepého by to mohlo zmást - jako že je to oblečení. Déšť měl ještě jednu výhodu: smyl ze mě krev. Dalším pozitivním zjištěním byl stav klobouku: je sice trochu pomačkaný a neforemný, ale oči mi zakryje stejně spolehlivě jako nový.

Motor přestal prskat, z výdechů topení začal foukat vlažný vzduch, mrkl jsem na teploměr, palivoměr a na Barbara - ten ze všech tří pozorování vypadal nejmrtvěji. Měl zavřená víčka, v plicích mu pískalo, zuby cvakaly a ruce na špinavém AK se chvěly. Otevřel jsem regulátor topení naplno.

* * *

Noční cesta do Londýna proběhla v klidu. Až na dvě policejní kontroly.

„Poslouchej, necítíš něco jako výčitky svědomí?“ zeptal se Barbar, když jsme členy té druhé táhli do křoví u silnice. Každý jednoho.

„Výčitky?“ narovnal jsem se: „Nemáš ani tušení, o co jde.“ Hlaveň glocku mě hřála na zápěstí a zřejmě se čekalo, že budu pokračovat:

„Řekni mi, co je to třeba i tisíc mrtvých proti zachráněným milionům?“

„Ale prosím tě, jak něco takovýho můžeš říct! Jak můžeš vědět, že někdo zabije miliony lidí, a jak můžeš vědět, že zrovna tím, že postřílíš čtyři ubohý bobíky, tomu můžeš zabránit! Dyť by je stačilo jenom svázat!“ Barbar pustil mrtvé nohy, a paty v těžkých botách dutě šplouchly o rozmočenou zem.

Svázat?

„Viděls někdy takový oči, jako mám já?“

„Co má zabíjení společnýho s očima?“

„Tak viděls - *v tomhle Čase*?“

„Já jsem nikdy jinej než tenhle čas... Hohó, tak na tohle ti neskočím! Jako že seš z budoucnosti a pácháš tady dobro v zájmu příštích generací...?!“

„Můžem pokračovat v autě?“

* * *

Náklaďáček se pozvolna rozjel. Protože jsem dodržoval předepsanou rychlost, docela jsme se vlekli.

„Jak je to s tou budoucností?“

„S budoucností to právě není nijak. Aspoň myslím. Není budoucnost: Jsou *budoucnosti*,“ zdůraznil jsem množné číslo. I kdyby Barbar nebyl fízl, v Církevních mučírnách z něj dostanou každé mé slovo. A měl jsem pocit, že právě toto prohlášení by Bratrům mohlo pěkně zamotat hlavy.

Barbar se vlastně stal mou indoktrinační časovanou bombou.

„Jasně,“ mávl rukou, „*budoucnosti*. Aspoň mi řekni, proč tě tak strašně chtějí dostat. Jestli se nepletu, je z tebe celej tenhle prokletej ostrov auf - a nejen ostrov.“

„Vždyť je to úplně jasný - nebo by mělo bejt. Jsem Temný Prorok a měním jejich zářící budoucnost ve svoji temnou. Tebe by to neštvalo?“

„Kecy. Spíš to má hodně společnýho s tím zabíjením, možná s těma očima - ale hlavně s tím vstáváním mrtvých. Brrr!“ Barbar se otřásl. „Asi seš z nějakýho armádního projektu, nebo teďka ze zázračnýho projektu novejch pánů... Kdyby mi někdo včera ráno řek', že z metru uvidím člověka chodícího s vlastním mozkem na zádech...“

Prozrazovat o sobě cokoli víc už mi nepřipadalo taktické.

* * *

Právě jsme vjeli na předměstí Londýna, když se rádiem rozlehla další poplašná zpráva: Policejní hlídky objevily své pohřešované kolegy - mrtvé, přesto pochodující na hlavní město. Až si někdo dá dohromady, že mé mrtvoly táhnou v mých stopách, život se zkomplikuje.

* * *

Noční megapolí se dalo do přístavních čtvrtí projet docela snadno.

Mlha nebyla skoro žádná, jen věčný déšť; a nebyl skoro žádný provoz. Za slabou hodinku jsem zastavil blok od oprýskaného hotýlku paní Argentové.

Vypnul jsem motor, a nadvládu nad sluchovými vjemy získalo rachocení kapek.

„Tak jsme tady. Prachy ti dám hned, paní Argentová tě tu nechá do rána, pak se můžeš vrátit do Travemünde.“

„A co ty, hm, Patejli?“

„Uši dobrý, paměť taky, sleduju - kdyžs to jméno chytil v takovým randálu. Takže se nediv, že ti svý plány neprozradím - už tak jsem řekl víc než dost... Je to hlavně pro tvoje dobro,“ použil jsem klasickou z nejlživějších frází. Až ho dostanou Bratři, byla by detailnější znalost mých plánů to jediné, co by ho aspoň na pár dní uchránilo před dýchánkem „U dna Temže“. I když zrovna dýchánkem...

Vystoupil jsem a obhlédl ulici.

„Dobrý. Možná bys tady tu bouchačku moh' nechat. Paní Argentová by se mohla vylekat.“

„Myslím, že to risknu,“ řekl Barbar a strčil si AK do podpaždí.

* * *

Obešli jsme blok a HOTEL PRO NÁMOŘNÍKY vypadal stejně nehezky jako dřív. Klíč od hlavních dveří jsem měl v kapse spolu s diktafonem a diskem Kelly Family.

„Pojď dál Barb...," nedořekl jsem, protože mě přes nos praštilo něco, co v domě dřív nebylo. Těžký, podivně známý, ale zatím nerozpoznatelný puch. To už byl Barbar uvnitř a zabouchl.

V tom okamžiku se v hale rozsvítila všechna světla.

* * *

„Pane Chodny, ani nevíte, jak jsem rád, že vás poznávám!" řekl muž s upilovanou brokovnicí.

Stál za recepcí a mířil na mě.

* * *

Nahoře na schodech se o zábradlí opíral druhý, ten měl pistoli, další stál vpravo od nás, a poslední, kterého jsem viděl, vlevo. Ti dva měli lovecké brokovnice, pro změnu neupilované.

„A kurva!" řekl Barbar.

„Ať tě ten samopal ani nenapadne, kozatko. Clarku, vem *jí* to!" zachechtal se muž za recepcí, zřetelně šéf. Měl dlouhé mastné vlasy, několikadenní strniště špatně maskující nepěknou kožní chorobu a oči zrudlé pitím a dlouhým bděním. Naprosto jsem nechápal, co jsou zač, co tu chtějí, kde se tu vzali a co chtějí ode mě. To poslední se vysvětlilo vzápětí.

„Ta tlustá kráva nám nějaký prachy vysolila. Ale dostal jsem z ní, že přijde ještě pan děda Mráz Carl Chodny, kterej nám dá daleko víc. Peněz, myslím."

„A já si kurva myslel, že to jsou Bratři!" šeptem si oddechl Barbar.

Taky jsem si v duchu oddechl a zároveň zavrtěl hlavou - honí mne speciální jednotky z celé Evropy a načapá mě pár obyčejných zlodějů.

Náhoda se prostě nikdy nedá podceňovat.

„Tomu tedy říkám situace," zavrtěl jsem hlavou v reálu: „Kde je paní Argentová?"

„Vo tu se nestarej, kreténe! Vyval, kde máš ulitý prachy, nebo...," ukončil Šéf ošklivým úsměvem.

„Jo! Prachy!" Muž s brokovnicí stojící vlevo mne šťouchl hlavněmi do spánku a vzápětí se mi je pokusil vrazit do ucha.

„Co nebo?"

„Nebo si tě podáme jako tu starou krávu, pitomče!" ten za recepcí hodil upilovanou zbraň na pult, kopl do sebe skleničku tmavé whisky a práskl s ní o podlahu, že střepy dolétly až ke mně: „Řvala, jako když kastruješ prase," otřel si rty. „A to jsem na ní skoro ztupil nůž, než zazpívala."

Přestože vím, že vztek je úhlavním nepřítelem vítězného boje, najednou jsem viděl trochu dočervena. Asi to na mě bylo poznat, tak chlap, co mi cpal pušku do ucha, bodnul hlavněmi, jako by s mojí hlavou chtěl hrát kulečník. Kovově to břinklo.

„Doufám, že to byl vtip, že jste jí neublížili," do hlasu se mi prodral temný tón. Tyhle lidi ale nevaroval.

„Neublížili. Stejně jako *neublížíme* tobě, hajzle!" Šéf obešel recepci a sklo mu křupalo pod těžkými botami. Na odřených kožených kalhotách měl vytahaná kolena a na opasku chromovaná pouta. Došel přede mě, rozkročil se a předvedl filmové tasení vystřelovacího nože. Akorát že ve filmech na čepeli nebývají zaschlé zbytky opravdové krve.

Paní Argentová. Jediný člověk, který se ke mně tady v tom prokletém století choval dobře, aniž bych ho musel příliš nutit.

A jaká uměla míchaná vajíčka se šunkou!

„To s tím kastrováním, nebyl tak špatnej nápad," řekl Šéf a zamyšleně (zasněně) si podrbal mokvavou vyrážku ve vousech. V jeho podivných prázdných očích jsem poznal, že to myslí vážně. Měl je jako všichni, kteří mučení neberou jako nutnou součást práce, ale jako zábavu.

Rudá v mé mysli nabrala na sytosti.

„Máš pravdu, nebyl," řekl jsem a trhl pravým zápěstím.

* * *

Jak už jsem se zmínil, vztek je úhlavním nepřítelem vítězného boje:

Nějak jsem zapomněl včas sevřít prsty nebo co, a glock mi místo do dlaně skočil doprostřed podlahy.

Prostě trapas.

* * *

Dutý úder zůstal viset ve vzduchu.

Šéf nechápavě pozoroval zbraň, která se mu zarazila o vysokou podrážku levé boty, a vzápětí ho málem roztrhl záchvat smíchu.

Smích ustal, jako když utne. Typicky psychopatický projev.

„Tos chtěl střílet? Po mně?!“

„Co bys tak řek, chytráku.“

Mou repliku nevydržel ten, který mi brokovnicí mířil do ucha a zmáčkl spoušť. Čili přesně to jediné, z čeho jsem měl strach.

* * *

K mému velkému štěstí mne kužel broků netrefil do zvukovodu, ale těsně za něj. Asi aby se vyvážila smůla s glockem.

„Ty kreténe...!“ začal Šéf, vzápětí mu slova zaskočila. Asi nečekal, že někdo, koho brokovnice vezme ze dvou centimetrů do hlavy, zůstane stát.

Kupodivu mi nespadl ani klobouk, i když jeho levá část už na přehlídku nebyla. Taky trochu doutnal. To střelec dopadl podstatně hůř: broky, které se ode mne odrazily, ho zasáhly do obličeje. Rázem vypadal jako něco z řeznictví - něco ošklivého z řeznictví. Po děravých tvářích mu tekly oči a mezi potrhanými rty bublaly úlomky zubů. S táhlým zakloktáním se svezl na kolena, pak se zmohl jen na zadunění o zem.

To už jsem měl jeho zbraň v rukou.

* * *

Pistolník na schodech se vzpamatoval nejrychleji, a než jsem natáhl kohout druhé hlavně, stačil vystřelit. Takže ještě než ho smršť

broků a kusů dřeva vyražených ze zábradlí vykuchala, uslyšel jsem za sebou neklamně známé plesknutí kulky do masa.

A za mnou stál jen Barbar.

* * *

Tak já se s ním celou dobu šetřím, indoktrinuju ho, a pak ho odpráskne takovejhle... Protočil jsem prázdnou brokovnici v rukou a poslednímu střelci - Clarkovi -, strnule stojícímu vpravo, se s ní pokusil zarazit hlavu do krku. Nepovedlo se mi to sice, ale rozpůlená lebka má taky něco do sebe. Barbarův automat a brokovnice bouchly o podlahu, a přestože Clarkovi obě poloviny hlavy ležely na ramenou, měl jsem pocit, že na mě mrknul. To už se náhle teď osamocený Šéf shýbal pro glock.

* * *

„O čem jsme to předtím mluvili? Nebylo to o kastrování?“ přidupl jsem mu ruku ke zbrani. Nevím, jestli pod dojmem mého hlasu nebo mé hmoty, ale začal hlasitě ječet - hlasitě a vysoko, jako by trénoval na to, co ho čeká: „*Ne-ne-ne-nééééé*!!!“

* * *

Až teď byl čas otočit se na Barbara.

Opíral se a dveře a po hrudi se mu vinula stužka vazké kapaliny, jak se tak nezainteresovaně říkává o krvi. Na černých kožených šatech se leskla.

Kupodivu ale, v očích neměl to prázdno, s kterým přicházívá smrt - byl v nich jenom nevěřící úžas. Zakašlal a řekl:

„Kurva! Ten parchant mi prostřelil kozu!“

* * *

Dnešní den jsem nežil nadarmo - i transvestité si nechávají implantovat silikonové výplně.

Smát se by bylo netaktní.

A když jsem si vzpomněl na paní Argentovou, už ani nebylo proč.

Hajzl, co jsem mu stál na ruce, se mi pokusil zabodnout nůž do stehna.

Jak jsem se překlonil a chytil ho za zápěstí, spadly mi z hlavy dýmající zbytky klobouku. A tak zase nevím, jestli se rozječel z pohledu do mých očí, nebo protože jsem mu nůž vykroutil i se dvěma prsty.

„Jinak dobrý?“ mrkl jsem přes rameno.

„Je to čistej průstřel - v podstatě jenom škrábnutí.“

V duchu jsem si za dnešek udělal druhou čárku - poprvé jsem tuhle filmovou frázi slyšel v reálu. Barbarovi se vzápětí vyvrátily oči a sesul se na podlahu. Žádná střelná rána není *jenom škrábnutí*.

„Kde je paní Argentová? A potřetí se ptát nebudu,“ zvedl jsem zloděje za klopy.

„Kdo? Jaká pa... pa...?“

„Varuju tě. Omdlívání je dobrá inspirace, ale věř, že znám křísící metody, o jakých se ti nezdá,“ nechal jsem svůj modulovaný hlas patřičně zaznít.

„V kuch... V kuchyni.“ Zíral na svou mírně bezprstou ruku, třásl se a tekly mu sliny. Utrhl jsem mu od opasku pouta, zkroutil ruce za zády a připnul ho k žluté plynové trubce. Byla trochu u stropu, takže myslím, že to křupnutí bylo, jak mu vyskočilo rameno.

Nebo obě.

„Ale fuj,“ řekl jsem, když utichl křik. Z nohavice mu tekl žlutý čůrek a hlasitě crčel po podlaze. „Mimochodem,“ trochu jsem ho rozhoupal, „kde jsou peníze?“

„Pod... pod recepcíí! Prosíím sundejte mě, prosíím!“

„Budu o tom uvažovat,“ poplácal jsem ho po zkroucených zádech. Až křupnutí tentokrát bylo druhé rameno; alespoň už dosáhl nohama na zem.

Hluk deště spolehlivě přehlušil výkřik (který by jinak projel nocí jako nůž). Dneska mi fráze vyloženě jdou.

Zloděj omdlel.

Peníze za recepcí byly - v nevelkém impregnovaném batohu. Letmý pohled mi prozradil, že paní Argentová vydala tak třetinu.

Uvnitř kompozitového krunýře jsem ucítil takové zvláštní prázdno.

Hodil jsem zavazadlo na pult vedle upilované brokovnice, zvedl z podlahy glock, zacvakl ho do pouzdra a odešel do kuchyně.

* * *

Stačilo jen otevřít dveře a už jsem věděl, co byl ten divný puch, který mne při vstupu do hotýlku praštil přes nos.

Zloději kromě vystřelovacího nože používali i kyselinu. Paní Argentová byla roztažená na kuchyňském stole a byla bezesporu mrtvá. Nechápu, jak mohla vydržet a neprozradit všechny peníze. A to, že řekla, že přijdu, a ať si na mě počkají, nebyla zrada, byla to pomsta.

A pomstu je třeba dokončit.

* * *

Když jsem vyšel z kuchyně, zloděj visící na trubce už se probral a znovu zaječel - tentokrát jsem určitě věděl, že to není kvůli mým očím.

Položil jsem velký sekáček na recepční pult tak, aby na něj dobře viděl.

Nejdřív ale něco jiného:

„Barbare?“ popleskal jsem transvestitu po zarostlých tvářích a nalil mu mezi rty trochu whisky. Odlepující se náplasti dávaly jeho obličeji poněkud leprózní výraz.

„Co? Kde?“ zakuckal se. „Bolí mě... Zase *ty*,“ zaostřil, „tak to nebyl sen.“ Sklonil hlavu: „Koza v hajzlu! Víš, kolik to stojí?“

„Koupíš si novou. A ber to taky z té lepší stránky - teď se ti bude skvěle střílet z luku.“

„Nestřílím z luk... *Achtung*!“

To už jsem se otáčel a glock mi tentokrát neulétl. Zloděj, kterého složily odražené broky, se zrovna zvedal. To bylo i na mé mrtvoly příliš brzo.

„Ten je živej. Zatím,“ řekl jsem. „Takže klid.“

* * *

Po chvilce špinavé práce se zloděj škubal ve visu vedle svého šéfa.

Barbar zatím vstal, otočil se, aby se na to nemusel dívat a klokotavě si přihýbal z lahve, kterou jsem mu nechal u ruky.

Otřel jsem si prsty o trosky kabátu:

„Poslouchej, Barbare...“

„Proč pořád říkáš to *poslouchej*?!“ osopil se na mě.

„Hmm. Už nebudu. Dobře.“ Alkohol na něj takhle na lačno působil docela rychle. „Najdi si nějakej obvaz, ať nechytneš infekci - v kanclu, tam vzadu vlevo, je lékárnička. V tom batohu na recepci jsou prachy - měly by stačit. Pak vypadni. Spěchej a už nechlastej. A,“ namířil jsem na něj prst, „nechoď do kuchyně.“

„Proč? To si tam...“ To už jsem ale vybíhal po schodech.

„A fakt sebou mrskni, než se tady kamarádi začnou sbírat!“ křikl jsem za sebe. Zespoda se místo rozvážných kroků rázem ozval poklus.

* * *

Umyl jsem si z obličeje čmouhy po kulkách z tunelu i černý rozprsk po brokovnici, ale ve studené vodě to nebylo nic moc. Vybral jsem z jedné skrýše něco peněz (samé padesátky a stovky), stočil je do masivního smotku a nacpal si ho do kapsy. Na co s sebou vláčet víc. V pokoji, kde se ubytovali zloději, jsem našel dlouhý kožený kabát (jakž takž mi padl) a kožený širák. Připadal jsem si v tom jako sado-maso.

Přendal jsem všechny věci ze starého oblečení a překontroloval zbraně - zdálo se, že přestřelku s rotačním kulometem ustály docela dobře - jen perkusní revolver měl v pažbě díru.

Když jsem se vracel zpátky, při překračování mrtvoly nahoře na schodech jsem si všiml, že se začíná plazit - docela hnusně to mlaskalo.

* * *

Barbar stál u recepce a z otvoru na nesymetrické hrudi mu vykukoval cíp něčeho bílého. U ruky měl postavenou láhev a položenou upilovanou brokovnici a AK; se zasněným výrazem zíral do otevřeného batůžku.

„Vodvažte mě, pane, prosím vás, vodvažte!“ skuhravým šeptem žadonil Šéf. Když se ozvaly mé kroky, se zajíknutím zmlknul.

Barbar vzhlédl:

„Sluší ti to.“

„Dík,“ řekl jsem neutrálně. „Co tu ještě děláš? Je to snad málo?“

„Naopak!“

„Tak mi to neříkej, nebo ti uberu, sbal se a vypadni. *Sofort*!“

„Ale...“

„A spěchej, protože tady,“ pro zdůraznění jsem píchl prstem k podlaze, „tady bude docela horko.“ Podíval jsem se na visící zloděje. Ten bez obličeje už zemřel. Škoda.

„Tak dík. Snad se ještě uvidíme. Anebo radši ne.“ Barbar zastrčil brokovnici i AK do batohu a hodil si ho na rameno.

„Jo. Určitě uvidíme.“ Až zase někdy půjdu Temží. Poslední větu jsem nahlas neřekl a za transvestitou klaply dveře.

*** * ***

Musel jsem spěchat, a to nejen kvůli mrtvolám, které se začínaly hýbat (ožívání jim jde čím dál rychleji). Z policejního vysílání jsem zjistil, že si někdo *neuvěřitelný* všiml našeho náklaďáčku, připadal mu podezřelý a oznámil ho. Stroj už byl bohužel hlášen jako „odcizený“ a nějaká moudrá hlava si dala místo jeho zmizení a mého zmizení u tunelu ve Folkestone dohromady, takže vojensko-bratrská mašinérie se právě urychleně stěhuje do Londýna. Co mě ale znepokojilo víc, bylo, že:

„Balíček dorazil. Opakuji. Balíček dorazil!“ Hlas v rádiu to říkal podivně vítězoslavně a zároveň trochu s obavami.

„Tak co? Jak se visí?“ postavil jsem se před Šéfa, sekáček nedbale v podpaží.

„Ne, to nemůžete! Rozhodně ne,“ řekl a upřel oči na podlahu - tak se chovají všichni, které čeká něco strašného. Co není vidět - neexistuje.

Špičkou boty jsem mu do zorného pole kopl jeden z jeho utržených prstů.

Znovu předvedl zaječení hodné knihy rekordů. Lidé jsou totiž na integritu svých těl docela hákliví. Když někomu utrhnete prst, tak to ani tak nebolí; nejhorší je pocit, že vám to někdo udělal - že si to ně-

kdo *troufl* udělat - a že vám ten prst, co jste si na něj za ta léta tak zvykl, už nikdo nepřidělá.

Co horšího, ten, kdo to udělal, v tom může pokračovat.

„Neboj, nechci se ušpinit," zasekl jsem sekáček do zdi a odešel do kuchyně. Čekání a klamné naděje jsou někdy horší než nejhorší trápení.

Musel jsem paní Argentové prokázat poslední službu. Nikdo nepotřebuje vidět, co z ní zbylo. Žádný policejní fotograf, žádný veselý patolog, ani zvracející policisté. Vytáhl jsem plamenomet, nastavil na nejnižší výkon a přikryl její mrtvolu ohněm.

„Žijí věčně, ti, kdož nezradili," řekl jsem do hučení plamenů a téměř proti své vůli udělal takové divné gesto pravou rukou.

Kam na tohle chodím? Zavrtěl jsem hlavou, ustoupil před žárem a zavřel dveře.

* * *

„Jaký máš vztah k plynu?" zeptal jsem se visícího. Ten už zase ječel a pozoroval svého bývalého kolegu, jak se potácí ze schodů a vleče za sebou střeva prošpikovaná kusy zábradlí. Střeva na schodech rytmicky pleskala a oheň z kuchyně hučel - i Clark s rozpůlenou hlavou si začínal sedat. Až vytržením sekáčku ze zdi jsem si opět získal viselcovu plnou pozornost.

„Neboj," řekl jsem znovu a jedním švihem přesekl plynovou trubku. Plyn se rozsyčel. Rychle jsem škrtl zapalovačem a dlouhý třepotavý plamen pufl a začal hlasitě frčet. Muž na trubce se (přes vykloubená ramena) začal zmítat. Pověsil jsem ho ale mezi dva svorníky, takže se nemohl posunout ani sesmeknout.

„Co myslíš, co je horší, oheň...," odkopl jsem mrtvolu vykuchanou brokovnicí, „... oheň, nebo kyselina?" V jekotu a hučení plamene jsem skoro neslyšel vlastního slova, natož odpověď. Pod dveřmi z kuchyně se linul smrdutý bílý dým.

Znovu jsem odkopl mrtvolu a ohnul trubku ukončenou chocholem hořícího plynu tak, aby viselcovi šlehal na nohy. Čili nikoli na „prudce smažíme" ale na „mírně propékáme". Černá kůže jeho kalhot začala světlat a krabatět. „Vem to z té lepší stránky, určitě tě to zbaví vyrážky."

Když jsem odcházel, zrovna se na vykloubených rukou pokoušel o výmyk.

Proklouzl jsem Clarkovi mezi rukama, na rozloučenou ho kopl do břicha, a zamkl na dva západy.

* * *

Venku pořád pršelo a noc byla až neobvykle tmavá. Posunul jsem si kožený klobouk do čela a zvedl límec; bylo krátce po půl jedné.

Podle vlastních zkušeností bych řekl, že kyselina je horší. Ale takový pomalý oheň... Kdo ví. Ty do mě šutrákem, já do tebe kladivem, nebo jak to bylo, vzpomněl jsem si na bibli.

Kdo jsi bez miny, hoď kamenem.

Vyrazil jsem na druhou stranu, než stál náklaďáček. Mohl bych jít do Červeného kohouta už dnes, hned teď, ale něco mi říkalo, že by bylo fajn nejdřív se pořádně najíst a hlavně vyspat. Energie, kterou jsem se pokusil vyřadit elektroniku obrněnců v tunelu, se mi stále ještě nedoplnila - neklamný příznak, že něco v mém organismu začíná být unavené.

Taky jsem pořádně nespal tři dny!

* * *

Maně mne napadlo, jak to tady v té čtvrti bude vypadat, až vybuchne plyn v hotelu, tak jsem radši přidal.

Ulice byly prázdné a déšť neustával a ve vzduchu páchla řeka a hniloba. Nebo hniloba a řeka? Nenechal jsem toho chlapa uhořet jen ze msty. Byl to i experiment na téma: Do jaké míry poškozená mrtvola mě ještě bude pronásledovat. Vzpomněl jsem si na pochodující škvarek z DAS MÄDCHEN a trochu mi zatrnulo. Jestli to někdo uhasí moc brzo, tak to možná zas tak dobrý nápad nebyl.

* * *

Po půl hodině intenzivní chůze jsem narazil na spojku k výpadovce z města a na špinavou benzinovou pumpu s celonočním provozem a snack-barem. Barevný neon SNACK-BAR SNACK svítil do tmy jako maják, žluté světlo oken hřálo a déšť v něm vypadal

ještě studenější a mokřejší. A hlad, na který jsem do té doby ze zvyku nemyslel, mi zkroutil žaludek jako pračka fusekli. Bez zaváhání jsem přeskočil svodidla a přeběhl šestiproudou silnici.

* * *

„Hezký večer," řekl jsem. Létací dveře se za mnou s vrzáním a neochotně zavíraly a voda z mého kožeňáku hlasitě kapala na dlaždicovou podlahu.

Vyjma obsluhy byl snack prázdný, bylo tam teplo, rádio tlumeně hrálo a něco tam neuvěřitelně, ale *neuvěřitelně* vonělo; něco sladkého, čerstvého, pečeného. Vlna mrtvých Kelly Family sice ještě neopadla, ale ta vůně přerazila i *An Angela*.

„Dobrej," na dřevěný pult pleskl rozečtený komiks a nad monitorem pokladny se objevila podivná hlava a vzápětí celý podivný zjev - přesněji řečeno horní polovina zjevu. „Co to bude?" Na to jak ta *dívčina* vypadala, měla docela sympatický hlas.

„Asi tak dvě kila toho, co tu tak voní, deset energetickejch tyčinek hmmm...," obhlédl jsem regál, „CRUP-CRAP ne, ty byly v reklamě, takže třeba SUPERKRUP, a kafe, co vypiju, a hodně cukru a smetany."

„To jako fakt dvě kila koláče a deset krupů?" zvedla ruce s roztaženými prsty, jako by slovo *deset* nepopsalo číslici *deset* dostatečně přesvědčivě.

„Jistě," kývl jsem a podél baru došel do zadního rohu, kam nebylo vidět zvenčí. Sednout na vysokou sesli jsem si netroufl, tak jsem se o pult opřel lokty.

„Tady jsou zatím ty tyče," během chvilky přede mě položila tácek s pestrými podlouhlými sáčky.

Na obličeji měla namalovanou docela jinou tvář než svou původní a při chůzi řinčela řetězy omotanými kolem pasu a loktů motocyklistické bundy.

Čistá, pečlivě vyžehlená zástěra se jí k tomu moc nehodila. Nad levým ňadrem měla vyšité MAGDE.

Když odcházela, pozoroval jsem její účes - tak různobarevný jsem snad nikdy v životě neviděl: Fialová, žlutá, pistáciově zelená, kobaltová, oranžová... Duhovka.

„Hele," mrkla přes pult, když se vrátila s kouřící kávou, „co vám to kouká pod kvádrem?" Zároveň přede mne postavila velký porcelánový hrnek, konvičku se smetanou a misku s pytlíkovým cukrem.

„Pistole?" podíval jsem se na druhý glock, který jsem si zastrčil za opasek vpředu místo vzadu, aby byl příště trochu po ruce, a který mi trochu trapně vykukoval mezi knoflíky zapnutého kabátu.

„Doufám, že s tím nemáte něco v úmyslu?" Hrnek a všechny ty věci přinesla na tácu jednou rukou, druhou tak nenápadně držela za zády.

„Mám, ale ne tady. Tady se chci jenom v klidu najíst," sáhl jsem do kapsy. V tu chvíli mi do obličeje mířilo něco snad ještě většího, než čím mával Barbar U pirátova vesla. Tentokrát nikoli revolver, ale automatická pistole.

„Netřeba střílet. Chci vám dát jen tohle," položil jsem na pult bankovku. „A pokud smím poprosit, tak víc zbraní už dneska ne - aspoň při jídle."

„Ale nezapomeňte, že ji mám. A že s ní jen nestraším; já s ní taky umím." Pořád mi mířila do obličeje.

Někde v dálce se ozvala série výbuchů a v baru zadrnčela okna a zakolísala elektřina. Ty výbuchy jsem tady mohl slyšet jen já.

„O tom nepochybuju," zpod krempy jsem sledoval její ohrnutý rukáv a šlachy vystupující na jinak útlém předloktí. Věřil jsem, že by to dělo při střelbě udržela. „Hezký brejle," převedl jsem řeč a ukázal na horní lem její zástěry. Měla tam zaháknuté úzké zrcadlovky. „Nebyly by podobné na prodej?" Barevná hlava se trochu nechápavě zavrtěla a obrovská hlaveň se konečně sklonila. MAGDE, přečetl jsem si znova levé ňadro; docela hezké jméno. Jeho majitelka mne příjemně překvapila, že se při tom drnčení oken a kolísání elektriky nelekla a nezmáčkla spoušť. V dálce se ozvalo kvílení sirén.

„Ve vitríně," ukázala bradou někam za mě, „vedle dveří na záchod."

„Jo." Vyberu si, až se najím, dodal jsem v duchu a začal trhat obal na prvním SUPERKRUPU. Magde schovala pistoli pod bundu, a než jsem dojedl druhou tyčinku, donesla mi dlouhý tác plný horkého borůvkového koláče s vrstvou drobení a práškového cukru.

„Koláč s drobením a cukrem!" řekl jsem nábožně. Já tady ta zdejší jídla prostě miluju - kdybych v mém Čase, v dobách, kdy jsem umíral hlady, věděl, že něco takovéhleho existuje, dalo by mi to sílu

přežít už jen proto, abych ještě někdy ochutnal. Tehdy jsem přežil s myšlenkami na tatrgelový pudink.

„A *horký!*“ komentoval jsem neodolatelné kličky voňavé páry stoupající nad tácem.

„A opravdu dvě kila. Jo?“

„Jak jsem řekl,“ sáhl jsem pro první kousek, nakousnutý SUPERKRUP prozatím zapomenut. Nejdřív dobroty, potom energie.

„Bacha, je to fakt žhavý!“

„Na mě ani ne,“ zvedl jsem skrojek zrovna tak teplý, že by to normální lidská kůže odnesla puchýři. Ale i za ně by to stálo.

„Dobrou chuť,“ zase to zavrtění duhovou hlavou. Vypadalo docela sympaticky.

* * *

Byl jsem přibližně uprostřed, druhého kila borůvek a drobení a u třetího hrnku krásně přeslazeného kafe, když do kantýny dorazily mrtvoly.

„Sakra!“ vyprsknul jsem modré kuličky a začal rychle polykat a proklínat se, jak jsem na ně jen mohl zapomenout - málo spánku opravdu škodí. Byli to ti dva nepřipoutaní zloději - Clark a Vykuchanec. Co jsem je před hodinkou viděl naposledy, jenom trochu ohořeli.

„Co to...! Stát!“ Magde, která si do té chvíle četla komiks, a po mně už pokukovala jen zřídka a než nedůvěřivě spíš maličko hrdě nad tím, jak mi chutná její koláč, tak tedy Magde vytřeštila oči a vyskočila, obrovskou pistoli v ruce. Protože na obou mrtvých bylo zřetelně poznat, že jsou mrtví, zbraň se jí trochu třásla. Trochu dost.

„Co mám dělat?!“ kupodivu nezaječela, ale řekla téměř normálním hlasem.

„Huhl!“ řekl jsem a zuřivě polykal borůvky.

„Co mám herdek dělat?!“ trochu přidala na intenzitě, ale pořád to byl normální hlas, žádná hysterie. Barem pleskaly toporné kroky a mrtví páchli spáleninou a smrtí, že by se v tom snad ani nedalo jíst. Oba měli žárem zakalené oči, tomu zabitému brokovnicí prosvítala skrz svetr zahnědlá žebra a Clark s hlavou rozloženou po ramenou vypadal ještě ošklivěji. Magde si ani nevšimli a šli rovnou ke mně. Jak jinak.

„Máte tu někde něco, co se dá zavřít?! Nějakou popelnici nebo bednu nebo tak?!“ Konečně jsem polkl. Protože mrtví byli mezi Magde a mnou, její roztřesená pistole mířila nepříjemně mým směrem. Ne že bych se bál, že by mi mohla ublížit, ale kdyby zjistila, že jsem takovou ránu přežil, musel bych ji zabít, aby mne nemohla identifikovat.

„Bednu? Na co bed...! Vzadu. Kontejner na odpadky. Co ale chcete...?!“

„Uvidíte! Hlavně nevolejte policajty!“

* * *

I takhle čerstvé mrtvoly jsou zatraceně tuzí protivníci. Za tu hodinu, co jsme se neviděli, už nabraly značnou část té neuvěřitelné mrtvé síly; za další dvě bych je asi nezvládl. Než jsem je sešněroval a nacpal do kontejneru, zbytek koláče mi úplně vychladl.

„Tak jak?!“ zeptala se Magde šeptem, oči přes půl graffiti, co vydávala za obličej. Zřejmě nevěřila, že se zezadu vrátím já, tak mi ta únavná pistole opět mířila na hlavu. Pečlivě jsem si stáhl klobouk do očí.

„Varujte popeláře. Mohl bych si umýt ruce?“

„V kuchyni. Pojďte za mnou. Teda to jsem neviděla!“ schovala pistoli a otevřela mi průchod v pultu. „To jste vždycky tak klidnej? Vyvýst je za pumpu, jako by to bylo pár ožralejch sígrů, skoulet to s nima, a pak se vrátit celej! Slyšela jsem, že jeden takovejhle mrtvej rozseká protiteroristický komando na kusy! Prej do nich nemá cenu střílet, ani nejdou spálit, ani Bratři si s nima neporaděj, ani...!“

„Klid,“ zarazil jsem stále víc a víc povolující stavidla její výřečnosti, „jsou pryč.“ Jestli se na ní šok z příchodu mrtvol podepsal jen kecavkou, tak by zasloužila oficiální uznání s diplomem. Líbila se mi stále víc.

„Huf, huf,“ dvakrát se bouchla pěstí do břicha a pevně si zmáčkla ruku v druhé: „Trochu mě to vzalo. Pardon. Sice jsem mrtvé už dvakrát viděla - chodili tady po druhý straně silnice,“ mávla k rozvlněnému závěsu, „ale aby takhle vpadli dovnitř... Brrr. Tady je umyvadlo, tady máte montéráčka,“ podala mi plechovku.

O mrtvé se člověk ušpiní vždycky.

* * *

„Nebude vám vadit, když to dojím?“ vrátil jsem se na své místo a otíral si prsty papírovým ručníkem.

„Jestli máte pořád chuť...“ Mrtvolná rozmáčená spálenina byla pořád cítit, Magde vzala sprej s *Viktoriánskými slaměnkami* a vzduch trochu prostříkla. „Poslyšte, ne že by mi do toho něco bylo, ale co jste vlastně zač?“ Vrátila dózu s obličejem mrtvé královny pod pult. „Máte pistoli, sníte dvě kila koláče na posezení - teda ne že by nebyl dobrej, to ne že ne - ale dvě kila...! Chodící mrtvoly srovnáte jakoby nic, jen si umejete ruce a jíte dál, a nechcete, abych volala fízly,“ nad vyzněním poslední věty se trochu zarazila, „teda ne fízly kvůli jídlu... A proč sem ty zombie vlastně přišly? Jako by šli rovnou k vám, to vypadalo.“ Tohle znělo trochu jako obvinění a žádná oprava nenásledovala. Pokrčil jsem rameny.

Vytí sirén (které jsem já slyšel už dlouho) se rychle blížilo a vzápětí vedle čerpadel smykem zastavilo policejní auto, z kterého vyskákaly čtyři černé kombinézy se samopaly.

Ječivý zvuk sirény přešel do hlubokého, ztichl, jen majáky dál divoce blikaly.

„Mohla byste mi půjčit ten komiks? Rychle?! A neříkat nic o těch mrtvých?“ řekl jsem.

„A odpovíte mi pak, na co jsem se ptala? - Jinak než pokrčením ramen?“

„Hmmm,“ zamyslel jsem se - po tak dobrém jídle se mi ale nechtělo střílet, obzvlášť ne do hlavy s barevnými vlasy: „Snad ano.“

„Chytejte!“ šoupla mi časopis po pultu. Schoval jsem se za něj, těsně než policisté proběhli dveřmi.

* * *

„Co se děje, pánové? Dneska mě ještě nevykradli, takže jste tu zbytečně brzo,“ Magde se pěstmi opřela o bar a v jejím hlase byla jen únava z noční služby; žádná nervozita. Kromě sebe znám nemnoho lidí, kteří dokážou svůj projev takhle ovládat.

„Prý tu v okolí viděli dva chodící mrtvé!“ zasyčel seržant. Syčel, protože právě předváděli takové to, jak jeden kryje druhého, první si kleká, třetí vyskakuje na stůl, všichni jsou v podřepu a všichni kolem

sebe zběsile míří - a u něčeho takového se syčet prostě musí. Bylo na nich vidět, že mají strach.

„Mrtví? Dneska? Tady?“ Magde zavrtěla hlavou. Kdyby policisté neměli v uších sluchátka, kdyby nerachotil déšť, nehrálo rádio a měli můj sluch, slyšeli by temné rány, které se ozývaly z kontejneru za pumpou.

„Žádní mrtví? Opravdu?“ Černé kombinézy se přestaly zmítat místností, začaly se narovnávat a chovat normálně; tedy normálně policajtsky.

„A jiné problémy?“ seržant se postavil před pokladnu a nenápadně kývl ke mně.

„Noční koláčožrout,“ zašeptala Magde a mávla rukou. „Dáte si něco, když jste tady, chlapci?“ řekla už nahlas a usmála se.

„Proč ne, vlastně?“ otočil se seržant na své muže. „Cecile?“

„Jo, proč ne, žádnej spěch. Koláč a kafe by bodly.“

„Všichni?“

Přikyvování bylo docela horlivé. „Tak čtyřikrát,“ objednal seržant a policisté se rozsadili u pultu. Jeden ještě zašel vypnout majáky na autě.

„Konečně se můžu cejtit v bezpečí,“ řekla Magde a odběhla do kuchyně.

Policisté při svých manévrech rozšlapali mokré a špinavé stopy po mrtvých, takže odhalení lži nehrozilo - teď začali tiše komentovat Magdiny proporce a Cecil si zapálil dýmku.

Otočil jsem list a v půli stránky se začetl. Podle popisky pod spodními obrázky se to jmenovalo THE WAY OF THE BLOOD a na komiks to bylo pěkně tlusté.

Magde se vrátila s tácem koláčů a konvicí kávy a policisté s ní začali tak standardně stupidně *žertovat*, hlasitě srkali a hlasitě chválili koláč. Magde odpovídala a ani já jsem v její hlase nepostřehl znechucení nad stále dokola omílanými řečmi. Musela je i dnes slyšet minimálně posté. Lžičky cinkaly, hlasy bručely, dýmka voněla...

... nějaký chlap s malým klukem byli ve velkém prázdném obchodním domě - v hračkářství; v bublině u chlapových zarostlých úst se vznášely sentimentální kecy. To chlapeček byl daleko zajímavější: četl si totiž komiks a malíř to nakreslil tak, že mu do toho komiksu bylo vidět přes rameno. Byl to D-man. Otočil jsem na další list. Ten zarostlý chlap pořád vypouštěl sentimentálně-morální bubliny, ale

chlapeček stejně jako já otočil a zase mu bylo vidět přes rameno. A snack-bar kolem zmizel - přes půl stránky se na mě řítil Kyberkentaur, před kterým kličkoval jezdec na obrovském motocyklu. V rámečku byl lakonický text: ... *a Big Biker má problémy*. Z obrázku dole přesahoval D-manův zátylek a křikem naježená bublina: *Musíš ho...!* zbytek textu nebylo za chlapečkovým ramenem vidět. Kdyby bylo, zřejmě bych se dočetl, co by ten Big Biker musel udělat, kdyby chtěl sejmout Kyberkentaura. Čili co bych musel udělat já, kdybych chtěl sejmout Kyberkentaura. Čili...

„Povídám, to je ten komiks tak zajímavej?“ seržant mi zaklepal na předloktí. Málem jsem ho reflexivně zabil.

„Ani byste neřekl jak,“ použil jsem přízvuk nejvyšších společenských vrstev a stáhl si klobouk ještě hlouběji do očí. Seržant instinktivně poodstoupil a narovnal se v zádech: „Chci se jenom zeptat - když vás tu takhle v noci vidím, nikde žádné auto - jestli nemáte nějaké problémy.“

Původně se chtěl zeptat na něco docela jiného a daleko méně uctivěji - teď trochu zadrhával, jak hledal spisovná slova. Měl černý knír a výrazná hustá obočí.

„Problémy? Ó nikoli, ale děkuji za zájem, seržante. Čekám zde na svou, hmm, přítelkyni - přijede pro mne vozem. Doufám, že rozumíte.“

„Jasně,“ řekl seržant, „tedy rozumím. Promiňte, že jsem obtěžoval, pane.“

„Netřeba se omlouvat. Vítám bdělost strážců veřejného pořádku i za cenu jistého osobního nepohodlí. Ba naopak, já se musím omluvit, že jsem nereflektoval na vaše slova, poněkud pohroužen zde do tohoto, hmm, žurnálu.“ Zaplavil jsem ho obvyklým anglickým proudem nicneříkajících žvástů.

„Na shledanou, pane,“ zasalutoval seržant a otočil se. To už se po něm jeho kolegové netrpělivě ohlíželi ode dveří.

„Sbohem, seržante!“ zvedl jsem hlas.

Panty zavrzaly, zvuk deště na okamžik zesílil a vzápětí se ozvalo zahučení motoru.

„Sbohem, seržante!“ zapitvořila se po mně Magde. „To jste s nima sehrál moc hezky.“

„Nesehrál, jen jsem se spolehl, že z nich Bratři ještě nesedřeli vrozenou úctu k slušně mluvícím lidem.“

„Aha," Magde mi dolila kávu, sebrala tác po koláči a sáčky po snědených SUPERKRUPECH a utřela pult. „A co vaše úcta ke slušně mluvícím lidem, který vám pomáhaj, lžou kvůli vám, a který jsou strašně zvědaví?"

„Myslíte ty s barevnou hlavou?"

„Slíbil jste, že mi odpovíte."

„Slíbil?" zamračil jsem se - zcela vypočítavě. Už při čtení komiksu mne totiž něco napadlo: „Sice jsem předtím řekl *snad*, ale dobře. Ale ne tady. Je to dlouhý příběh a nesnese rušení."

„To jako, že s váma mám někam jít? Jít poslouchat dlouhé příběhy?" Magde se cynicky ušklíbla: „Kolikrát myslíte, že takovouhle nabídku - denně - slyším?"

„Ne *někam*, myslel jsem, že půjdeme k vám domů." Správně modulovaný hlas změnil cynický úšklebek v zamyšlený úsměv. Když se něco řekne na rovinu - tou správnou modulací - občas to funguje jako přepínač. Ano\Ne.

Ne\Ano. Ne.

Ano.

„Ale to byste musel vydržet do pěti, pak mě přijde vystřídat Pepe..."

(*Ne*.) „... Ale co to kecám!" Účinek mého hlasu vyprchal. „Přece si do bytu nepozvu cizího chlapa, navíc s pistolí!"

„Tak bude jedna barevná hlava o jeden dlouhý příběh chudší," odvrátil jsem se a zvedl komiks, „vaše věc."

„O tenhle ale ne!" vytrhla mi časopis. Měla pozoruhodně rychlé pohyby.

„Vy musíte sportovat," řekl jsem a zase si stáhl klobouk hlouběji do očí.

„Jo!" odsekla, vrátila se k pokladně a sedla si ke mně zády. Vzápětí se otočila, aby mne nad horní hranou THE WAY OF THE BLOOD měla na očích.

Pomalu jsem začal trhat obal na dalším SUPERKRUPU. Jasné bylo, že tady v tom baru prověřeném policií jsem bezpečný až do rána. Když policisté odjížděli, nahlásil seržant, že „... ve SNACKU je klid a jeden divnej, ale pokojnej páprda". Takže tady jako pokojnej páprda čekající na dámu, která nepřišla, vydržím bez obtěžování. A jít se vyspat k Magde je také dobrý nápad: žádný hotel, žádná recepční s fotografickou pamětí, žádná kniha hostů. A k tomu ten ko-

miks. A možná i Magde. Před chvílí, při pohledu na Kyberkentaura řítícího se z papíru, jsem pocítil něco velmi podobného, jako tehdy při čtení zprávy v Knize Pravdy. Tušil jsem, že je to zase pro mě, něco z minulosti - nebo spíš budoucnosti a to něco důležitého. Zaostřil jsem na barevnou obálku nad Magdinými koleny.

Přestože sešit byl tak tlustý, byl to pouze první díl. Vyšel vloni touhle dobou, takže ho jinde seženu těžko a obzvlášť ne rychle. A znovu mě zamrazilo: Na obálce bylo namalované obrovské bojové vozidlo, jeden ze saladinů z legend z mého Času (vypadal daleko účinněji než ten od Eurotunelu). To prostě *nemůže* být náhoda.

Ukousl jsem si ze SUPERKRUPU a úplně cítil, jak do mě z energetické tyčky proudí síla.

„Mrknu na ty brejle," řekl jsem a Magde jen kývla.

Vitrína byla otvírací - na první pokus jsem si vybral hranaté zrcadlovky, které se daly zaháknout kolem uší; seděly mi a líbily se mi.

Konečně jsem se mohl zbavit sado-maso klobouku. Hodil jsem ho na židli a vrátil se k jídlu. Magde mi zatím dolila kávu a donesla další smetanu.

„Hezký brejle, hezká holina," okomentovala můj účes. „Ale měl byste se možná trochu víc mejt." Zřetelně narážela na špatně vypucované čmouhy po kulkách a stále viditelný rozprsk po zásahu brokovnicí. „Od čeho to máte?"

„Jeden z těch dvou, co tu dnes večer *nebyli*, mě střelil z brokovnice," řekl jsem a jako by nic začal trhat další pestrobarevný sáček s energetickou tyčinkou. Magde se do nové návnady zakousla všemi bělostnými zuby. Sice jí to chvíli trvalo, ale zakousla.

* * *

„To ještě nemáte dost?" znova mi přišla dolít a sebrala další prázdné pytlíčky po tyčinkách, „nechci k vám volat záchranku na pumpování žaludku - když už jste ustál ránu z brokovnice za ucho." Nic jsem neřekl. Z drobného vyčkávavého zaváhání přešla v plynulou otočku, ale zvědavost jí byla vidět i na výrazu zad.

„Mlčeti sic zlato je: však jeden mlčel víc, než měl, až celý z toho oněměl," řekla do prázdna. „To je Shakespeare." Došla k pokladně a zase si sedla, štíhlá kolena u sebe.

„Řekl jsem vám, kde budu vyprávět.“ Přesně jak jsem čekal, vyskočila jako na pružině:

„Fakt si myslíte, že si zvu *cizí chlapy* do bytu?!“

„Já nejsem cizí chlap. A zaručuju, že takovou historku jste v životě neslyšela... A navíc se někde potřebuju v klidu vyspat.“ Pravda je někdy účinnější než sebevykonstruovanější lež.

Občas.

Málokdy.

Pod malbou na Magdině obličeji proběhla vlna nechuti (ze mě), zájmu (o příběh), a vlna obav (opět ze mě). Ne\Ano. Ano\Ne.

Ne.

Ano.

„Můžu vám i zaplatit,“ řekl jsem a vzápětí si div nedal facku. Z nevyspání ztrácím zdejší společenské reflexy.

„... *tak* jsem to nemyslel!“ přehlušil jsem kulometnou odpověď, která následovala hned po zalapání po dechu. Takovéhle excentrické dívky bývají napříč svému zjevu velmi prudérní - v tomhle století. A naopak.

Naštěstí u pumpy zastavilo auto, tak měla Magde práci. Zatímco obsluhovala, přemýšlel jsem, jestli má doma i druhý díl toho komiksu.

Něco mi kolem těch obrázků pořád nesedělo. Bylo to neodbytné jako mozkodlab; prstem jsem si po pultě kreslil nervózní kolečka, pak mě to praštilo mezi oči: Kyberkentaur v komiksu vypadal jako v minulém jedenadvacátém století! Takže nebyl taková hora železa, jak mě posledně honil po Londýně. Jak je to ale sakra možné? Taková informace z minulého jedenadvacátého století do tohohle vůbec nemá šanci proniknout. Ale vlastně, když si to pamatuju já... Vyryl jsem nehtem do pultu rýhu, až se odvinula spirálovitá hoblina. Možná že ten kluk v komiksu čte D-mana často, tak se dozvím něco víc. Anebo ještě lépe, možná ten D-man opravdu někdy vyšel.

„Můžu se na něco zeptat?“ zvedl jsem hlavu, jen co za zákazníkem zaskřípaly dveře.

„Ptát se můžete, na co chcete, koho chcete,“ rozhořčení z Magdina hlasu se vytratilo, byť se ho tam statečně pokoušela dostat zpátky.

„Sbíráte komiksy?“

„Ne. Občas. Docela jo. Proč?“

„Umíte se taky jednou nezeptat proč se ptám?!“ Mávl jsem rukou: „Chci se zeptat, jestli máte druhý díl toho, co teď čtete.“

„I třetí!“

„Aha. A nevíte náhodou, ten komiks, jak ho čte ten kluk uvnitř...“

„Jonas.“

„... jak ho čte ten kluk uvnitř, jestli náhodou opravdu nevyšel?“

„Pokud vím, tak ne. Ale z D-mana mi chybí akorát dvojka speciál - *Ďábel úsvitu* - a ten jsem četla, takže ne. Rozhodně ne.“

„Občas sbírám komiksy...,“ řekl jsem do prázdna.

„No dobře, tak komiksy sbírám, a co?“

„To byste měla vědět vy, když se za to stydíte. Před cizím chlapem,“ usmál jsem se. Magde kupodivu neuskočila - asi trénink ze čtení komiksů.

„Proč se na D-mana ptáte?“

„Proč, proč? Proč pořád proč? Den, kdy jsem slyšel tolik *proč* jsem ještě nezažil.“

„Tak proč?“

„Abych dnešní den nežil nadarmo, proto,“ tím vyptáváním už mě vážně začínala štvát.

„Tohle je D-manova hláška,“ řekla takovým tím přezíravě vševědoucím tónem lidí s dokonalým přehledem o věci.

„Ptám se proto, že bych si to docela přečet, jak jinak,“ znovu jsem zkusil pravdu. „A protože to neexistuje, tak bych si rád přečet aspoň celou THE WAY OF THE BLOOD, a vy byste mi...“ V té chvíli jsem zachytil chráněné policejní hlášení: Protiteroristická jednotka na letišti právě zadržela Barbara.

„Stalo se něco? Určitě vám začíná bejt špatně, jak jste se přecpal!“

Magde se zatvářila účastně - prosáklo to i skrz malbu na tvářích. „Taky toho sníst tolik naráz! Jako malej,“ rozhořčeně zavrtěla duhovou hlavou. „Nechcete zažívací sodu? Nebo sanitku?“

„Asi jsem to fakt trochu přehnal,“ zalhal jsem, abych předešel dalšímu *proč*, „ale to bude dobré, za chvíli,“ nasadil jsem přecpaný výraz a zafuněl. Doufám, že Barbar nepromluví moc brzo. Ví, že teď vypadám jako tlouštík v dlouhém koženém plášti - spolu s nezbytnými černými brýlemi nebo kloboukem docela snadná identifikace. Jít na letiště - taková *tupost*; myslel jsem, že se dostane aspoň do Francie.

„No jen jestli!“ založila Magde ruce v bok a zkoumavý pohled mi zazvonil o tváře - zřejmě jejich barvu neshledala nijak závadnou, tak se schylovalo k dalším otázkám. A stalo se:

„Teď mi řekněte, co vlastně chcete - vyprávět mi příběh, v klidu se vyspat, nebo si číst komiksy?“

„Abych pravdu řekl, vlastně vás chci zavraždit a pak sníst.“

„To jo, po dvou kilech koláče a deseti SUPERKRUPECH! Ty mrtvý jste sice nacpal do popelnice hezky, ale na zabíjení vůbec nevypadáte,“ zasmála se. Upejpavě jsem sklonil hlavu a preventivně zavzdychal a pohladil si břicho. Tušil jsem, že tím hovor spolehlivě odvedu k bezpečnějším tématům.

„Teda takhle se přejíst! To jsem neviděla,“ znovu ruce v bok a znovu kroucení hlavou. Viděl jsem, že v ní dozrálo nějaké rozhodnutí.

Tentokrát to nebyl přepínač Ano\Ne, tentokrát to šlo z hloubky:

„Dobře, tak vás k sobě vezmu.“ Vztyčený prst: „Ale slíbíte mi, že se budete chovat slušně a že mi dáte zbraň. A to teď hned. Ano?“

„Slibuju,“ sáhl jsem za opasek, „tady je - je nabitá, tak pozor.“

Natáhl jsem se a položil glock za pult, aby ho nebylo vidět zvenčí.

„To vypadá jako rovná řeč a rovný čin...,“ zarazila se, jestli má pokračovat. Pokračovala: „... nepřenesla bych přes srdce, abych vás nechala s bolením, když nemáte kde spát. A když je to navíc po mým koláči, i když vaší nenažra... nedojedeností.“ Magde se předtím při zjevení glocku sykavě nadechla - potom, co zbraň klepla o dřevo, se jí koutky nadzvedly takovým tím úsměvem ‚tak jsem se nespletla‘. „Schovám ji k sobě a vy spolkněte tohle,“ zahrabala v šuplíku pod kasou a přinesla mi malý sáček a skleničku minerálky. „Zažívací soda,“ položila to přede mě a dala si glock za opasek pod zástěru. „A neodmlouvejte!“ dodala na můj kyselý výraz. K pumpě přijelo další auto, na obrazovce pokladny se rozsvítilo číslo stojanu a začaly se odtáčet kilogramy plynu a libry.

„Nemáte něco na čtení? Ten komiks si přečtu až u vás, v kuse, jestli tedy dovolíte,“ slušnost na ni účinkovala jako na jiné pistole u hlavy.

„Jistěže dovolím. Mám dnešní Telegraph. Stačí?“

„Dík.“

Okamžik potom, co jsem si rozložil noviny, se otevřely dveře a vstoupili tři muži.

* * *

„Hezkej večer," řek nejmenší z nich. Všichni měli černé bundy, ten nejvyšší levou polovinu hlavy odbarvenou na bílo, ten prostřední v levém uchu zlatý kruh a ten nejmenší byl nejmenší. Také měli vysoké, módně a zcela nefunkčně okované boty a bledé feťácké obličeje.

„Už skoro ráno," řekla Magde, „bude to osm liber za propanbutan. Ještě něco k tomu? Kávu? Koláč?"

„Ne. Vlastně jo. Chci se zeptat, tady ten snack-bar se opravdu jmenuje SNACK?"

„Ano."

„Ten SNACK, co o něm před půl hodinou fízlové hlásili, že je čistej a zkontrolovanej, takže se sem hned tak nevrátěj?"

„Nevím, co hlásí policie."

„To je dobře." Nejmenší se usmál: „Takže si ještě něco vezmem."

Vyhoupl se bokem na pult, přehodil nohy na druhou stranu a z rukávu mu vyjela pětitipalcová útočná dýka. Bleskovým pohybem ji Magde přitiskl ke krku.

„Ty se ani nehni, tlusťochu!" namířil na mě Odbarvený malou chromovanou pistoli.

„Nehýbejte se, pane, poslechněte je," zachraptěla Magde, „přepadává se to tady tak jednou do týdne, majitel je pojištěný, takže nemá smysl..."

„Jo, nemá smysl nic zkoušet, takže pracky od tý bundy!" Chlap s dýkou si všiml hranaté vybouleniny pod Magdiným oblečením. Stačil jediný hmat a její vlastní obrovská pistole jí mířila do obličeje. Glocku si nevšiml. „To se podívejme!" nechal dýku zajet do rukávu. „Taková malá šlapka a taková velká bouchačka!" Magde po mně vrhla žalostný pohled.

Možná nad tím, že mne připravila o zbraň, možná opravdu nechtěla, abych něco zkoušel. - Což by mne ostatně ani nenapadlo; začetl jsem se do Telegraphu.

„Takže kolikpak tu máme," klepl muž s Magdinou pistolí do kasy a šuplík cinkl: „Koukni tam, Gile. Já radši budu hlídat tady naši krásku."

„Hovno, pár šlupek!" zklamaně vysypal Odbarvenec Gil peníze na pult.

Mince zařinčely.

„Chlast se tady prodávat nesmí," natáhl Nejmenší, „tak co teda budeme dělat? Noc před náma, policajti se honěj za mrtvolama... Co?" kývl Magdinou zbraní. Vzhlédl jsem od novin. Neusmíval se zrovna roztomile a Magde začínala mít skutečný strach. Přemýšlel jsem, do jaké míry to může být náhoda, že se na mě zloději a násilníci jen lepí. Buď je to tím, jaká navštěvuju místa, nebo jich je na světě tolik, že se to prostě stává každému - bratrské údery proti kriminalitě zřetelně nejsou až tak účinné, jak se zdá z propagandy.

„Já bych věděl, co dělat," řekl ten, co doteď mlčel, ten s náušnicí, „když se jí nekoukáš na ksicht, má docela pěknou figuru."

„Prdelka je to hezká, pravda. Pracky nahoru!" vrazil Nejmenší Magde hlaveň do břicha: „Mačkat alarm není dobrej nápad, dokud tady sme."

Magde vyhekla a malbu na obličeji jí zkřivila bolest. Mrňous se na pultě zavrtěl a zahleděl se na mě: „Hele Gile, skásni támhle tlusťocha a přivaž ho, ať nám neleze do zelí."

Gil si nadhodil chromovanou pistolku a velmi sebevědomě ke mně dokráčel:

„Copak máme po kapsách? Plešoune-brejloune?" přitiskla se mi pistolka ke spánku. „Hele, Sammy, jak v těch brejlích vypadá, trouba! Asi si myslí, že vypadá jako tvrďák nebo co!" zachechtal se Gil a klepl mě pistolí nad ucho.

„Ser na brejle, vem mu prachy a přivaž ho! Začínám bejt nějak nadrženej."

„Slyšels Sammyho?!" pistolka mi tentokrát poklepala na temeno, „hezky vysol prašule, prďochu!"

Tak jsem přemýšlel, co dělat. Kdybych je pozabíjel, se spánkem se můžu rozloučit, se čtením THE WAY OF THE BLOOD také, s tím že, by mne Magde ještě někdy pozvala, už vůbec. Navíc další tři mrtvoly v patách.

Tak jsem se rozhodl nedělat nic.

* * *

„Tady," sehrál jsem roztřesený hlas a vytáhl z kapsy smotek liber.

„Pane jo! Úlovek! Hele Sammy, prďoch je pracháč!" zvedl Gil mé peníze do výšky.

„Fajn, teď ho přivaž a pojď sem. Asi mi ji budete muset podržet. Bude určitě škrábat," pohladil si Mrňous Sammy bradu a rašící strniště zašustilo.

Gil mi secvakl zápěstí pouty, která prostrčil za madlem obkružujícím pult. Přikrčil jsem se a sklonil hlavu, abych byl co možná nenápadný a zbytečně nedráždil.

Pak Magde poprvé zaječela a mně v mysli zablikalo něco rušivého: Ne že bych v životě neviděl znásilnění, v divokých časech ranného čtyřiadvacátého století to bude docela běžný jev. Později - a tady v jedenadvacátém - se o tom většinou jenom mluvilo: Sammy bohužel vypadal, že to myslí vážně, a člověk nemusí být zrovna psycholog, aby vytušil, že znásilněná žena si tu samou noc cizího chlapa do bytu nepozve.

* * *

Takže zase hrdina. Kurva drát. Jako na DAS MÄDCHEN. Situace mne opět - opět proti mé vůli - nutí, abych ji řešil. Ne poprvé jsem si připadal, jako bych měl činy předrýsované, jako by někdo mé vměšování do věcí, které se mne netýkají, důkladně plánoval a řídil.

Narovnal jsem se a překroutil pouta.

* * *

Překroutit pouta nejde potichu. Takže jsem ty tři poněkud vyrušil - zrovna Magde vázali roubík a zároveň ji cpali skrz závěs do kuchyně.

„Hele, von vstal! Jaks ho přivázal, debile?!" zíral na mě Sammy, v jedné ruce Magdinu zbraň, v druhé Magdino škubající se zápěstí, obličej rudý námahou a vzrušením.

„Dobře jsem ho přivázal! Kampak, tlusťochu?! A neříkej mi debile, Sammy!" To už na mě Gil mířil lesklou pistolkou.

„Kdyby dobře, tak nevstal, troubo! Zkus to ještě jednou," Sammy si dal pistoli do podpaždí a chytil Magdino zápěstí i druhou rukou a začal kroutit. Zřetelně mne nepovažoval za přílišnou hrozbu.

„Musím se přítele Gila zastat," beze spěchu jsem vyrazil podél pultu, „připoutal mne skutečně dobře. Ale abych pravdu řekl, vstal jsem, protože se mi nelíbí, co děláte."

„Ne...!" vyplivla Magde roubík. Zlatá náušnice jí ho přimáčkl nazpátek, až jí oči vylezly z důlků.

„Ano. - Ne! Poslechni slečnu, myslí to s tebou dobře," Sammy mluvil, aniž se na mě díval a dál kroutil Magde ruku. Přidušený křik teď zněl docela bolestně a jemu asi připadalo zajímavější sledovat její strach.

Jak romantické, zavrtěl jsem hlavou a posunul si brýle. Krásná dívka se zmítá ve špinavých chapadlech slintajících padouchů a její křik v nich rozdmychává stále temnější a temnější chtíč. Hle, kladný hrdina přichází a dívčino lkaní v něm budí *spravedlivé* rozhořčení, *chladný* vztek a touhu zjednat *právo* - pokud možno pěstmi v poctivém boji, byť proti přesile.

A to jsou přesně ty rozdíly mezi mnou a kladnými hrdiny. Znovu mě zamrzelo, že je nemůžu jednoduše postřílet.

* * *

„Pusťte ji," řekl jsem a použil modulaci. Prsty na Magdině těle na okamžik povolily, ale jsou chvíle, kdy modulovaný hlas nefunguje.

Rozmnožovací pud je silnější než strach.

Takže mne pěsti neminou.

Přeskočil jsem pult a ty hajzly mělo varovat už to, jak se otřásla podlaha.

* * *

Gil mne z metru střelil do čela.

Odražená kulka hvízdla a vzápětí měl ruku s pistolí stočenou do úhledného kolečka. Kosti praskaly tak rychle, že jsem je ani nestihl počítat.

Sammy už mířil Magdinou pistolí. Ke své smůle trochu polevil v pozornosti a Magdino zápěstí se mu vysmeklo i z druhé ruky. Tím ztratil stabilitu.

* * *

Prásk!!! Obrovský projektil mne minul o metr. Vzápětí Magdino zápěstí obtočené těžkými náramky narazilo do Sammyho lokte a pistole odlétla pod pult. Sammy zaječel, chytil se za paži a šel do kolen. Do brňavky to bolí vždycky - a Magde mířila přesně.

Pan Zlatá náušnice srazil Magde na zem a vykopl proti mně okovanou botou. Efektní, ale v jeho podání strašně pomalé. Chytil jsem ho za špičku a patu a trhl jako volantem. V poslední chvíli jsem se ovládl a trhl jen tak, abych mu nepřekroutil páteř. I tak přelétl pult a podle křápnutí hlavy o podlahu (nezaměnitelný to zvuk) byl vyřazen.

„Bacha!“ vykřikla Magde.

Sammy, který se zatím narovnal, trhl rukou, zablesklo se a z dlaně mu vyjelo pět palců oceli, jak se tak hezky psává.

Zřejmě s nožem prodělal nějaký výcvik, protože zaútočil tak, jak se má. Chytil jsem ruku v letu, vytrhl z ní nůž a přibodl mu dlaň ke stehnu - přesněji řečeno ke kyčli. Dýka s hlasitým vrznutím zajela hluboko do kloubu.

Teď už měl proč řvát.

„Fuj!“ odvrátila se Magde, ruku před pusou. Přehodil jsem řvoucího Sammyho přes pult, znovu to křápnutí, a křik ustal. Najednou bylo slyšet jen rádio, Gilovo tiché sténání a Magdino hlasité polykání.

„Měla bych asi zavolat poldy,“ dopolykala a tázavě se na mě podívala.

„Hmm...“ Ale vlastně co, jednou by taky mohli i pomoct. „Zkuste sehnat toho seržanta, co tady byl, řeknu vám číslo k němu do auta.“ Magde byla zatím tak vyvedená z míry, že ji ani nepřekvapilo, odkud to numero znám.

Diktoval jsem pomalu, aby roztřeseným prstem správně trefila tlačítka na číselníku. Ani jsem nemusel odposlouchávat - to, jak seržant zařval „Už jedeme!“, bylo slyšet po celém SNACKU. Taky se nezajímal, odkud Magde zná jeho telefon. Zřetelně byl rád, že může

dělat něco známého a relativně bezpečného, jako je zatýkání násilníků. Než honit mrtvé.

Museli být někde v okolí, protože přijeli, ještě než jsem se stačil začíst do Telegraphu - to jsem předtím jenom vzal Gilovi své peníze, zničil kameru se záznamem přepadení a sebral ze židle ten odporný klobouk. Přece jen ty čmouhy po kulkách jsou trochu nápadnější, než jsem si myslel.

Magde stála nad sténajícím Gilem, pistoli v ruce. Gil z jejího výrazu správně vypozoroval, že čím méně se bude projevovat, tím vyšší šanci na přežití příštích minut má. Jen si houpal zpřelámanou ruku v druhé a dvakrát vrhl mým směrem prosebný pohled - asi abych dával na Magde a její kanón trochu pozor. Když uslyšel policejní sirénu, viditelně si oddychl.

* * *

Policisté zasáhli naprosto profesionálně. Seržant obhlédl situaci a poslal Cecila zavolat sanitku.

„Kdo jim to udělal?“ zeptal se Magde, potom, co jí jemně sebral pistoli. Otočila se na mě, a teprve teď jako by si uvědomila, co se stalo.

Tyhle obdivné planoucí pohledy prostě nesnáším.

„Tak?!“ kývl seržant uznale. „Sám na tři, to je odvaha!“ Takovéhle kecy nesnáším snad ještě víc. Pokrčil jsem rameny a nastartoval aristokratický přízvuk: „Mládí u námořnictva.“

„Ale stejně...,“ seržant ke mně došel a poklepal mi na předloktí. Tak tak jsem se ovládl, abych neucukl. Naštěstí mi nepoklepal na pancíř.

Bohužel, druhou rukou už z kapsy tahal notes a tužku.

„Chtěl jsem poprosit, seržante, jestli bych v tomto politováníhodném případu nemusel figurovat. Vím, zranil jsem ty muže docela vážně, ale kdyby někdo zjistil, kde jsem se zdržoval dnes v noci...!“ nasadil jsem trochu vyděšený výraz a pohřebně přitom zavrtěl hlavou.

„Kdo někdo?“ seržant se profesionálně podezíravě zamračil.

Ukázal jsem na prst, kde obvykle bývá snubní prsten.

„Aha. Dáma s vlastním vozem zřejmě není vaše manželka,“ seržant z podezíravé podmračenosti přešel na chápavý úsměv, „proto

ten klobouk a teď i černé brýle. Možná s tím něco půjde udělat, ale bohužel, přesto vás musím požádat, abyste se legitimoval.“ Protáhl jsem si prsty na pravé ruce. Nechtěl bych, aby glock i tentokrát skončil na podlaze.

Ještě ale zbýval poslední nenásilný pokus:

„To právě bude problém. Jsem zde tak inkognito, že s sebou nemám zhola nic. Žádné doklady, kreditní karty, šekovou knížku, prostě nic. Jen nevelkou hotovost.“

Seržantova obočí se stáhla: „To by skutečně mohl být problém...,“ ... ale zase, přece nemůžu buzerovat chlapa, co se sám postavil třem ozbrojenejm grázlům, běželo mu za očima. Nervózně se začal popotahovat za knír. Ale přece ho ani nemůžu nechat jít, aniž bych ho legitimoval.

Ale ten aristokratickej přízvuk, známosti fungujou i v týhle době... Kdyby ho tak někdo znal a moh' se za něj zaručit... „Magde?!“ přerušil úvahy, „vy tady pána znáte?“

Zvedl jsem hlavu a pohlédl jí do obličeje.

„Jasně, už dlouho,“ řekla bez sebemenšího zaváhání.

Ani já jsem nepoznal, že lže, takže seržant neměl šanci.

„Dobře, pane, nikdy jste tu nebyl. Chlapům to vysvětlím a Magde řeknu, ať do výpovědi uvede neznámého muže, který hned potom, co ty hajzly srovnal, odešel. Dobrý?“ Seržant šeptal, a navíc tak rychle, že mu bylo sotva rozumět.

„Díky, seržante, nezapomenu vám to,“ podal jsem mu ruku.

„Teď se schovejte, za chvíli tu budou novináři, odposlouchávají nám vysílačky.“

S blikáním a houkáním se přihnaly dvě sanitky. Stačilo pár slov a Magde mě pustila do kuchyně a pečlivě za mnou zatáhla závěs.

Když jsem šel kolem, bůhvíproč mne pohladila po ruce.

* * *

Pak bylo asi tři čtvrtě hodiny rušno. Obdoba pražského ACTION TEAMU ovládla SNACK a reportérka (zvláštní, opět reportérka) útočila na Magde a policisty stále stejnými - snad až na rostoucí nevybíravost - otázkami. Strašně se jí nelíbilo, že někdo spořádá tři gaunery a drze si odejde, aniž počká na televizi. Seděl jsem na pod-

laze v malé šatně, poslouchal přímý přenos a klimbal. Pak jsem asi klimbal trochu víc, protože mě probudil příchod Magde.

„Ufff, konec. Dneska to ale *byl* den, a ta televize... nevzbudila jsem vás?“

„Jen jsem klimbal.“

„Takže jedem?“ Magde hodila zástěru do koše se špinavým prádlem, brýle si strčila do kapsy u bundy, vyndala bezprsté rukavice a navlékla si je:

„Zase v civilu.“ Před zrcadlem si prohrábla barevnou smršť na hlavě.

* * *

Venku byla pořád tma a pořád pršelo, i když možná trochu méně; zato opar zhoustl v mlhu. Když jsme procházeli kolem kontejneru, z kterého rachotili mrtví, Magde se mne (vlezle) chytla za loket. Omlouvalo ji jen to, že nade mnou držela deštník.

„Moje auto,“ hrdě ukázala na neuvěřitelně posprejovanou rezavou věc na maličkých kolečkách, stojící na špinavém parkovišťátku za popelnicemi.

Chmurně jsem přemýšlel, jakou to asi má nosnost a jestli karoserii drží pohromadě i něco jiného než vrstvy barev, byť umně skloubených v drsné obrazy a drsná hesla.

„Tak sedejte,“ odemkla mechanickým(!) klíčkem. „A nemohl byste mi říct nějaký jméno? Ať vám pořád nemusím říkat tak komisně?“ sklapla deštník a zmizela v útrobách *přístroje*.

„Carl,“ řekl jsem a se vší opatrností se začal skládat na sedadlo vedle ní. Když jsem zabouchl dvířka, klika mi v ruce (kupodivu) nezůstala, ale palice se mi pod zapnutým kabátem štosovala, že jsem mohl sotva dýchat.

„Můj Hurikán je trochu malej, že?“ Magde zalomcovala nějakou páčkou a sedačka mi nečekaně ujela pod zadkem. Zatápal jsem rukama a málem utrhl kus palubní desky.

„To je automatika!“ pochválila si Magde. Jak strojek pod mou vahou sténá a jak podvozek dosedl na dorazy, toho si nevšimla. Motor kupodivu zaburácel na první cvaknutí startéru, Magde pohladila volant, zabroukala něco jako „Hodnej!“, rachotivý zvuk z převodovky, a už jsme jeli.

* * *

Hurikán dělal svému jménu opravdu čest - jeho maximální rychlost jsem odhadl na třiašedesát kilometrů za hodinu. I Magde je nejhorší řidič, s jakým jsem se kdy setkal. Pořád mi něco vyprávěla a místo dopředu se dívala na mě. Takže jsem občas úzkostlivě vypínal oči a jednou chytil volant a zvětšil mezeru mezi lampou a bokem stroje na bezkontaktní.

„Ale! Že by ses taky něčeho bál? To bych si měla zapsat do památníčku! Carl se bojí jezdit autem a vyděsila jsem ho já!“ komentovala Magde. A vůbec si prožité napětí uvolňovala řečmi a pohihňáváním. Zítra ji bude bolet hlava a bude se za to stydět. Příliš mnoho adrenalinu funguje jako kterákoli jiná droga.

* * *

„Tak tady bydlím,“ zastavili jsme na poněkud zašlé ulici. Zašlost ale ani zdaleka nedosahovala zašlosti většiny čtvrtí, které v Londýně znám.

Nikde žádní povaleči, jen na rohu policajt. Abych mu nekřivdil, sice pomalu, ale šel. Byl to klasický *bobby* v kuželovité čepici, žádný zabiják se samopalem.

„Mám byt až nahoře v podkroví, musíme tiše, abysme nikoho nevzbudili - obzvlášť ne paní Trevorovou,“ dala si Magde prst před ústa. Jen ať tam nejsou dřevěný schody, zaúpěl jsem v duchu.

Byly, ale vydržely.

* * *

Jakmile se za námi zavřely dveře, Magde ztratila značnou část své suverénnosti (hrané) a adrenalinová kecavka a hihňavka ji přešly jako ucvaknuté.

„Tak jsme tady,“ řekla duchaplně, rozsvítila a zatáhla závěsy. Byt kupodivu nebyl pokreslený spreji, vycpaný nepoužitelným futuristicko-extravagandním nábytkem ani performantorskými uměleckými díly, jak jsem instinktivně čekal. Naopak: rodinné fotky, háčkované ubrousky, vázičky, kytky, střízlivé sofa, křesílko, kulatý stolek, kni-

hovnička z tmavého dřeva. Pečlivě utřený prach a ve vzduchu jemná vůně.

„Když tak si něco nalej," ukázala na malý bar, „já si musím dát sprchu...," trochu polkla, „já se sprchuju normálně, to aby sis nemyslel...!" Malba na jejím obličeji ztmavla.

„Já nemyslím," řekl jsem. „Chci se ale zeptat, mohla bys mi ukázat komiksy?" Je-li někdo v rozpacích z tvé přítomnosti, projev zájem o jeho zájmy - uklidní ho to a ztratí ostražitost. Jedna ze základních pouček pro nájemné vrahy fungovala i na Magde.

„Komiksy! Jasně!" oči se jí rozsvítily a zavedla mě do místnůstky, kde byla celostěná police plná pečlivě uspořádaných barevných časopisů - od podlahy do stropu. Vypadalo to tam daleko používaněji než knihovnička v obýváku, přísně se ježící hřbety klasiků. To je panečku *independence*, stydí se za to, co ji baví, a na veřejnost jde s duhovými vlasy a Camusem.

Pokrytec pod každým kamenem.

„Co je to? To je česky - aspoň částečně," ukázal jsem na velkou barevnou placku připíchnutou na polštářku z rudého plyše.

„To je vzácnost - sběratelský poklad - první placka nejlepšího kontinentálního magazínu. A ten nápis je celý česky, i to anglické slovo se čte ‚kref' a ne ‚kru'. A znamená to..."

„Aha, DARUJ CREW, DARUJEŠ ŽIVOT! Chápu."

„Ty umíš česky?"

„Někdy mám pocit, že jsem se tam narodil..." Oči mi zavadily o snad tisíc sešitů s nápisem MLADÍ A NEKLIDNÍ. „Tohle jako bych už někde slyšel," odvedl jsem řeč.

„Tady," teď se zjevně snažila změnit téma Magde, bez rozmýšlení sáhla někam nahoru a podala mi dva tlusté booky s nápisy THE WAY OF THE BLOOD, „jedničku si vem v tašce."

Než jsem se v obýváku usadil, někde zezadu se rozšuměla sprcha.

* * *

„Proč sedíš na zemi?! A proč ses ještě... sis ještě nesundal kabát?!"

Málem jsem Magde zastřelil - změnila se tak, že jsem ji poznal až podle hlasu. Župan v decentní tmavozelené, obličej růžový, rty čer-

vené; tmavé vlasy si drbala osuškou a ve vzduchu zavonělo mýdlo a čistota.

„Že by skutečně den, kdy zažiju nejvíc *proč* v životě?“ vstal jsem.

„Dovolíš, abych se taky vysprchoval?“ mimoděk jsem použil aristokratický přízvuk.

„Má lázeň je vám zcela k dispozici, ó sire,“ Magde vysekla poklonu. „A nezapomeň, odpovědi na ty *proč* jsou jedním z důvodů, proč jsi tady!“

To už za mnou zapadly dveře.

* * *

Když jsem rozvěsil své zbraně po věšácích, koupelna se rázem proměnila v docela slušně vybavený arzenál. Na galerce pod zrcadlem stálo množství naprosto různobarevných sprejů, vedle visely ještě různobarevnější maskovací šablony - taky arzenál. Rozepnul jsem si kalhoty a z rozstřílené bundy vyklepal úlomky střel z rotačního kulometu. Pečlivě jsem prohlédl krunýř, ale byl nepoškozený; stejně jako na fóliovém implantátu kryjícím mou hlavu i na něm byly jen lesklé čmouhy. Jak říkal Krysa: kvalita. Zato předek FREDDY-DAS-mikiny střelbu neustál a pod krunýřem se rozpadl na něco jako chomáče vaty. V kůži nad levým loktem jsem měl dvě kulky z útočné pušky a pod nimi už zarůstající rýhu po něčem větším. Příště si musím chrániče připevnit bedlivěji.

Se sprchováním byl trochu problém (kachličky pode mnou jako obvykle skřípaly), ale nakonec to dopadlo dobře. Oblékl jsem se do věcí, do kterých se dalo, brýle na oči, zbraně a volné chrániče jsem nacpal do krunýře, zabalil do kabátu a vzal do náručí. Palice samozřejmě trčela.

Jen jsem si povzdechl - blízká budoucnost se rýsovala v neblahých barvách. Podíval jsem se na sebe do zapoceného zrcadla: „Teprve teď poznáš, zač je toho *proč*, Patejli.“

* * *

Magde strnule seděla v lenošce - přesně v onom stavu těsně před usnutím. Na kulatém stolku před ní stála lahev a dvě sklenice, jedna

poloplná hnědé, silně aromatické whisky. Podlaha pode mnou těžce zavrzala, Magde sebou trhla, široce otevřela skelné oči a tentokrát málem střelila ona po mně.

„Kde...! Kdo! Břicho!“ v rozespalých zornicích měla čirou hrůzu.

„Tomu říkám důvěra,“ ukázal jsem na kanónovitou zbraň. Magde si odkašlala, zamrkala a do pohledu se jí promítlo vědomí - prázdný lesk zmizel, pistole taky.

„Carle! Přímo se měníš před očima...,“ zaostřila na krunýř, z kterého kromě palice trčely i pažby zbraní: „*Proboha, co je to*?!“

„Moje skládací břicho. Pár pistolek. Poslouchej, neměla bys nějakou košili? Na mě?“ poklepal jsem se na holou hruď, do které mne studily cáry rozstřílené bundy.

„Pár *pistolek*?! Protos mi v baru dal ten glock tak snadno! A co ty... ty pancíře?!“

„Jsem možná někdo trochu jiný, než sis myslela.“

„Tajemný cizinec, ne?!“

Zahleděl jsem se na ni a můj pohled byl těžký i skrz brýle. Tak nějak rozpačitě zastrčila pistoli hlouběji pod polštář a poplácala rukou vedle sebe, abych se posadil. Jistě pochopila, že tím nedostatkem důvěry jsem ani tak nemyslel to, že na mě (zase jednou) mířila, ale že si tu pistoli vůbec vzala - k županu. Do připravené skleničky zaklokotala whisky.

Posadil jsem se na podlahu a zkřížil nohy do tureckého sedu - nic z Magdina nábytku nebylo dimenzováno.

„Proč si proboha pořád sedáš na podlahu?!“ Zas to *proč*. To jak jsem se na ni před chvílí „zahleděl“, bylo hlavně proto, že jsem přemýšlel, nakolik se mohu spolehnout na její mlčenlivost. Rozhodl jsem se, že mohu - tenhle byt se mi jako základna víc než hodí. A zabít ji nakonec můžu vždycky.

„Ono to sedání na podlahu souvisí s mým příběhem,“ řekl jsem.

Následoval cynický úšklebek a ještě pevnější přitažení županu přes kolena. Myslela si, že se jí chci dívat pod sukně.

Ne že bych nechtěl.

Napil jsem se a Magde také. Whisky byla dobrá, dvanáctiletá Cutty Sark. Takže příběh:

„Možná sis všimla, že Církev Zářícího Spasitele, od doby, co je u moci, pořád někoho pronásleduje...“

„Tajemný cizinec na pomezí zákona! Toho mám vzadu plnou skříň," píchla palcem ke komiksové místnosti. Whisky na ni po všech těch zážitcích působila jako kladivo.

„... pronásleduje. Většinu normálně, ale jednoho chtějí za každou cenu..."

„Tebe! Určitě tebe!" Určitě si připadala velmi střízlivá a velmi duchaplná. Znovu se napila.

Tak jsem si sundal brýle.

* * *

Po počátečním lapáním po dechu mne až do konce nepřerušila.

* * *

„Zní to krásně, ty oči jsou taky působivý, ale věřit tomu všemu... Cesty časem! Mrtvoly v Temži! To tady v *Anglii* přece není možné," natáhla se a sáhla mina čelo. Zřetelně nevěřila, že čmouhy, co jsem měl před sprchou na hlavě, byly po kulkách.

„Kyberkentaura jsi ale viděla."

„Viděla. Už dávno. V komiksu."

„A jak Bratři převzali moc. Tak snadno a rychle, to ti nepřipadá divné? Na *Anglii*?"

„Abych pravdu ř... řekla, ne. Mně je to docela jedno. Zprávy neposlouchám, v TV se dívám jen na filmy. Takový páni, jiný páni. Já budu pořád u b... benzinky," pokrčila rameny a znovu si nalila. Po whisky jí zčervenaly tváře, trošku začínala šilhat a šlapat si na jazyk.

Docela jí to slušelo. „Neprůstřelná hlava," zaklepala mi pěstičkou na temeno a rozesmála se.

Takže důkaz. Potřeboval jsem ji přesvědčit, aby si z toho někde před lidmi nedělala legraci; bratrští fízlové by jenom zaslintali. A zase zbyly jen dvě obligátní možnosti. Vlastně tři, ale zabíjet se mi ji nechtělo. To, že vážíte skoro tři metráky se dokazuje dost těžko, pokud někomu nechcete rozšlápnout nohu. Takže varianta bé. Sáhl jsem do krunýře a vytáhl glock. Magde škytla a strnula - tentokrát si při škytnutí ani nedala ruku před pusu, ani neřekla pardon.

„Potřebuju, abys všechno, co jsem řekl, brala dostatečně vážně, abych se na tebe mohl spolehnout. Proto malý experiment - budu k

němu potřebovat tvou pomoc.“ Něco podoobného jsem viděl v jednom prastarém filmu - tam to bylo v nějaké kruhové místnosti a s nožem. Vycvakl jsem z pistole zásobník, aby bylo vidět, že je nabitá, zarazil ho zpět, natáhl závěr, zapnul tlumič a podal zbraň Magde:

„Střel mě do čela.“

„Pif paf. Ses zbláznil,“ hodila mi glock nazpátek. Nebo, spíš se o to pokusila. Chytil jsem pistoli ještě než opustila její ruku i s tou rukou. Snažila se mi vytrhnout, ale šanci měla vpravdě nevelkou. Dal jsem si levou dlaň vedle hlavy, odhadem namířil a přitlačil Magdin ukazovák ke spoušti.

Bammm! Dutě to bouchlo, intenzivně zavoněl střelný prach a Magde málem omdlela. Klekl jsem si těsně před ní, aby viděla lesklou čmouhu přes mé čelo, pustil jí do dlaně horkou zdeformovanou kulku a šel se znovu umýt.

* * *

Když jsem se vrátil, už mi věřila. Na klíně chovala svou megapistoli a hypnotizovala kulku z glocku, položenou vedle prázdné skleničky:

„Předpokládám, že by mi na tebe nestačilo ani tohle, co?“

„Hm.“

„Tak proč ses tvářil, jako že z ní máš strach?“

„Mimikry. Reflex, nevím. Nebýval jsem takovýhle vždycky,“ třel jsem si dlaň, na které mi odražený projektil udělal fialovou modřinu. Magde položila pistoli a vstala. Sice se trochu kývala, ale tomu, co řekla, jsem věřil:

„Protožes pomohl ty mně, pomůžu i já tobě. Lidé si to... totišššš musejí pomáhat,“ škytla. Zvláštní věc, ta strašná fráze o lidech a pomáhání dostala v jejích šišlajících ústech náboj čehosi nového, pro mne až neslýchaného. Slavnostně mi položila ruku na rameno: „A to ř-íkám já, pane Pilote z budoucnosti,“ znovu škytla a zašermovala mi prstem před nosem: „Vím! Od teďka už jenom Carle.“

„Doufám, že jsem ti tohle neudělal já,“ ukázal jsem na tmavé pruhy na jejím pravém zápěstí a na hřbetu raky.

„To ty tři haj... hajzzzlové,“ znovu škytla, „omlouvám se, Carle, musím jít spáá... t.“ Stoupla si na špičky a dala mi mlaskavou pusu

na tvář. Otočila se, a jako za silného a silně proměnlivého větru odkráčela do ložnice. Otíral jsem si obličej a jenom vrtěl hlavou.

* * *

Jedenáct a půl hodiny spánku bylo přesně to, co jsem potřeboval - vzbudil jsem se skoro na chlup v pět třicet odpoledne. V bytě bylo ticho, přes zatažené závěsy pronikalo šumění deště a kalné šero nastupujícího večera. Magde ještě spala, takže jsem ze zvyku projel rádia. Nic nového - Bratři se halasně chválili, jak jejich Zářící myšlenka dobývá svět a znova a znova opakovali projevy o tom, jak chudí zbohatnou, a bohatí zůstanou bohatí a jak se všichni budou mít fajn, jen když budou pracovat, přísahat na Knihy Pravdy a věřit v Zářícího Spasitele - jediná konkrétní informace: Londýnské metro bylo konečně vyčištěno od kriminálních živlů, takže s pomocí tamních šlusáků se můžu rozloučit. Pak, pravda, Velký Otec proslovil novou řeč, tentokrát o škodlivosti křesťanství. Byl to zatím nejostřejší projev proti starým náboženstvím. Z konce promluvy vyplynulo, že zítra bude jedna z Knih Pravdy konečně vnesená do Vatikánu. Byl jsem docela zvědavý, v které řece skončí papež a všichni bojovníci Kristovi. Už jsem skoro slyšel Velkého Otce, jak po „dobytí“ Vatikánu „odhalí“ zkorumpovanost a obecnou špatnost katolických představitelů. Tohle je vždycky stejné.

Nic na policejních frekvencích zatím nenaznačovalo, že by Barbar promluvil.

Vymotal jsem se z přehozu na sofa, kterým jsem si změkčil podlahu, vytáhl zpod polštáře glock a šel zkontrolovat kuchyňku. Moc tam toho nebylo, ale kdo vařil z tatrgelu, udělá zázrak i z mála.

* * *

„Páni tady to voní! Dobré ráno. Teda spíš večer,“ Magde rozespalostí chraptěla a přeskakoval jí hlas. Než se vrátila z koupelny, měl jsem jídlo na stole. Z kávy se sympaticky kouřilo.

„Kdes byl celej život!? To je poprvé, co mi nějakej chlap udělal snídani.“

„Jak jsi přišla na to, že je i pro tebe?“ zvedl jsem obočí.

„Ale snad... Žertíčky, no jo.“

„Jaké žertíčky, copak si nepamatuješ, kolik toho dokážu sníst?“

„Víš, Carle, mě neoblafneš. Ty jsi v podstatě hodnej člověk. A jestli jste tam v budoucnosti měli tak málo jídla, jaks říkal, tak kdybyste se neuměli dělit, nepřežili byste. Ty by ses mé půlky ani nedotkl.“ Sedla si a začala mazat topinku margarínem. Neřekl jsem nic - je zajímavé, jak si někdo pod vlivem dobrodružných příběhů udělá tak strašně mylnou představu o světě na hraně a za hranou. Nejenže bych jí to snědl, ale v čtyřiadvacátém století, v době před klanovým uspořádáním, bych ji kvůli takovým dobrotám i zabil.

A snědl taky.

„Herdek, to je hodin! A ještě nejsem namalovaná!“ Magde při pití kávy zvedla oči a vytřeštila je na hodiny. „Musím do práce, zabavíš se tu nějak?“

„O mne žádné strachy.“

Magde třískla hrníčkem a zmizela. Chvíli zuřivě syčely spreje, a když se objevila, zase měla duhovou hlavu, malbu na obličeji a drsné oblečení. Černé rty se nebezpečně leskly: „Musím ji vyčistit,“ zvedla z lenošky svou pistoli a schovala ji do pouzdra pod bundu. „Vrátím se tak v šest ráno. Náhradní klíče jsou na věšáku, když potkáš paní Trevorovou, pozdrav ji a řekni, že jsi ode mě. Pěkný boty, v koupelně. Musím letět,“ vzala mi z ruky nakousnutý toast a odběhla. Ještě se s klením vrátila pro deštník: „Tak pa.“

„Pa.“

To jsem to dopracoval.

* * *

V klidu jsem dosnídal a konečně si mohl pročíst THE WAY OF THE BLOOD.

První dva díly - nic. Jediné obrázky, které o něčem byly, už jsem viděl - návod, jak sejmout Kyberkentaura nepokračoval. Přestože ten namalovaný kluk nedělal nic jiného, než že četl D-mana, ve všech ostatních případech byla vidět jen titulní strana.

Zato třetí díl. Ze začátku sice zase nic moc, ale pak.

„Kurva!“ instinktivně jsem ucukl hlavou. Přes celou dvoustranu byla tvář Protivníka. Co Protivníka, *útočícího Protivníka*! „To není možný!“ zašeptal jsem. Nejde trefit obraz Protivníka náhodou, s modrošedou barvou kůže a ostatními detaily.

Na dalších stranách už boj probíhal v obvyklém měřítku a Protivníci měli všechny anatomické znaky jako ve skutečnosti: pětikloubé končetiny, čtyřprsté ruce... Odpovídalo to jak zvenčí, tak, co bylo po zásazích hlavního hrdiny vidět, i zevnitř - ten člověk se s nimi vůbec nepáral.

Anebo páral. I barva krve se shodovala. Podíval jsem se ještě jednou (a pozorněji) na obálku: THE HANGMAN, stálo tam rudým písmem a ten užvaněný trouba z prvních dvou dílů měl žluté oko, netvářil se moc hezky a už vůbec nevedl sentimentální řeči.

Přestože jsem všechny tři časopisy prohlédl ještě jednou, až na obrazy Kyberkentaura, Protivníků a prvního ze saladinů neměl se skutečností nic společného. Ale i to docela stačilo. Lámal jsem si hlavu, co to znamená, a do toho zazvonil telefon. Zahákoval jsem ústřednu a hovor šel ze SNACKU.

Zvedl jsem sluchátko.

„Magde. Zapomněla jsem ti říct - tu košili, jaks chtěl, máš připravenou v ložnici na posteli. A ve skříni si zkus najít nějakou bundu, nosila jsem jeden čas o dost větší čísla; jo, glock je v koupelně za sprejema. Na tu košili dávej pozor! Mám tu lidi, musím končit. Čau."

Ve sluchátku klaplo.

„Dík," řekl jsem do hučících drátů.

Venku už byla pomalu tma a déšť opět zesiloval. Čili nejvyšší čas jít se podívat k Červenému kohoutovi.

Usmál jsem se do přítmí a přítmí zaječelo a skrčilo se do kouta.

* * *

„Takovouhle košili?!" vytřeštil jsem oči a zvedl *tu věc* z postele.

Vypadala, jako by prošla barvírnou, ve které se všichni ožrali, zbláznili a pak oslepli. A pak ji obarvili. Tolik barev na sobě neměly ani Magdiny vlasy, ani Hurikán, ani nic jiného - zrak mi jen přecházel.

Upustil jsem ultrachromatický hadr na postel a pozotvíral skříně.

Bohužel, hned na první pohled nic pro mě. Ta košile je sice hrozná, ale kombiné by bylo horší.

Oblékl jsem se a připadal si jako lampion - jenom zapálit. Jediné, co mne utěšovalo, že s mým štěstím na šaty mi déle než do rána nevydrží.

„Na tu košili dávej pozor!“

S bundou jsem měl větší úspěch: opravdu byla hodně velká. Magde ji asi nosila i jako náhradu za sukni. Ale na druhou stranu, Magde dřív byla ještě výstřednější. Takže úspěch byl spíš relativní. Tolik řetězů a nýtů a nárameníků a ocelových pyramid a placek a kočičích lebek a nášivek jsem na žádné bundě ještě neviděl. Ale na třetí stranu, půjde pod ni lehce schovat krunýř i se všemi chrániči i zbraněmi (dokonce i palice) a bunda mi i potom bude příjemně volná.

Přesunul jsem se do obýváku a začal s odstrojováním (jenom placek bylo přes půl stolu). Nad zbytkem železářství jsem se zarazil: „Vlastně se mi k tomu budou hodit rukavice.“

Vyložil jsem na stůl svou zásobu stříbra.

Nabroušené kříže jsem si do oblečení zastrkal tak, aby se daly snadno nahmátnout, na rukavice s ustřiženými konci prstů si navlékl všechny ty prsteny s lebkami a nápisy. Na každý prst jsem přidal ještě jeden obyčejný. Bunda měla dlouhé volné rukávy, tak jsem si mohl vzít i vystřelovací pouzdro s glockem - revolver se stříbrnými kulkami a piezogun ale budou potřebnější. Náhradní bubínek a sáček se stříbrnými pilinami, pozapínat zipy, přendat prachy a ostatní věci z kabátu a pečlivě se obout. Vedle bundy a rukavic vypadaly mé vysoké boty docela střízlivě. Zkontroloval jsem se v zrcadle a radši si rukávy přetáhl přes ruce - tolik stříbra nepokrytě srovnaného do boxerů nemusí vidět každý.

Zašel jsem do koupelny pro druhý glock a pak jsem se zkříženýma nohama seděl na koberci, pozoroval, jak se přítmí mění ve tmu, a přemýšlel, na co jsem zapomněl. Nic mne nenapadalo, tak jsem jenom pro jistotu přebil perkusní zbraň - v minulých dnech bylo vlhka přece jenom víc než dost.

Nasadil jsem si brýle.

A pak už byl čas.

Zavolal jsem si taxi, a když přijelo, paní Trevorovou jsem nepotkal.

* * *

Cestou do přístavu jsme uvázli v zácpě. Pořád pršelo, ve vzduchu páchl spálený plyn a benzin, a auta kolem se v oranžovém pouličním

osvětlení mokře leskla. Taxikář nesoudil lidi podle šatů a chtěl si povídat. Když zjistil, že jsem nemluva, pustil malou televizi - zřejmě v zácpách tráví polovinu života; divil jsem se, že v palubní desce nemá ledničku s pivem.

Z televize jsem se dozvěděl, co jsem dnes „spolu se svými kumpány“ udělal; bylo to tuším v Salisbury. Musel jsem se soustředit, abych viděl, co se na policejním záznamu děje - s novým okem nevnímám televizní obraz jako souvislý pohyb, ale jako sled statických obrázků.

Nakonec se ukázalo nejjednoduší si ho prostě zakrýt. Mé kybernetické oko si s produkcí poradilo:

„... Ježíš je náš Pán! Ježíš je náš Pán!“ dlouhý průvod lidí s transparenty, kříži a jinou křesťanskou symbolikou kráčel prostředkem ulice. Kamera najela do tváře jedné z dívek v první řadě. Typická aktivistka: Lesklé brýle, pytlovité oblečení, planoucí zrak, na čele uhry, na jazyku pravda. Bezbarvé vlasy zplihle na strany. V Salisbury nepršelo.

„... Ježíš je náš Pán! Ježíš je náš Pán!“ zařízl se její ječivý hlas do mikrofonu. Napadlo mě, že by si měla líp čistit zuby, když si chce takhle otevírat pusu. Kolem demonstrace kráčeli bobíci s rukama založenýma za zády, kamera se jednomu opřela do tučného obličeje, a v tom okamžiku se někde za ní ozval hvizd a dunivá rána. Obraz se rozkmital a rozmazal prudkou otočkou - vzápětí se zaostřil na známý agresivní klínovitý stroj s radlicí.

Právě prudce brzdil.

* * *

Stroj se od doby, co jsem ho v devátém století viděl naposledy, nezměnil. Ani Křižák se od doby, co jsem ho v Praze viděl naposledy, nezměnil: Pořád tytéž tři metry kovových odlesků, pořád tentýž ostnatý obojek kolem krku, pořád tytéž důlky v pancíři po ostřelování protileteckou dvacítkou před Ollieho domem.

Vytáhl ze stroje obrovskou palici, ne nepodobnou té mé, pouze opravdu *obrovskou*, a pustil se do demonstrantů.

* * *

Místo „Ježíš je náš Pán!“ se rázem ozýval standardní řev a chroptění.

Aktivistka už si kartáček na zuby moc neužije; leda snad smeták s hodně širokým záběrem. Když na objektiv cákla krev, byl záznam přerušen a na obrazovce se objevil Bratr moderátor a mluvil účastným, pohřebním hlasem. Lhal opravdu přesvědčivě. Ve zkratce: Křižáka jsem řídil já, zabíjel jsem já, nepřítel číslo jedna jsem já. Já jsem Temný Prorok. Tak vida, zase Temným Prorokem i pro veřejnost a rovnou na plný úvazek; následoval můj docela věrný popis. Zřetelně v Travemünde objevili obchod, kde jsem kupoval šaty. Anebo Barbar už promluvil. Tohle bylo od Bratrů nanejvýš šikovné: Veřejně předvedli, jak jsou tolerantní ke starému náboženství (Kdyby ne, nechali bychom je demonstrovat a ještě to vysílali v televizi?) a zároveň dali ten pokojný zástup zmasakrovat (takže žádného normálního člověka už nenapadne demonstrovat za cokoli), a navíc to hodili na mě. Čili Křižák teď může udělat v podstatě cokoli a bude to zase na mě - čili má role veřejného nepřítele číslo jedna byla výrazně posílena. Tomu říkám propaganda. Když začali vysílat trojrozměrnou rekonstrukci mé hlavy, začal jsem rušit signál a pak TV pro jistotu zničil. Co se má taky kdo v autě dívat na televizi.

„Tak kurva, co je?!“ bouchl taxikář do displeje.

„Asi to neustálo ty hovadiny,“ použil jsem modulaci, aby pochopil, že zákazník si veřejnoprávní produkci nepřeje.

Poslouchal jsem vysílání dál na čipu, ale už nebylo nic podstatného - jen zevrubné informace o zítřejším vnášení Knihy na Náměstí svatého Petra ve Vatikánu. Téměř bych se vsadil, že demonstraci v Salisbury zorganizovali také Bratři. Na takovéhle náhody nevěřím.

Řady aut se konečně daly do pohybu, projeli jsme podél kouřící plechové skulptury omotané kolem sloupu, taxikář využil svých znalostí Londýna a zabočil do postranních uliček, takže jsme zakrátko uvízli definitivně. Nejspíš to udělal naschvál, protože taxametr pořád tikal.

„Jak je to ještě daleko?“ zaklepal jsem na neprůstřelné sklo mezi námi.

„Takový dvě míle, teda skoro tři kilometry.“ Já jsem to odhadoval na polovinu, takže na příjemnou procházku.

Kdyby nelhal, dostal by spropitné.

* * *

Zvedl jsem si límec a ostrým krokem se vrátil na široké ulice.

Kupodivu ani v těch postranních stále nebylo vidět jediného dealera, jedinou prostitutku, jediného žebráka. U středních vrstev za tento úspěch Bratři jistě sklízejí ovace. Přemýšlel jsem, kam ty lidi asi nacpali - na tolik těl by byla i Temže úzká.

Přešel jsem most, vyslechl si od strážníka v oranžové pláštěnce varování, že do přístavu bych v noci takhle provokativně oblečený chodit neměl, poděkoval mu a vzápětí už jsem zmizel v uličkách za doky.

* * *

Temže dnes páchla rybinou. Přemýšlel jsem, proč nepáchne spíš mrtvolně, mrtvol je v ní určitě víc než ryb. Strážníkovo varování se ukázalo bezpředmětné - pro déšť byli všichni zalezlí v pubech.

Protože jsem přišel z jiné strany než minule, měl jsem docela potíže Červeného kohouta najít. Trvalo mi skoro hodinu, než úzké uličky začaly být ještě užší, než se rozbitý asfalt proměnil v ohlazené dláždění a než pouliční lampy zřídly a zestárly. Déšť se stal hlasitějším a mlha zhoustla. A pak už jsem to poznával.

* * *

Se vztekem a nenávistí je to zajímavé: na své společníky ze Zuřivce jsem si v minulých dnech skoro nevzpomněl; teď, když jsem uviděl to prastaré opršelé průčelí, smaltované stínítko se žárovkou, rezavou ceduli U ČERVENÉHO KOHOUTA, oloupané dveře a zatlučená okna, vztek se vrátil. Cvak, a byl tady. Ne ta rudá zběsilost, která následuje těsně potom, co vám někdo ublíží, ale ten ledový klid, co se pak mrtvoly musejí stohovat.

Usmál jsem se a urousaná kočka, která mě sledovala z pomlácené popelnice, padla na záda a nohy se jí zkroutily v křeči. Můj úsměv se stále zlepšuje - je to hezká vlastnost, umět řešit problémy s úsměvem.

Cvičně jsem zaťal pěsti a cítil, jak se mi stříbrné prsteny deformují podle svalů na prstech.

Zatímco jsem se rozdýchával (nemáte-li energetické zásoby na bojovou rychlost, je prokysličení organismu před střetem důležité), projel jsem čipem okolí. Přestože to všude vypadalo naprosto mrtvě, z Kohouta někdo telefonoval. Signál byl kódovaný, ale pro mě jasný a zřetelný:

„... ne, Richarde Adolfe, zatím nejezděte. Držte s Klárou pozice, pak udeříme všichni naráz."

„Jak chcete, pane. Uvidíme se." Spojení bylo ukončeno. Obávám se, pokud jsou „ti všichni" právě u Kohouta, že Richard Adolf s Klárou budou muset udeřit sami.

I kočka už byla mrtvá.

* * *

Dveře šly tentokrát otevřít bez vrzání. Chodba i plesnivý pach za nimi byly stejné jako minule; pečlivě jsem za sebou zavřel. Na prošlapané kamenné podlaze dnes nebyly žádné vlhké stopy, ale stejně jako minule prosvítalo pod posledními dveřmi vlevo světlo. A stejně jako minule ztichlo šumění deště. Zaposlouchal jsem se, ale dům byl až na zvuky, které vydává každý starý dům, velmi tichý. Takže tady „ti všichni" zřetelně nejsou - ve výčepu bude jen tlustý barman a ten telefonista; víc lidí, navíc v hospodě, takhle potichu být nedokáže. Cítil jsem se trochu podveden, čekal jsem, že tu bude posádka Zuřivce. Rozmrzelost mne ale přešla, když jsem si vzpomněl na zatlučená okna a na to, že ti dva z výčepu nemají kudy utéci. Alespoň se jim budu moci důkladně věnovat.

A ti ostatní přijdou časem, a toho mám nazbyt. Usmál jsem se a ze zdi spadl velký tučný šváb.

Pořád s úsměvem jsem otevřel dveře.

* * *

Musím říct, že takhle ošklivě jsem se už hodně dlouho nezmýlil. Možná nikdy.

Úsměv mi trochu přimrzl.

Tlusťoch za barem sice byl, to jsem odhadl dobře, ale jinak byl nevelký lokál plný, až bych řekl narvaný. I když... Na druhou stranu

jsem se zas tak moc nespletl: tolik lidí by opravdu nedokázalo být tak tiše - jenom jsem bohužel pozapomněl, že tohle nejsou lidé.

Ne že by mě to nějak zvlášť uklidnilo.

* * *

V místnosti nebylo příliš světla, ale desítky očí se svislými zornicemi se na mě zaostřily bez jediného zamrkání. U stolu, stejného jako minule, seděli moji společníci ze Zuřivce a pohled na ně mi vrátil elán - vypadali docela *překvapeně*. Všiml jsem si, že jen před nimi stojí skleničky; prázdno před ostatními vypadalo podivně.

„Zdravím," řekl jsem vychovaně a zavřel za sebou.

* * *

„Zabijte ho někdo!" vstal Tobby a barevné vousy se mu ježily. Po počátečním překvapení vypadal rozhořčeně jako by si vydloubal psí lejno z podrážky a dalším krokem šlápl do dalšího.

Lejno! Kam na takováhle slova chodím?

„Ale, takové vřelé city. Ty ho znáš?" promluvil hubený muž s dlouhými blonďatými vlasy svázanými do copu. Zřejmě hlava organizace, protože seděl v čele nejdelšího stolu.

„Já taky," zvedl se Fred, „ale už by měl bejt pár tejdnů mrtvej!"

„Takže je tady na dluh, není-liž pravda? A my u Červeného kohouta na dluh nedáváme, příteli," otočil se Copatý na mě a v hlase měl lehký úsměv: „Tak ho někdo zabijte, chci se bavit," zahleděl se mi do očí. V tom pohledu byla tak totální převaha nad každým a vším, že jsem v duchu zavrtěl hlavou, jak se s takovým přístupem k životu mohl dožít vyššího než dětského věku. Prozatím jsem se zdržel útočné mimiky a jakékoli neobvyklé modulace:

„Já taky na dluh nic nechci, naopak, přišel jsem zaplatit."

„To znělo ale zatraceně výhružně!" řekla žena sedící po Copatého pravici. Výčepem se rozlehl hlasitý smích a šoupání židlí, jak všichni zaujímali pozice, aby viděli co nejlépe.

Rozepnul jsem si bundu, sundal brýle a strčil je do náprsní kapsy.

Tady si svůj zrak dovolit můžu.

„Hnus! Fuj!" řekla zase ta žena. Mohlo by se o ní říci i „dívka": obličej měla tak dvacetiletý, hladký, bez vrásek, ale oči ji prozrazo-

valy, starší jsem viděl snad jen u Merlina. Přehlédl jsem celou společnost a až na posádku Zuřivce a barmana tak vypadali všichni: štíhlí, svalnatí, mezi dvacítkou a třicítkou, bělostné zuby... jen v pohledech jim ležely věky.

Nesmrtelní.

Tom s Tobbym se začali proplétat mezi židlemi a tvářili se temně.

Kromě jejich kroků a funění bylo ve výčepu zase to ticho. Až teď jsem si uvědomil, že vyjma námořníků ze Zuřivce a barmana nikdo nedýchá.

* * *

„Jen poď hezky doprostřed," zastavil se Tom na prostranství mezi stoly, „nejdřív si trochu zaboxujeme, s tou zdejší tradicí jsem nelhal."

„Box! Dobrej nápad! Jo!" zvedl se hlahol a někteří zabušili pěstmi do stolů.

„Jestli se ti nechce, jestli vzpomínáš, jak jsem tě sundal v tom skladišti v New Yorku, tak na to sis měl vzpomenout dřív, než si sem vlez," Tomovi se po vrásčitém obličeji rozlil povýšený úsměv a dvakrát cvičně švihl levičkou. Rozrážený vzduch ostře hvízdl.

„Box! Box! Box!" řvala společnost. Zřetelně ve svém nudném schůzování potřebovali kulturní vložku.

„Co je to?" Copatý zvedl hlas: „Tomu říkáš nějaký elán?! Jen ruče do toho, příteli. Buď bav, nebo tě rovnou zastřelím, ať se můžeme vrátit k práci," Copatý zvedl pistoli. Pohyb, kterým ji vyndal, byl nechutně rychlý.

Váhavě jsem postoupil ke středu volného prostoru, na obličeji dobře udržovaný výraz obav až strachu.

„A aby sis nemyslel, že jsme nespravedliví - vzhledem k tomu, co mi Frederick řekl o tvých protibratrských zásluhách - když Toma porazíš, necháme tě, hmm, žít." To řekl opět Copatý - Fred se ke svým společníkům nepřidal jen proto, že mu do ucha šeptal, co o mně věděl - slyšel jsem každé slovo. Nebylo toho moc, jen cosi z televize a co mu řekli ti, kteří si zaplatili za mé dodání do Ameriky. Tentokrát se po slovech Copatého nikdo nerozesmál nahlas, ale po bledých tvářích se rozlily úsměvy, řekněme zasvěcené. Takže to „hmm, žít" asi neznamenalo, že mne chtějí nechat naživu.

Ani já je jsem nechtěl.

„Celesto, odstartuj to, prosím," Copatý se dvorně naklonil ke své společnici.

„Ring volný!" vykřikla Celesta a hlasitě tleskla.

* * *

Tom bez varování švihl pěstí a rána do brady mne poslala k zemi. Tak tak jsem to stihl sehrát a podlaha byla naštěstí dost pevná, že jsem neprolétl do sklepa.

Zvedal jsem se pomalu, za hurónského řevu a povzbuzování.

„To bylo zákeřné, Tome," okomentoval úder jeden, z blízko sedících mužů, „ale hezké." Všichni se zase rozesmáli a mě už jejich smích začínal unavovat. Nakročil jsem levou nohou dopředu a zvedl ruce do „boxerské polohy" - odkoukal jsem ji od Toma a bedlivě jsem dbal, abych měl pěsti zabalené v rukávech bundy, aby nebyly vidět prsteny. Tom právě předváděl cosi jako malé tanečky a tak zvláštně při tom kroutil hlavou.

Usmál jsem se na něj.

To už jeho levá pěst opět letěla.

Chytil jsem ji do dlaně, stiskl, a levé koleno mu zarazil do žaludku.

Náraz pěsti, kolena a Tomovo vyheknutí znělo jako začátek heavymetalové písně se sólem pro tympány.

„Fúúúj! Hambáá!" ozvalo se kupodivu - mně to naopak začínalo připadat zábavné.

„Kopat se nesmí! Neznáš pravidla?!" ozval se muž, co se mu tak líbil Tomův první úder.

Copatý se usmíval a něco šeptal Celestě. Pokrčil jsem rameny a odstoupil - Tom se zatím narovnal, zvedl ruce, pár stínových ran a zase předvedl jeden z těch tanečků - ale už v tom zdaleka nebylo tolik života jako před chvílí. V očích jsem mu četl cosi, co tam dřív taky nebylo.

Strach poznám, ať jsou zornice kulaté nebo svislé nebo žádné. Jen nevím, jestli to bylo po mých úderech nebo po úsměvu.

Asi si uvědomil, že do něj vidím, tak nasadil obličej „šílená zuřivost" a zaútočil.

* * *

Nebyl zas až tak rychlý, jak mi připadalo tenkrát v Americe - moment překvapení zkresluje. Takticky jsem ustupoval a jeho rány stačil krýt docela s přehledem (některé, pravda, bradou). Ale pro jeho nízkou hmotnost mi nemohly příliš ublížit.

Když už mi můj taktický ústup začínal připadat únavný a Tom se začínal dostávat do tempa, zkusil jsem zaútočit taky.

* * *

První ranou jsem mu rozdrtil hrudník, k druhé už jsem se nedostal. Měl jinou konzistenci těla než normální člověk, a tak místo aby se mu pěst zpomalila ve vnitřnostech, odhodila ho přes celou místnost. Rázová vlna vzniklá mým úderem rozbila několik skleniček ve vitríně, ale nikdo mimo mě si toho nevšiml. Mrkl jsem na svou ruku - možná, že Tom je pořád tak rychlý, jak mi připadalo ve skladišti, jen já jsem rychlejší; kdo ví, co všechno s člověkem udělá tak rozsáhlá rekonstrukce, jakou jsem podstoupil v rakvi.

Zase zavládlo to naprosté ticho. Na ležícího Toma se nikdo nedíval - všichni civěli na mě.

Čas něco říct:

„Říkal jsem, že jdu platit dluhy. Někdo další na box? Třeba ty, Tobby? Nebo Fred?“ Prvně jmenovaný nasadil temný výraz a nakročil.

„Ne, starouši. Sedni si, prosím. S tímhle pánem si popovídám já,“ najednou se vedle něj objevil jeden z mužů, kteří seděli u stolu Copatého - a když říkám *najednou*, tak opravdu *najednou*. Protože jsem tím směrem nedával pozor, byl jeho pohyb rozfázovaný i pro mé kybernetické oko.

„Ukaž mu to, Menone! Jo!“ zvedl se opět halas a bušení do stolu. Menon najednou (zas tak *najednou*) stál přede mnou. Rozpřáhl ruce, zasyčel, jeho zornice se stáhly do uzoučkých svislých štěrbin a mezi rty mu vyjely dva dlouhé špičaté zuby. Vzpomněl jsem si na Švéda a deváté století.

„Když on může tohle, můžu kopat?“

Menon zaútočil.

* * *

Tentokrát jsem se soustředil, takže mé oči jeho pohyby vnímat stačily.

Ale jen tak tak.

Přestože nemohl vážit mnoho přes sedmdesát kilo, jeho rány měly rychlost skutečně vražednou. Jejich energie byla daleko vyšší než energie kulek z výkonné pušky naštěstí se rozkládala na větší plochu.

Devadesát procent z nich šlo do hlavy - do mé hlavy.

* * *

Vzduch kolem jen hvízdal a připadal jsem si jako v bucharu. Mezi tolika pěstmi neproklouzl ani můj úsměv, a mezi různobarevnými obrazci v hlavě mi tak matně blikaly vzpomínky na bojovou rychlost. To už jsem byl přimáčklý ke zdi a každou ránu, kterou jsem dostal zepředu, jsem dostal i zezadu. Ve stěně křupalo.

Když mi začala podklesávat kolena, Menona napadlo, že mne asi už zpracoval dostatečně, chytil mne za klopy a s poměrně dramatickým výrazem v zubaté tváři se naklonil, jako že se mi zakousne do krku nebo co.

Místo svištění pěstí mi uši naplnilo řvaní a bušení do stolů.

Rozkolísaným zrakem jsem zahlédl, že většina diváků stojí a z většiny úst trčí dlouhé špičáky.

Pomalu čas něco dělat.

* * *

Levou pěstí obtěžkanou metrákem stříbrným prstenů jsem sklánějícího se Menona bacil do čela.

* * *

Letěl jako raketa, a dokonce se z něj i kouřilo.

Vyhrnul jsem si i druhý rukáv a poprvé nechal slabé světlo v místnosti, aby se zalesklo na bílém kovu. Mému úderu samozřejmě nikdo netleskal a zase bylo to hluboké ticho. Ale já jsem na nevděk zvyklý - to už je úděl nás hodných.

„*Stříbro*!“ ozvalo se od stolů.

„*Stříbro*!“ řekl Copatý znechuceně.

Věci v mé hlavě se začínaly vracet na obvyklá místa.

Menon vstal a na čele měl vypálenou solidní galerii runových nápisů a heavymetalových lebek. Ze všech černých vlisů se linul šedý dým a v ruce se mu - zcela *nesportovně* - objevila malá pistole.

„Chcípni!“

Bez zaváhání mě střelil do hlavy. Prostě fair play.

Měl asi trochu posunutý smysl pro realitu: Co mi taková kulička mohla udělat, když jsem ustál předchozí sérii jeho průbojných pěstí. Předvedl jsem zaškobrtnutí, připlácl si na místo zásahu ruku a sesul se na podlahu.

Smysl pro realitu měli posunutý i ostatní, protože mi to sežrali, byť odražený projektil hvízdl jako rozhodčí na hokeji.

„Ale tos neměl, Menone,“ řekl Copatý.

„Podívej, co mi udělal!“ Menonův hlas přeskakoval a zněl téměř plačtivě.

Všichni se účastně dívali na jeho dýmající čelo, takže jsem měl dostatek času vyndat perkusní revolver a piezogun a postavit se.

„Ehm, promiňte,“ řekl jsem s rukama za zády.

* * *

Nepříjemné bylo, že se všichni dokázali hýbat stejně rychle jako Menon. Ani to nevypadalo, že se otočili, ale jako že se jim obličeje přelily na zátylky.

„*Cože*?!“ Menon už zvedal pistoli, ale jeho společnice, která ho útěšlivě objímala, mu srazila ruku. Copatý zmizel, a v tom samém okamžiku se zjevil přede mnou, paže založené na prsou. Jeho pohyb jsem vnímat nedokázal, ale to možná po tom pěsťotřesení.

„Zdá se, že jste docela tuhý chlapík, příteli. Vaše chyba. To, co jste udělal Menonovi, hodně bolí, takže to vykoupí jen hodně jiné bolesti, vaší, samozřejmě.“ Měl ledový hlas, skoro jako by uměl používat modulaci.

„Co nejsrdečněji se za to utrpení omlouvám,“ zvedl jsem revolver a přes Copatého rameno střelil Menona do čela.

* * *

Kupodivu, všichni se jen tak *zatvářili*, jako bych udělal něco trapného. Jen Menon zaduněl o podlahu.

„Tyhle vaše lidské pistolky," zavrtěl hlavou Copatý, „nedělejte si to ještě horší."

„Copak vám nevadí, že jsem ho zabil?" řekl jsem naoko udiveně.

„Kdybys ho skutečně zabil, to bys *něco viděl*," otočila se na mě žena sklánějící se nad Menonovou mrtvolou, „ale to uvidíš i tak." Pomalu se narovnala, prsty nakrčené jako spáry; takovou nenávist jsem neviděl už hodně dlouho. Člověka to potěší, potkat starou známou.

„Skutečně zabil?" nechápavě jsem se podíval na revolver: „A já myslel, že stříbrnou kulkou ho zabiju dostatečně *skutečně*."

Tímto prohlášením jsem si získal opravdu značnou pozornost.

* * *

„*Je to Lovec*!!!" Nevím, z kolika hrdel se to zakvílení ozvalo, ale bylo jich *dost*.

Masa bytostí se proměnila v temnou vlnu, která se na mě řítila snad nadzvukovou rychlostí.

To už piezogun s cirkulárkovitým řevem páral vzduch - se stříbrnými pilinami má daleko zběsilejší *sound* než s pískem.

Je to radost, zase jednou vidět tolik létajících končetin.

* * *

Vzhledem k rychlosti pohybů bylo střetnutí velmi, *velmi* krátké. Když mi ve zbrani došly piliny, stál jsem přiražený zády ke zdi, kolem val zmasakrovaných těl.

Kouřilo se z nich.

Po ohlušujícím kraválu panovalo ticho, z kterého praskalo v uších.

„Tak jak jsme na tom?" protočil jsem piezogun na ukazováku. V místnosti bylo opravdu hodně kouře a hlas mi zněl dutě a zastřeně. Fred a Tobby strnule stáli tam, kde předtím, a tlustý barman se zvedal nad pult, celý promočený alkoholem z rozbitých lahví. Odstrčil jsem se rameny ode zdi a napřel se do hromady tělesných součástek, až se sesula.

Pleskalo to.

* * *

Jak jsem čekal, ne všichni byli úplně mrtví. Například Copatému chyběla jen dolní polovina těla. Místo té zběsilé rychlosti se teď dokázal sotva plazit - asi byl trošku v šoku. Dosypal jsem do piezogunu piliny, zkontroloval baterii a schoval ho do pouzdra. Zase jednou musím poopravit svůj názor na speciální zbraně: někdy se vyloženě hodí. A kdyby Krysa věděl, jak moc, tak levně by ho nikdy nedal.

Byl nejvyšší čas přítomným říci, proč jsem vlastně přišel; a ani ne tak přítomným, jako pozůstalým:

„Přátelé, neví někdo z vás, kde bych našel pana doktora Seydelmanna?“ řekl jsem a pro navození atmosféry použil patřičnou modulaci.

* * *

Rozpomněl se až Fred. Vždycky mi připadal docela chytrý. To už byl ale Tobby mrtvý (zemřel dost ošklivě), nemluvný, alkoholem politý barman dohoříval v chodbě a Copatý a Menonova družka (Ulrica se jmenuje), ze které taky část přežila, viseli přibiti stříbrnými kříži ke stěně.

Všechny ostatní jsem před jejich očima dorazil, a musím říci, že přitom ztratil glanc i Copatý. Používal jsem hlavy, stříbrný kříž a palici.

Ulrica nasucho plakala, ale kdyby se ke mně chovali slušně, mohlo to skončit i jinak.

„Takže, Frede, poslouchám,“ točil jsem bubínkem revolveru. Hezky to cvakalo.

„Seydelmann je tady, v Anglii, ale...“

„Víte, co jste udělal?!“ skočil mu do řeči Copatý. Jeho hlas zněl slabě, ale nenávistí jen zvonil.

„Hm?“ podíval jsem se na něj, „to bylo na mě?“

„Vyvraždil jste celou rasu! Kvůli vaší moci, vašemu zisku, vy, *vy*...!“ došla mu slova.

„Celou rasu? Jestli ano, tak nebyla má první, a jestli vás to uklidní, zdaleka ne poslední. Je to celkem účinná metoda řešení složitých

sociálních problémů. Ale jinak vám musím oponovat. Rozhodně ne, kvůli své moci, nebo dokonce zisku - to je obvyklý sobecký názor tvorů jako vy: myslíte jen na sebe, na svou *rasu* - vyšší zájmy jsou vám cizí.

Možná to tak nevypadá," postavil jsem se před něj, „ale všechno tohle je nutné pro dobro Země a tím nemyslím Anglii nebo jiný stát, ale celou tuhle zatracenou planetu," píchl jsem revolverem k podlaze, „a to je *zatraceně* nejvyšší zájem, jaký znám. - Jenže je mým prokletím, že mi to nikdo nevěří." Zamyšleně jsem se odmlčel, bradu podepřenou hlavní:

„Abych to shrnul: Tohle všechno je pro dobro všech, takže vlastně i pro vaše dobro."

Pravda, ukřižovaní příliš přesvědčeně nevypadali.

„Prokletý Lovče!" To byla Ulrica.

„Podruhé mne nazýváte Lovcem - přiznám se, nerozumím tomu."

„*Ty...!!!*"

„Moment," přerušil jsem ji. Na okraji zorného pole se mi něco pohnulo.

Zaostřil jsem, a skutečně, Menonova mrtvola už začínala lézt. Se zubatci to jde rychleji než s bytostmi Tomova typu. Zajímavé.

„Obávám se, že mám málo času, slečno; promiňte, že vás nevyslechnu do konce - Frede, ty mluv."

* * *

Než se Menonova mrtvola posadila, dozvěděl jsem se, ne kde Seydelmann je, ale kde se na něj poptat - a vůbec jsem byl moudřejší.

„*Menone, znič ho!!!*" Takovou naději v hlase jsem neslyšel už dlouho.

Žena na zdi se zazmítala (přesněji: fragment ženy na zdi se zazmítal).

„Abyste z něj nebyla zklamaná, mohlo by vás to i zabít," usmál jsem se a zarazil jí kříž do srdce. Aby nezáviděl, posloužil jsem Copatému stejně. Tím bychom měli vyřešeny problémy fragmentace. Obrátil jsem se do místnosti, a protože Menonova mrtvola právě otočila hlavu, dostala můj další úsměv naplno. Zakývala se, ale nepřestala vstávat. V hromadě zmasakrovaných těl se ozvalo vlhké mlaskání - jako když se rozplétá chobotnice.

„Pomalu čas jít; Frede, děkuju," řekl jsem a střelil ho do čela.

Stříbrná kulka mu roztrhala hlavu na kusy.

„To zas bude produkce, takováhle věc v patách," temně jsem zabručel už v chodbě. Barman jen doutnal a vonělo tam pečené maso a horký alkohol - skoro jako jehněčí frikasé na koňaku.

* * *

Stihl jsem to tak tak. Zatímco jsem si před Kohoutem zapínal bundu a nasazoval brýle, zprava se do rachocení deště ozvaly kroky. Nevěděl jsem, kteří moji mrtví to jsou, ale zato jich bylo docela dost. Zvedl jsem si límec a dal se vlevo.

* * *

Motal jsem se přístavem dostatečně dlouho, aby ze mě opršelo všechno, co na mně nemělo být. Zápachu spálených vlasů a přiškvařeného masa se ale jen tak nezbavím - barman neměl být tak nezdravě nemluvný.

Pak jsem došel na ulici, kde jezdily taxíky, a na chodnících bylo tak málo lidí, že mi zastavil první, na který jsem mávl.

* * *

Tenhle taxikář se mi nepokoušel lhát, tak dostal spropitné. Peníze jsem doprovodil úsměvem a slovy: „Nikdy jste mě neviděl." Vsadil bych se, že po tom úsměvu mou tvář vytěsnil z paměti víc než rád.

I tady v té čtvrti pršelo. Kapky bubnovaly na střechu zaparkovaného policejního auta a barevný neon SNACK-BAR SNACK hlasitě bzučel.

* * *

Jen jsem otevřel dveře, bylo jasné, že dnes borůvkový koláč nebude. Ve vzduchu visel dým ze střelného prachu, rozkřáplá(!) policejní přilba sice ve vzduchu nevisela, ale patřila ke krvavé kaši doširoka rozmazané po podlaze. Kromě útržků uniforem a neprůstřelných vest v tom byla i spousta vystřílených nábojnic, a podle počtu polo-

vysokých bot (z kterých trčely ulámané bércové kosti) ještě dvě až tři přilby chyběly. Muselo se to stát před několika okamžiky, i menší kousky tkání byly dosud vlažné.

„Magde?!“ už s glocky v rukou jsem se přehoupl přes pult. Přestože jsem podvědomě čekal další krvavý flek, tentokrát obroubený barevnými vlasy, nikde nic. Odhrnul jsem závěs a prošel do kuchyně.

Zase nic.

Jen na řeznickém špalku byl velkým porcovacím nožem přibodnut nějaký papír. Od koho, se dalo snadno poznat podle krvavých otisků rukavic. A kupodivu byl pro mě.

VÁŽENÝ PANE CHODNY, POKUD JEŠTĚ CHCETE VIDĚT SLEČNU WESLEYOVOU, NAVŠTIVTE MNE, PROSÍM, V SÍDLE WATSON CORPORATION NA GORDON STREET.

DĚKUJI.

Bez podpisu.

Vzhledem ke způsobu předání docela slušný sloh. Zmuchlal jsem papír a strčil ho do kapsy. Co to asi je zač, že ty policajty dokázali tak sešrotovat, a co mi asi tak můžou chtít. Jediné pozitivum, které z úvah vyplynulo: Bratři to určitě nejsou.

Někde zvenčí se ozývaly policejní sirény a jako již tradičně, blížily se. Zadním východem jsem vyšel na parkoviště - mrtvoly ze včerejší noci už někdo vyvezl.

Nedalo se říci, že bych Magde zrovna *musel* ještě někdy vidět, ale na druhou stranu, pomohla mi, a to se nezapomíná. Ale hlavně, adresa, kterou mi dal Fred, abych se tam poptal po Seydelmannovi, byla na stejné ulici, kam mne tak svérázně pozvali ti neznámí.

Takže si ani moc nezajdu.

Malá knižní řada Poutník č. 9

Jiří Kulhánek: Divocí a zlí - část třetí
Temný prorok

Ilustrace na obálce a frontispis: Juraj Maxon
Grafická úprava obálky Mirek Dvořák
Vydal Klub Julese Vernea Praha v roce 2000

Odpovědný redaktor: Egon Čierny
Adresa redakce: Matěchova 14, 140 00 Praha 4
Sazba: SF SOFT, Praha

Tisk: DaTaPrint, Nopova 13, 615 00 Brno

Cena: 162,- Kč